

វិទ្យាស្ថាននៃសាសនាគ្រីស្ទរបស់ ខាលវីន

រូប 9- សៀវភៅទី 3, ជំពូកទី 14-19

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យុងជុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: Sokhen Chea, Charany Yoeun

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី XIV ការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិត និងដំណើរការបន្តរបស់វា/ 10

(មនុស្សនៅក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិរបស់គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបហើយត្រូវការការប្រោសលោះ១-៦)

1. វណ្ណៈ៤ យ៉ាងរបស់មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងការរាប់ជាសុចរិត/ 10
2. គុណធម៌នៃអ្នកមិនជឿគឺព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមក/ 11
3. គ្មានគុណធម៌ពិត បើគ្មានស្នេហាពិត/ 12
4. បើគ្មានព្រះគ្រីស្ទទេ នោះគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធពិតប្រាកដឡើយ/ 14
5. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ មិនមែនមកពីទង្វើតាមរយៈការធ្វើល្អទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះគុណវិញ/ 15
6. មនុស្សមិនអាចរួមចំណែកអ្វីដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនឡើយ/ 18
7. សេចក្តីសុចរិតជារបស់ចិត្ត!/ 21
8. មនុស្សនិងការប្រព្រឹត្តិ/ 23
9. ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿពិតមិនធ្វើអំពើល្អដោយខ្លួនឯងទេ/ 25
10. អ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនមានសេចក្តីសុចរិត នោះយល់ខុសធ្ងន់នៃច្បាប់/ 27
11. សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកជឿគឺតែងតែជាសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ/ 28
12. ការគេចចេញពីពួកប្រឆាំង/ 31
13. អ្នកដែលនិយាយអំពី "កិច្ចការដែលមិនចាំបាច់ យល់ខុសអំពីភាពមុតស្រួចនៃសេចក្តីទាមទាររបស់ព្រះ និងទំនាញនៃអំពើបាប/ 32

14. សូម្បីតែការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ក៏នឹងមិននាំមកនូវសិរីល្អ ដល់យើងដែរ ក៏ប៉ុន្តែនេះក៏មិនអាចទៅរួចទេ! / 34
15. ព្រះមានអំណាចទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងមាន ដូច្នេះ វាមិនអាចមានការ ប្រព្រឹត្តដែលមានលក្ខណៈពិសេសនោះទេ / 35
16. គ្មានទំនុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្ត និងគ្មានសិរីរុងរឿងក្នុងការប្រព្រឹត្ត! / 37
17. ដោយមិនគោរព ការងារអាចបម្រើជាបុព្វហេតុនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង / 39
18. ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការមើលឃើញការប្រព្រឹត្តអាចពង្រឹងជំនឿ / 41
19. ការប្រព្រឹត្តដូចជាផលផ្លែនៃការត្រាស់ហៅ / 43
20. ការប្រព្រឹត្តគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយមិនអាចក្លាយជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទំនុក ចិត្តលើខ្លួនឯងសម្រាប់អ្នកជឿនោះទេ / 45
21. ហេតុផលដែលពេលខ្លះបាននិយាយពីកិច្ចការល្អជាមូលហេតុនៃផលប្រយោជន៍របស់ ព្រះ / 46

ជំពូកទី XV ការអួតអំពីសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្តបំផ្លាញយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់អំណោយនៃសេចក្តីសុចរិត, ក៏ដូចជាការធានានៃការសង្គ្រោះរបស់យើង / 49

(គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សនៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដែលប្រឆាំងដោយ Augustine និង Bernard ក៏ដូចជាបទគម្ពីរ, 9-៤)

1. សំណួរមិនពិត និងពិត / 49
2. «សេចក្តីល្អ» ជាពាក្យដែលមិនមានក្នុងគម្ពីរ ហើយគ្រោះថ្នាក់! / 50
3. តម្លៃនៃកិច្ចការល្អទាំងអស់បានមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ / 52
4. ការការពារប្រឆាំងនឹងការជំទាស់ / 54

5. ព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឹះតែមួយគត់ ជាអ្នកចាប់ផ្តើម និងល្អឥតខ្ចោះ/ 57
6. ទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងបិតបាំងកម្លាំង និងកិត្តិយសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 59
7. ទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងមិនយល់ស្របទៅនឹង Augustine ឬ បទគម្ពីរទេ/ 61
8. ការដាស់តឿន និងការលើកទឹកចិត្ត ដោយផ្អែកលើគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ/ 63

ជំពូកទី XVI ការបដិសេធចំពោះការចោទប្រកាន់មិនពិតដោយ PAPISTS/ 66
 (ដែលព្យាយាមបោះ ODIUM លើគោលលទ្ធិនេះ)

1. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតបំផ្លាញកិច្ចការល្អឬ? / 66
2. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតរាំងចំពោះកិច្ចការល្អឬទេ? / 68
3. កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាការជំរុញសម្រាប់ធ្វើសកម្មភាព: ការនៅក្រោមបង្គាប់ការប្រព្រឹត្ត/ 71
4. គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត ជាការញុះញង់ទៅកាន់មនុស្សមានបាប/ 74

ជំពូកទី XVII អាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាតើវាបាននាំយកអ្វីសម្រាប់យើងខ្លះ/ 76

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងសញ្ញានៃនំប៉័ងនិង ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជាការផ្តល់ឲ្យនូវអាហារខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ)

1. សញ្ញា និង វត្ថុ៖ / 76
2. ការរូបរួមតែមួយជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាផលផ្ទៃខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់/ 79

3. វត្តមានខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ/ 80
4. អត្ថន័យនៃការសន្យានៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់/ 83
5. របៀបដែលយើងអាចចូលរួមសេចក្តីជំនឿ/ 84

ជំពូកទី XVIII ការប្រព្រឹត្តសុចរិតគឺយល់ខុសចេញពីពីរដ្ឋាន/ 52

(វត្តដែលសំដៅទៅលើរដ្ឋានមិនបានធ្វើជាមូលហេតុនៃការប្រព្រឹត្តរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ, 9-៤)

1. តើការតបស្នងតាមការប្រព្រឹត្តមានន័យយ៉ាងណា? / 52
2. រដ្ឋានជា "មរតក"/ 94
3. រដ្ឋានជាព្រះគុណ/ 96
4. គោលបំណងនៃការសន្យានៃរដ្ឋាន/ 99
5. រដ្ឋានស្ថិតនៅលើការអត់ទោស/ 101
6. នៅលើ "កំណប់ទ្រព្យនៅស្ថានសួគ៌"/ 103
7. រដ្ឋានសម្រាប់ទុក្ខលំបាកដែលបានស្និទ្ធាំ/ 106
8. ការរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈក្តីស្រឡាញ់/ 108
9. ម៉ាថាយ ១៩:១៧/ 112
10. សេចក្តីសុចរិត និង សេចក្តីទុច្ចរិត មិនអាចប្រៀបធៀបគ្នាបានដោយក្រីក្រន័យតែមួយ/ 114

ជំពូកទី XIX សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទាន/ 117

(ភាពចាំបាច់នៃគោលលទ្ធិនៃសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ មានបីផ្នែក ដែលដំបូងគេ ឃើញនៅក្នុង កាឡាទី., chs. 1 ដល់ 3)

1. ត្រូវការការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីគោលលទ្ធិរបស់អំពីសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទ/ 117
2. សេរីភាពចេញពីច្បាប់/ 118
3. សេចក្តីសំអាងរបស់កាឡាទី/ 120
4. សេរីភាពពីការភ្ជាប់នៃច្បាប់បង្កើតឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ពិតរបស់អ្នកជឿ/ 122
5. ឲ្យរួចដោយព្រះគុណ អ្នកជឿមិនចាំបាច់ខ្លាចសំណល់នៃអំពើបាប/ 125
6. ផ្នែកទីបីនៃសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនេះ ៖/ 126
7. សេរីភាពក្នុងការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះសម្រាប់គោលបំណងរបស់ទ្រង់/ 127
8. ប្រឆាំងនឹងការបំពានលើសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទសម្រាប់ភាពលោភលន់និងភាពប្រណីត!/ 129
9. ប្រឆាំងនឹងការបំពានសិទ្ធិសេរីភាពគ្រីស្ទានដល់របួសអ្នកទន់ខ្សោយ!/ 132
10. លើបទល្មើស/ 133
11. នៅលើការប្រើប្រាស់សិទ្ធិនៃសេរីភាពគ្រីស្ទាននិងការលះបង់សិទ្ធិរបស់វា/ 136
12. យើងមិនត្រូវប្រើលេសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងប្រមាថប្រឆាំងនឹងព្រះទេ/ 138
13. សេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្តចេញពីច្បាប់របស់មនុស្សទាំងអស់/ 140
14. នគរពីរ/ 141
15. ការជាប់ឃុំឃាំង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត/ 144

ជំពូកទី XIV

ការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិត និងដំណើរការបន្តរបស់វា

**(មនុស្សនៅក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិរបស់គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបហើយត្រូវ
ការការប្រោសលោះ១-៦)**

1. វណ្ណៈ៤ យ៉ាងរបស់មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងការរាប់ជាសុចរិត

ដើម្បីធ្វើឱ្យបញ្ហានេះកាន់តែច្បាស់សូមឱ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើមនុស្សសុចរិត
មួយណាដែលមនុស្សអាចធ្វើបានពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើង
ធ្វើការបែងចែកជាបួនផ្នែក សម្រាប់មនុស្សគឺ (១) គ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះ
ហើយជ្រមុជខ្លួនទៅក្នុងការគោរពបូជារូបព្រះ (២) ឬចូលទៅពីដី ប៉ុន្តែដោយ
ភាពមិនបរិសុទ្ធនៃជីវិត ដោយការបដិសេធព្រះនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់ពួកគេ
នៅពេលដែលពួកគេសារភាពដោយបបូរមាត់ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងឈ្មោះ; ឬ (៣) ពួកគេ
មនុស្សលាក់ពុតជាអ្នកដែលបិទបាំងនូវឧបាយកលទទេចពេញពីអំពើទុច្ចរិតនៅក្នុង
ចិត្តរបស់ពួកគេ (៤) ឬបានផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ពួកគេ
បង្កើតសេចក្តីពិតនៃភាពបរិសុទ្ធដោយចិត្តរបស់គេផ្ទាល់ ។

ឧបមាដូចជា នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសទៅតាមអំណោយធម្មជាតិ
របស់ពួកគេ ក៏មិនមានការល្អណាមួយត្រូវបានគេរកឃើញពីក្បាលដល់ចុងជើង
របស់ពួកគេទេ លុះត្រាតែយើងអាចចោទថាគម្ពីរមិនពិត វាកំណត់កូនប្រុសទាំង
កូនប្រុសទាំងអស់របស់លោកអ័ដាមជាមួយនឹងប្រធានបទទាំងនេះថាពួកគេជា

មនុស្សអាក្រក់ហើយមានចិត្តបត់បែន [យេរេមា ១៧: ៩]; គំនិតក្នុងចិត្តមនុស្ស គឺអាក្រក់តាំងតែពីក្មេងមក [លោកុប្បត្តិ ៨:២១]; “ គំនិតរបស់មនុស្សសុទ្ធតែ ឥតប្រយោជន៍” (ទំនុកតំកើង ៩៤:១១); ពួកគេមិនកោតខ្លាចដល់ព្រះនៅ ចំពោះមុខពួកគេឡើយ (និក្ខមនំ ២០:២០); “ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោម ពួកគេយល់ឬស្វែងរកព្រះឡើយ” [ទំនុកដំកើង១៤: ២] ។ និយាយឱ្យខ្លីថាពួក គេគឺជាសាច់ឈាម [លោកុប្បត្តិ៦: ៣] ។ ដោយពាក្យនេះមានន័យរាល់កិច្ច ការទាំងអស់ដែលលោកសាវ័កប៉ូលបានសរសេរ៖ “ សេចក្តីកំផិត អាសអាភាស ស្មោកគ្រោក សាហាយស្មន់ ថ្វាយបង្គំប្រព្រះ ស៊ីជីកជ្រុល ឈ្នានីស កាប់សំ លាប់ ” និងការអ្វីទៀត ដែលស្រដៀងនឹងសេចក្តីទាំងនេះ ។

ប៉ុន្តែបើនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេពូកែខាងសីលធម៌ដែលបង្ហាញភាពបរិសុទ្ធ ក្នុងចំណោមមនុស្ស នៅតែមាន ពីព្រោះយើងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មិនខ្វល់ពីភាព រុងរឿងខាងក្រៅទេ សូមការទាំងនេះមានតម្លៃចំពោះភាពសុចរិត ។ ខ្ញុំនិយាយ ថាយើងត្រូវតែស្វែងរកដោយខ្ជាប់ខ្ជួនពី កិច្ចការទាំងនេះចេញមកពីអ្វីដែលជាការ តាំងចិត្ត ។ ឥឡូវនេះថ្វីត្បិតតែមានការពិភាក្សាដ៏ធំទូលាយមួយនៅទីនេះនៅតែ បើកចំហក៏ដោយ ពីព្រោះបញ្ហានេះអាចត្រូវបានគេប្រើក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់ខ្ញុំនឹង និសង្ខេបឱ្យខ្លីតាមដែលអាចធ្វើទៅបានតាមអ្វីដែលខ្ញុំបង្រៀន ។

2. គុណធម៌នៃអ្នកមិនជឿពីព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមក

ជាដំបូង ខ្ញុំមិនបដិសេធថា អំណោយទានសំខាន់ៗទាំងអស់ដែលបង្ហាញផ្ទាល់ ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿ គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិន ជំទាស់នឹងការវិនិច្ឆ័យធម្មតា ដើម្បីប្រកែកថាមិនមានភាពខុសគ្នារវាងយុត្តិធម៌

ការសម្របសម្រួល និងសមធម៌របស់លោកទីតុស និងត្រាបាន ភាពចំក្លុត និង ភាពយោរយោរបស់ Caligula ឬ Nero ឬ Domitian ឬរាងតណ្ហា អាសអាភាស នៃ Tiberius និងការប្រព្រឹត្តហួសហេតុរបស់ Vespasian ក្នុង ការគោរពនេះ ហើយមិនត្រូវនៅជាប់នឹងគុណធម៌បុគ្គលម្នាក់ៗ រវាងការប្រព្រឹត្ត និងការមើលងាយនៃសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ ពីព្រោះវាមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងរវាងសុចរិត និងទុច្ចរិតដែលវាលេចឡើងសូម្បីតែ នៅក្នុងរូបភាពដែលបានស្លាប់តាំងពីពេល នោះ ។

ពីព្រោះបើយើងច្រឡំរឿងទាំងនេះ តើនឹងមានសេចក្តីរៀបរយអ្វីទៀតនៅក្នុង លោកិយនេះ? ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មិនគ្រាន់តែបានឆ្លាក់ក្នុងការរំកិលញែករវាង ភាពថ្លៃថ្នូរ និងអំពើអាក្រក់នៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗបានធ្វើប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរ តាមរយៈការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។

ចំពោះអ្នកដែលបណ្តុះគុណធម៌ក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ មិនមែនដោយសារតែរូប ភាពខាងក្រៅនៃគុណធម៌នោះសមនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍តិចតួចបំផុតពី គាត់ទេ ប៉ុន្តែវាគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ ដូច្នេះដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះគោរពសេចក្តី សុចរិតពិតប៉ុណ្ណា នៅពេលដែលទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យសូម្បីតែសេចក្តីសុចរិតខាង ក្រៅ និងក្លែងក្លាយទៅដោយគ្មានរង្វាន់ខាងសាច់ឈាម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មានតែធ្វើតាមអ្វីដែលយើងទើបតែទទួលស្គាល់នៅពេលនេះ នោះគឺគុណធម៌ទាំង ឬជារូបភាពនៃគុណធម៌ទាំងអស់នេះ ជាអំណោយរបស់ព្រះ ព្រោះគ្មានអ្វីដែល សាកសមគួរឲ្យសរសើរ ដែលមិនបានមកពីទ្រង់ឡើយ ។

3. គ្មានគុណធម៌ពិត បើគ្មានស្នេហាពិត

ប៉ុន្តែអ្វីដែលលោក Augustine សរសេរគឺនៅតែជាការពិត ៖ ថាអ្នកទាំងឡាយ
ណាដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីជំនឿនៃព្រះតែមួយ ទោះជាគួរឱ្យសរសើរ តែពួកគេ
អាចត្រូវបានចាត់ទុកក្នុងបញ្ជីកេរ្តិ៍ឈ្មោះសំរាប់គុណធម៌របស់ពួកគេ មិនត្រឹមតែ
មិនសមនឹងទទួលបានរង្វាន់ទេ ប៉ុន្តែទទួលការកាត់ទោសទៅវិញ ដោយសារភាព
កខ្វក់នៃចិត្តរបស់ពួកគេ ធ្វើអោយខូចកិត្តិនាមនៃអំពើល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។
ទោះបីជាពួកគេជាឧបករណ៍របស់ព្រះសម្រាប់ការថែរក្សាសង្គមមនុស្សក្នុងភាព
សុចរិត ការផ្តាច់ចិត្តខ្លួនឯង មិត្តភាព ការចេះទប់ចិត្ត ចិត្តអត់ធន់ និងការ
ប្រុងប្រយ័ត្នក៏ដោយ ក៏ពួកគេអនុវត្តន៍អំពើល្អទាំងនេះរបស់ព្រះយ៉ាងអាក្រក់ ។
ពីព្រោះគេបានកាត់បន្ថយចេញពីការប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ មិនមែនដោយការចង់
បានពិតប្រាកដសំរាប់អំពើល្អឡើយ គឺដោយសារតែមហិច្ឆតា ឬដោយការ
ស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ឬភាពចង់សង្វេងទៀត ។ ហេតុដូច្នេះដោយសារតែចិត្ត
មនុស្សមិនស្អាត អំពើល្អទាំងនេះត្រូវបានខូចដោយសារប្រភពរបស់ពួកគេ នោះ
គេមិនគួររាប់បញ្ចូលទៅក្នុងគុណធម៌ ជាងអំពើអាក្រក់ដែលតែងតែបញ្ឆោតតាម
ធម្មតាលើកេរ្តិ៍ឈ្មោះនៃភាពដូចគ្នារបស់ពួកគេ និងភាពដូចគ្នាទៅចំពោះគុណធម៌
មី ។ សរុបមក នៅពេលដែលយើងនឹកចាំដល់ទីបញ្ចប់នៃអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ការ
បម្រើព្រះ ទោះបីជាខំដល់ទីបញ្ចប់ផ្សេងទៀត នោះសមនឹងបាត់បង់ឈ្មោះ
"ត្រឹមត្រូវ" ។ ដោយសារពួកគេមិនសម្លឹងទៅមើលគោលបំណងដែលប្រាជ្ញារបស់
ព្រះបានចែង ដូច្នេះអ្វីដែលពួកគេគិតថាវាហាក់ដូចជាធ្វើទៅល្អក្នុងប៉ុន្តែភាព
ចង់សរសេរវាដោយចេតនាគឺជាអំពើបាប ។ ដូច្នេះគាត់សន្និដ្ឋានថា អំពើល្អឥត
ខ្មោះទាំងអស់របស់Fabriciuses, scipios និង Catos គឺពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើ
បាបនៅក្នុងនោះ ដោយសារពួកគេបានខ្វះពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ ពួកគេមិនបាន

អនុវត្តន៍អំពើរបស់ពួកគេរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលពួកគេគួរតែអនុវត្តវា ។ ដូចនេះ សេចក្តីសុចរិតពិតមិនបាននៅក្នុងពួកគេទេ ពីព្រោះភារកិច្ចមិនមែនថ្លឹងថ្លែង ដោយការប្រព្រឹត្តទេ តែដោយការបញ្ចប់ ។

4. បើគ្មានព្រះគ្រីស្ទទេ នោះគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធពិតប្រាកដឡើយ

ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើអ្វីដែលលោកយ៉ូហានបានប្រាប់គឺជាការពិត ដែល ថា អ្នកណាដែលគ្មានព្រះរាជបុត្រានៃព្រះទេ នោះគ្មានជីវិតឡើយ (១យ៉ូហាន ៥:១២) អស់អ្នកដែលមិនមានចំណែកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ទោះពួកគេក្លាយទៅជាអ្វី ការដែលពួកគេនឹងធ្វើ រឺក៏ព្យាយាម តែគ្រប់ទាំងជីវិតរបស់ពួកគេធ្លាក់ទៅក្នុង ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ហើយជាប់សេចក្តីជំនុំនៃសេចក្តីស្លាប់ជារៀងរហូត ។ នៅក្នុង កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយគំនិតនេះគឺសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine ថា ៖ « សាសនារបស់យើងព្រែកមនុស្សសុចរិតចេញពីមនុស្សអសុចរិត មិនមែនដោយ ក្រឹត្យវិន័យនៃពាក្យសម្តីទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីជំនឿ អំពើល្អដែលមើលទៅដូចជា អំពើល្អ បែរជាទៅជាអំពើបាបទៅវិញ ។

។ គាត់ក៏បង្ហាញគំនិតដូចគ្នានេះយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅក្នុងមេរៀនមួយទៀត ពេល ដែលគាត់ប្រៀបធៀបភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់បុរសបែបនេះទៅនឹងអ្នករត់គេចខ្លួន ។ សម្រាប់អ្នកណាដែលរត់ចេញពីផ្លូវកាន់តែខ្លាំង គាត់ក៏កាន់តែឆ្ងាយពីគោលដៅ របស់គាត់ ហើយគាត់កាន់តែគួរឲ្យអាណិត ។

ហេតុដូច្នេះហើយ Augustine ប្រកែកថា វាជាការប្រសើរក្នុងការដើរលើបន្ទះ ឈើ ជាជាងរត់ទៅខាងក្រៅ ។ ជាចុងក្រោយ គ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធឡើយ បើ គ្មានការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ វាជាភស្តុតាងដែលថាពួកគេជាដើមឈើអាក្រក់

ពួកវាអាចបង្កើតផ្ទៃឈើបានយ៉ាងស្រស់ស្អាត និងគួរឱ្យចង់ឃើញ ហើយថែមទាំងផ្ទៃដល់រសជាតិដែរ ប៉ុន្តែមិនល្អទាំងអស់ទេ ។ តាមរយៈការនេះយើងអាចយល់យ៉ាងងាយស្រួលថា អ្វីដែលមនុស្សគិត គំរោង ឬអនុវត្តមុនពេលគាត់ត្រូវបានផ្សះផ្សជាមួយព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ នោះត្រូវបានបណ្តាសាហើយ មិនត្រឹមតែគ្មានតម្លៃសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពិតជាសមនឹងទទួលការកាត់ទោស ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងប្រកែកអំពីរឿងនេះ ហាក់ដូចជាអ្វីដែលគួរឲ្យសង្ស័យ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបញ្ជាក់រួចហើយដោយទីបន្ទាល់របស់សាក្សីថា « បើគ្មានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចគាប់ព្រះទ័យព្រះបានឡើយ » (ហេប្រើរ ១១:៦)?

5. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ មិនមែនមកពីទង្វើតាមរយៈការធ្វើល្អទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះគុណវិញ

ប៉ុន្តែ ភស្តុតាងនឹងបង្ហាញច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើយើងកំណត់ព្រះគុណរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងស្ថានភាពពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ បទគម្ពីរប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែងថា ព្រះជាម្ចាស់មិនរកឃើញអ្វីនៅក្នុងមនុស្សដើម្បីដាស់តឿនគាត់ឲ្យធ្វើល្អចំពោះទ្រង់ឡើយ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមករកមនុស្សលោកមុនដោយព្រះទ័យសប្បុរសដែលឥតបង់ថ្លៃរបស់ទ្រង់ ។ តើមនុស្សស្លាប់អាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីទទួលបានជីវិត? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បំភ្លឺគំនិតយើងដោយព្រះសព្វញ្ញញ្ញាណអំពីរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងប្រោសយើងពីសេចក្តីស្លាប់ (យ៉ូហាន ៥:២៥) ដើម្បីអោយយើងកើតជាថ្មី (២កូរិនថូស ៥:១៧) ។

ក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបនេះ យើងឃើញថា ព្រះទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះចំពោះយើង រាល់គ្នា ត្រូវបានគេកោតស្ងប់ស្ងែងជារឿយៗ ជាពិសេសពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ ប៉ុន្តែ ព្រះដែលទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏លើសលប់ ដោយព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ជាខ្លាំង ដែលទ្រង់មានដល់យើងរាល់គ្នា ក្នុងកាល ដែលយើងនៅស្លាប់ក្នុងការរំលងនៅឡើយ នោះទ្រង់បានប្រោសឲ្យយើងរាល់គ្នា បានរស់ ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ល។ (អេភេសូរ ២:៤-៥) ។ នៅកន្លែង ផ្សេងទៀត ក្នុងការពិភាក្សារបស់លោកអំប្រាហាំ ជាប្រភេទការត្រាស់ហៅទូទៅ នៃអ្នកជឿ គាត់និយាយថា “គឺជាព្រះដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ ទាំងមានព្រះបន្ទូលពីរបស់ដែលគ្មាន ទុកដូចជាមានហើយ” (រ៉ូម ៤:១៧) ។ បើយើងគ្មានអ្វីសោះ តើយើងនឹងសួរថាអ្វី តើយើងអាចធ្វើអ្វីបាន? ដូច្នេះ ក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់លោកយ៉ូប ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ទប់នឹងការក្រអឺតក្រទមនេះយ៉ាង ខ្លាំង ដោយពាក្យ “តើអ្នកណាដែលឲ្យអ្វីមកអញជាមុន បានជាអញត្រូវសងគេ វិញ សារពើទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្រោមមេឃជារបស់ផងអញទេតើ ។ » (យ៉ូប ៤១:១១, ៤១:២) លោកសាវ័កប៉ុលដោយពន្យល់ពីសេចក្តីនេះនៅ (រ៉ូម ១១:៣៥) ទាញការសន្និដ្ឋានថា ៖ ចូរយើងកុំនឹកស្មានថាយើងយកអ្វីមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ឡើយ តែជាការបង្គាប់នៃសេចក្តីត្រូវការ និងភាពទទេស្តាត ។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងអត្ថបទដែលដកស្រង់ខាងលើ ដើម្បីបង្ហាញថា យើង បានទទួលសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសារព្រះគុណរបស់ទ្រង់តែមួយ គត់ មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តទេ (អេភេសូរ ២:៨-៩) ។

គឺចែងថា « ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃ ដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំជាមុន ឲ្យយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម ។ » (អេភេសូរ ២:១០) ។

ដូចជាគាត់បាននិយាយថា: អ្នកណាក្នុងចំណោមពួកយើងអាចអួតថា គាត់បានអំពាវនាវដល់ព្រះដោយសុចរិតរបស់គាត់ នៅពេលដែលអស់ពីសមត្ថភាព ប្រេងនឹងបាក់ចេញពីថ្មដែលថាការល្អណាមួយពីយើង ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលមនុស្សនោះត្រូវបានកាត់ទោសចំពោះភាពអម៉ាស់បែបនេះ ដែលថា គាត់មានអ្វីៗដែលនៅសល់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងទទួលស្គាល់ដោយឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះថា ព្រះអម្ចាស់ « ដែលទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះយើង ហើយបានហៅយើងមកក្នុងការងារបរិសុទ្ធ មិនមែនដោយការដែលយើងធ្វើទេ គឺដោយដំរិះ និងព្រះគុណនៃទ្រង់វិញ ដែលបានផ្តល់មកយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវមុនអស់ទាំងកល្យ » (២ធីម៉ូថេ១:៩) ហើយថា « តែកាលសេចក្តីសប្បុរស របស់ព្រះដ៏ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង និងសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ទ្រង់ដល់មនុស្ស បានលេចមកឲ្យឃើញ ៥ នោះទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះយើង មិនមែនដោយការដែលយើងបានប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតនោះទេ គឺដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់វិញ ដោយសារការសំអាតនៃសេចក្តីកើតជាថ្មី ហើយការប្រោសជាថ្មីឡើងវិញ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ” (ទីតុស 3 ៖ ៤-៥,៧) ។

ដោយការសារភាពនេះ យើងដកមនុស្សចេញពីសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ សូម្បីតែបន្តិចបន្តួចក៏ដោយ រហូតទាល់តែសេចក្តីមេត្តាករុណាតែមួយគត់ គាត់បានកើតជាថ្មីចូលទៅក្នុងរបៀបនៃជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដោយអំពើសុចរិតនាំមកនូវសេចក្តីសុចរិតដល់យើង នោះយើងនិយាយថាយើងបានរាប់ជា សុចរិតដោយសារ

ព្រះគុណ ។ ជាក់ស្តែង ពួកសាវ័កមិនឆ្លើយឡើយ នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសថា រាប់ជាសុចរិតដោយសេរី ដោយសារគាត់បញ្ជាក់នៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា ហើយបើសិនជាដោយសារព្រះគុណពិត នោះមិនមែនដោយអាងការប្រព្រឹត្តទៀតទេ ពុំនោះ ព្រះគុណមិនមែនជាព្រះគុណទៀត តែបើអាងដោយការប្រព្រឹត្តមែន នោះមិនមែនដោយព្រះគុណទៀត ពុំនោះ ការប្រព្រឹត្តមិនមែនការប្រព្រឹត្តទៀតទេ (រ៉ូម ១១:៦) ។

ហើយតើព្រះអម្ចាស់មានន័យយ៉ាងណាទៀត ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់ «ពីព្រោះខ្ញុំមិនបានមក ដើម្បីនឹងហៅមនុស្សសុចរិតទេ គឺមកហៅមនុស្សមានបាបឲ្យប្រែចិត្តវិញ ។ »

(ម៉ាថាយ ៩:១៣)? ប្រសិនបើមានតែមនុស្សមានបាបប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ ហេតុអ្វីបានជាយើងជ្រើសរើសការចូលតាមរយៈសេចក្តីសុចរិតក្លែងក្លាយ?

6. មនុស្សមិនអាចរួមចំណែកអ្វីដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនឡើយ

គំនិតនេះត្រឡប់មករកខ្ញុំវិញម្តងហើយម្តងទៀតថា មានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារខ្ញុំជាអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ នៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើការដោយក្តីបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីអះអាងវា ហាក់ដូចជាមានការសង្ស័យ ឬមិនច្បាស់លាស់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារបំណងចិត្តអាក្រក់របស់យើងគឺបែបនេះ ដែលវាមិនអាចទទួលបាននូវអ្វីដែលជាបំណងព្រះទ័យរបស់ព្រះ ឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវ

បានបង្ខំយ៉ាងខ្លាំងនោះ ខ្ញុំមានកាតព្វកិច្ចត្រូវនៅជាមួយការនេះឲ្យយូរបន្តិច ។
 ដោយសារបទគម្ពីរច្បាស់លាស់និងគ្រប់គ្រាន់លើបញ្ហានេះ ខ្ញុំនឹងអះអាងដោយ
 ព្រះបន្ទូលជាជាងពាក្យរបស់ខ្ញុំ ។ លោកហាវីអេសាយ នៅពេលគាត់បាន
 ពិពណ៌នាអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញជាសកលនៃមនុស្សជាតិ គាត់បានបន្ថែមយ៉ាង
 ច្បាស់លាស់អំពីលំដាប់នៃការស្តារឡើងវិញថា “ព្រះយេហូវ៉ាក៏ទតឃើញហើយ ឯ
 ការដែលឥតមានសេចក្តីយុត្តិធម៌ដូច្នេះ ក៏អាក្រក់នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា... ព្រះ
 យេហូវ៉ាក៏ទតឃើញហើយ ឯការដែលឥតមានសេចក្តីយុត្តិធម៌ដូច្នេះ ក៏អាក្រក់
 នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា” (អេសាយ 59:15-16) តើការប្រព្រឹត្តសុចរិតរបស់
 យើងនៅឯណា ប្រសិនបើអ្វីដែលហោរាទ្រង់មានបន្ទូលថាពិត នោះគ្មានអ្នកណា
 ដែលជួយព្រះអម្ចាស់ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ឡើយ? ដូច្នេះ ហោរាម្នាក់
 ទៀតនៅពេលដែលគាត់តំណាងឱ្យព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកធ្វើដើម្បីផ្សះផ្សាមនុស្សមាន
 បាបចំពោះខ្លួនគាត់ និយាយថា ៖ « នោះអញនឹងដណ្តឹងនាងសំរាប់អញ ទុក
 ជាដរាបតទៅ... ដោយសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីយុត្តិធម៌សេចក្តីសប្បុរស និងសេ
 ចក្តីមេត្តាករុណា... ខ្ញុំក៏នឹងដណ្តឹងនាងសំរាប់អញ ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ផង”
 (ហូសេ. ២:១៩, ២៣) ។ ប្រសិនបើសេចក្តីសញ្ញានៃប្រភេទនេះ ដែលច្បាស់
 ណាស់ថាការរូបរួមដំបូងរបស់យើងជាមួយព្រះ អាស្រ័យទៅលើសេចក្តីមេត្តា
 ករុណារបស់ព្រះ នោះគ្មានមូលដ្ឋានណាមួយសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងឡើ
 យ ។

ហើយខ្ញុំចូលចិត្តរៀនពីអ្នកដែលធ្វើពុតថាមនុស្សនោះទៅជួបព្រះជាម្ចាស់ជាមួយ
 នឹងភាពសុចរិតនៃកិច្ចការមួយចំនួន ថាតើពួកគេគិតថាអាចមានភាពសុចរិតណា
 មួយ លើសពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានទទួលយក ។ បើគិតបែបនោះ ឆ្គួតហើយ

តើមានអ្វីដែលអាចទទួលយកបាន ពីសត្រូវរបស់ទ្រង់ មករកព្រះជាម្ចាស់ ដែល
 ទ្រង់បង្វែរការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នោះ? សេចក្តីពិតថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ដ្បិតកាល
 យើងជាខ្មាំងសត្រូវ បើយើងបានជាមេត្រីនឹងព្រះវិញ [គ. រ៉ូម ៥:១០; កូឡូស. 1:21] រហូតដល់យើងរាប់ជាសុចរិត ហើយបានទទួលមិត្តភាព ។ ប្រសិនបើការ
 រាប់អានជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តើការសុចរិតអ្វីនឹងនាំមុខគេ?
 ដើម្បីបង្វែរការក្រអឺតក្រទមដ៏អាក្រក់នោះ យ៉ូហានរំលឹកយើងដោយស្មោះត្រង់អំពី
 របៀបដែលយើងមិនបានស្រឡាញ់ទ្រង់ជាមុន [យ៉ូហានទី១ ៤:១០] ។
 ហើយព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនរឿងនេះនៅគ្រាដើមតាមរយៈព្យាកររបស់ទ្រង់ ។
 គាត់និយាយថា ៖ « ខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់គេដោយស្ម័គ្រចិត្តព្រោះកំហឹងរបស់ខ្ញុំបានងាក
 ចេញពីគេហើយ » ។ [ហូសេ ១៤:៤ p] ប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់
 មានទំនោរទៅរកយើងដោយស្ម័គ្រចិត្ត នោះប្រាកដជាមិនកើតឡើងដោយសារ
 ការប្រព្រឹត្តទេ ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលល្ងង់ខ្លៅសន្មតថានេះមានន័យត្រឹមតែថា
 គ្មាននរណាម្នាក់សមនឹងការបញ្ចប់ការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែការ
 ចូលទៅក្នុងកម្មសិទ្ធិនៃការប្រោសលោះយើងត្រូវបានជួយដោយកិច្ចការរបស់យើង
 ផ្ទាល់ ។ ទេ ផ្ទុយទៅវិញ យើងប្រហែលជាត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះគ្រីស្ទ
 រហូតទាល់តែយើងត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ដោយការគ្រាន់
 ហៅរបស់ព្រះវរបិតា នោះយើងទាំងពីរគឺជាអ្នកទទួលមរតកនៃសេចក្តីងងឹត និង
 សេចក្តីស្លាប់ និងជាសត្រូវរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតប៉ុលបង្រៀនថា ឯពួកអ្នករាល់គ្នា
 ខ្លះ ពីដើមក៏ជាមនុស្សយ៉ាងដូច្នោះដែរ តែបានលាងស្អាតហើយ ក៏បានញែកជា
 បរិសុទ្ធ ហើយរាប់ជាសុចរិតផង ដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ និងព្រះ
 វិញ្ញាណរបស់ព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ។ [កូរិនថូស ៦:១១] ពេត្រុស មានន័យថា

គឺដូចគ្នា អះអាងថា ការញែកចេញនៃព្រះវិញ្ញាណជាបរិសុទ្ធមានប្រសិទ្ធភាព « ដោយព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យបានស្តាប់បង្គាប់ ព្រមទាំងបាន ព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [១ពេត្រុស ១:២] ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបាន បោះតាមព្រះវិញ្ញាណ ដោយព្រះលោហិតនៃព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យបានបរិសុទ្ធ ។ ចូរយើងកុំគិតថាមុនការសម្អាតនេះ យើងមានអ្វីផ្សេងក្រៅពីមនុស្សមានបាប ដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ចូរចាត់ទុកការនេះថាជាការពិត ៖ ការចាប់ផ្តើមនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺជាការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជាជីវិត មិនមែនឲ្យគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះទេ គឺឲ្យរងទុក្ខដោយព្រោះទ្រង់ ដែរ [ភីលីព ១:២៩] បន្ទាប់មកយើងចាប់ផ្តើមឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិត ។

(មនុស្សលាក់ពុត និងគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមានតែនាម ក្រោមការថ្កោលទោស, ៧-៨)

7. សេចក្តីសុចរិតជារបស់ចិត្ត!

នៅក្រោមលក្ខខណ្ឌនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលអ្នកដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីថ្នាក់ទីពីរ និងទីបីនៅក្នុងផ្នែកដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ។ ចំពោះភាពមិនបរិសុទ្ធនៃបញ្ញា ចិត្តបង្ហាញថាថ្នាក់ទាំងពីរមិនទាន់បានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ នៅឡើយទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អវត្តមាននៃការបង្កើតឡើងវិញនៅក្នុងពួកគេ បង្ហាញពីការខ្វះជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ចេញពីនេះវាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេមិនទាន់ បានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះនៅឡើយ ក៏មិនទាន់បានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះភ័ ក្រព្រះអង្គនៅឡើយ ដរាបណាមនុស្សទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះដោយ ជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ តើអ្វីដែលមនុស្សមានបាប ឃ្លាតចេញពីព្រះជាម្ចាស់ លើក

លែងតែអ្វីដែលត្រូវស្តាប់ខ្លីមិចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអង្គ មនុស្សទុច្ចរិត និងជា ពិសេសមនុស្សលាក់ពុតទាំងអស់គឺមានពេញដោយការធានាដ៏ឆោតល្ងង់នេះ ដោយសារតែគេទទួលស្គាល់ថា ចិត្តរបស់ពួកគេពោរពេញទៅដោយភាពមិន បរិសុទ្ធ បើគេនាំមក ពីការងារណាដែលមើលទៅល្អ ពួកគេគិតថាទាំងនេះសម នឹងមិនត្រូវបានមើលងាយដោយព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាមានកំហុសដ៏ អាក្រក់កើតឡើង ដែលពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសដោយចិត្តទុច្ចរិត និងគំនិត អាក្រក់ ពួកគេនៅតែមិនសារភាពថាសេចក្តីសុចរិតក្នុងខ្លួនគេគឺទេ ។ ទោះជា ពួកគេទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាមិនសុចរិតដោយសារពួកគេមិនអាចបដិសេធបានក៏ ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែអះអាងថាខ្លួនឯងសុចរិត ។ ព្រះអម្ចាស់បានបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវការឥតប្រយោជន៍នេះតាមរយៈព្យាករណ៍ថា ៖ បើអ្នកណាដក់សាច់ ដ៏បរិសុទ្ធក្នុងថ្នក់អារទៅឯណា រួចអារប៉ះនឹងនំប៉័ង សំឡ ស្រាទំពាំងបាយជូរ ប្រេង ឬម្ហូបអ្វីក៏ដោយ តើរបស់នោះនឹងបានបរិសុទ្ធដែរឬ នោះពួកសង្ឃបាន ឆ្លើយថា ទេ រួចហាកាយសួរថា បើសិនជាអ្នកណាដែលមិនស្អាត ដោយព្រោះ ខ្មោចស្លាប់ គេបានប៉ះនឹងរបស់ណាមួយនោះ តើរបស់នោះនឹងត្រឡប់ជាមិន ស្អាតដែរឬ ពួកសង្ឃក៏ឆ្លើយថា នឹងត្រឡប់ជាមិនស្អាតជាពិត» ។ រួចហាកាយ ពោលសបរិញ្ញថា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ បណ្តាជននេះ និង សាសន៍នេះក៏ដូច្នេះនៅចំពោះអញដែរ ព្រមទាំងការទាំងប៉ុន្មានដែលដៃគេធ្វើ និងដង្វាយដែលគេថ្វាយនៅទីនោះ ក៏សុទ្ធតែមិនស្អាតដូចគ្នាផង [ហាកាយ ២: ១១-១៤ p] ។ តើពាក្យសម្តីនេះអាចទទួលបានការជឿទុកចិត្តជាមួយយើង ឬ ត្រូវដាក់ក្នុងការចងចាំរបស់យើង! មើលគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាក្រក់ពេញមួយជីវិត របស់ខ្លួន ដែលអាចឲ្យខ្លួនឯងទទួលបាននូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល

យ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះ ។ កាលណាមនុស្សអាក្រក់បានបំពេញតួនាទីមួយឬមួយ ផ្សេងទៀតនៃក្រិត្យវិន័យហើយ នោះគេមិនសង្ស័យថាគេនឹងចាត់ទុកថាជាសេចក្តី សុចរិតឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា គ្មានការតម្រូវឱ្យញែកជាបរិសុទ្ធពី សកម្មភាពនេះឡើយ លុះត្រាតែចិត្តត្រូវបានសម្អាតឱ្យបានស្អាតជាមុនសិន ។ ហើយទ្រង់មិនស្តាប់ចិត្តនឹងការនេះទេ ទ្រង់ប្រកាសថា រាល់ការដែលកើតចេញពី មនុស្សមានបាប សុទ្ធតែកខ្វក់ដោយចិត្តមិនបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ចូរយកឈ្មោះនៃ សេចក្តីសុចរិតចេញពីកិច្ចការទាំងនោះ ដែលត្រូវបានថ្កោលទោសថាជាការកខ្វក់ ដោយព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់! ហើយការប្រៀបធៀបនោះសមនឹងអ្វីដែលទ្រង់ បង្ហាញពីការនេះ! សម្រាប់ការជំទាស់អាចត្រូវបានលើកឡើងថា អ្វីដែលព្រះអ ម្ចាស់បានបង្ហាត់បង្រៀនដោយមិនអាចបំពានបាន ។ ប៉ុន្តែ ប្រកាន់ជំហរផ្ទុយ ទៅវិញថា វាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេ ដែលការញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងក្រិត្យវិន័យ របស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវកខ្វក់ដោយភាពកខ្វក់នៃមនុស្សអាក្រក់ ។ មើលដោយការ កាន់អ្វីមួយដ៏ពិសិដ្ឋ ដៃស្មោកគ្រោកធ្វើបាប ។

8. មនុស្សនិងការប្រព្រឹត្តិ

គាត់បានប្រព្រឹត្តយ៉ាងល្អចំពោះរឿងដូចគ្នានៅក្នុងអេសាយដែរ ដោយមាន ប្រសាសន៍ថា ៖ «កុំឲ្យយកដង្វាយដ៏ឥតប្រយោជន៍មកទៀតឡើយ ឯកំញ័រជា របស់ស្អប់ខ្ពើមដល់អញ ឯបុណ្យចូលខែ និងថ្ងៃឈប់សំរាក ព្រមទាំងការប្រជុំ ជំនុំ នោះអញទ្រាំមិនបានទេ សូម្បីតែបុណ្យប្រជុំជំនុំមុតមាំ ក៏ជាអំពើទុច្ចរិតដែរ ពិធីទាំងនោះជាបន្ទុកសង្កត់លើអញជាខ្លាំង អញក៏នឿយណាយ ដោយទ្រាំ ចំពោះការទាំងនោះ កាលណាឯងរាល់គ្នាប្រទូលដៃឡើង នោះអញនឹងបែរ ភ្នែកពីឯងចេញ អើ បើកាលណាឯងអធិស្ឋានជាច្រើន នោះអញនឹងមិនស្តាប់

ឡើយ ដ្បិតដៃឯងរាល់គ្នាប្រឡាក់ពេញដោយឈាម ។ ចូរសម្អាតខ្លួនឯង ធ្វើ
ខ្លួនឲ្យស្អាតបរិសុទ្ធ ដកចេញនូវអំពើអាក្រក់នៃគំនិតរបស់ឯង...” [អេសាយ ១:
១៣-១៦ p.; ct. Ch. ៥៨:១-៥] តើមានន័យដូចម្តេចដែលថា ព្រះអម្ចាស់ស្តាប់
ការប្រតិបត្តិច្បាប់របស់ទ្រង់? ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ស្តាប់អ្វីដែលជាការ
ប្រតិបត្តិរបស់ច្បាប់ ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃការដែលទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង
បង្រៀនថាជាការកោតខ្លាចព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងមួយដែលដកចេញមិនមែន
របស់ទាំងអស់ដែលគេថ្វាយទៅទ្រង់ជារឿងតិចតួចទេ តែជារឿងគួរឲ្យស្តាប់ខ្លឹម
និងគួរខ្លឹម ។ ឥឡូវនេះ ចូរឲ្យមនុស្សមានពុតនោះទៅ ហើយរក្សាអំពើទុច្ចរិត
នៅក្នុងចិត្តចុះ ចូរឲ្យពួកគេព្យាយាមឈ្នះការពេញចិត្តពីព្រះដោយការប្រព្រឹត្ត
ទៅ! ដោយវិធីនេះ ពួកគេនឹងខឹងទ្រង់កាន់តែខ្លាំង ។ ពីព្រោះ «យញ្ញបូជារបស់
មនុស្សអាក្រក់ ជាសេចក្តីស្តាប់ខ្លឹមដល់ព្រះយេហូវ៉ា តែសេចក្តីអធិស្ឋាននៃមនុស្ស
ទៀងត្រង់ ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់វិញ» សូភាសិត១៥:៨ p] ។ ដូច្នេះ
ហើយ យើងមិនអាចមានការសង្ស័យអ្វីដែលគួរតែជារឿងធម្មតានោះទេ សូម្បី
តែចំពោះអ្នកដែលមិនអើពើនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលមនុស្សមិនទាន់បានរាប់ជា
បរិសុទ្ធនៅឡើយ ដែលបង្ហាញឱ្យឃើញសូម្បីតែភាពរុងរឿងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតគឺនៅ
ឆ្ងាយពីភាពសុចរិតនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលពួកគេត្រូវបានរាប់ជាបា
ប ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបាននិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ដែលបានបង្រៀនថា
ការពេញចិត្តចំពោះព្រះ មិនត្រូវបានអ្នកណាម្នាក់ទទួលបានតាមរយៈការប្រព្រឹត្តិ
នោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ការប្រព្រឹត្តិដែលផ្តាច់ចិត្តទ្រង់ លុះត្រាតែបុគ្គលនោះ
បានទទួលការពេញចិត្តពីមុនមក ។ ហើយនៅទីនេះ យើងត្រូវតែរក្សាដោយ
ស្មោះត្រង់នូវលំដាប់ដែលបទគម្ពីរដឹកនាំយើងដោយដៃ ។ ម៉ូសេបានសរសេរថា ៖

ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះអេបិល និងដង្វាយរបស់គាត់» [លោកុ. ៤:៤ p] ។ តើអ្នកឃើញទេថាទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យចំពោះមនុស្សមុននឹងទ្រង់គិតដល់កិច្ចការរបស់ពួកគេ? ដូច្នេះ ការសម្អាតចិត្តត្រូវតែមានជាមុន ដើម្បីឲ្យកិច្ចការទាំងនោះចេញពីយើងអាចនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះ ដ្បិតសេចក្តីប្រកាសរបស់យេរេមាគឺដូចនេះថា ឱ ព្រះយេហូវ៉ា ព្រះនេត្រទ្រង់ តើទតមិនឃើញសេចក្តីពិតទេឬអី [យេរេមា ៥:៣] ។ ថាវាគឺជាសេចក្តីជំនឿតែឯង លើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារចិត្តរបស់មនុស្សបានបន្ទុក នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រកាសតាមរយៈមាត់របស់ពេត្រុស [កិច្ចការ 15:9] ។ ចេញពីនេះ វាគឺជាកត្តាដែលថាគ្រឹះដំបូងស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីពិត និងជំនឿដ៏រស់ ។

(អ្នកដែលបានកើតឡើងវិញ រាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់, 9-II)

9. ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿពិតមិនធ្វើអំពើឈ្នោយខ្លួនឯងទេ

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលនូវសេចក្តីសុចរិតណាដែលមានតាមរយៈអ្នកដែលយើងបានកន្លែងនៅក្នុងថ្នាក់ទីបួន ។ យើងសារភាពថា តាមរយៈការអង្វរនៃភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះបានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងទ្រង់ នឹងដោយការលើកលែងទោសដោយសេរី រាប់ថាយើងជាមនុស្សសុចរិត អត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់គឺ ក្នុងពេលតែមួយបានចូលរួមជាមួយនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់សណ្ឋិតនៅក្នុងយើង និងដោយអំណាចទ្រង់ចំណង់នៃសាច់ឈាមរបស់យើងគឺកាន់តែច្រើនឡើងៗ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

យើងពិតជាត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ ពោលគឺអរគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងភាព
 បរិសុទ្ធពិតនៃជីវិត ដោយដូងចិត្តរបស់យើងបានបង្កើតឡើងដើម្បីគោរពតាម
 ក្រឹត្យវិន័យ ។ ទីបញ្ចប់គឺថាឆន្ទៈពិសេសរបស់យើងគឺដើម្បីបម្រើឆន្ទៈរបស់ទ្រង់
 និងគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីលើកកម្ពស់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់តែមួយគត់» ។ ប៉ុន្តែ
 ទោះបីជាតាមរយៈការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលយើងដើរតាមមាគ៌ារបស់
 ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងភ្លេចខ្លួន ហើយក្លាយជាអ្នកបំផ្លើសក៏ដោយ ក៏ស្នាម
 នៃភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់យើងនៅតែផ្តល់ឱ្យយើងនូវឱកាសសម្រាប់ការបន្ទាបខ្លួន
 ។ បទគម្ពីរចែងថា ៖ "ពិតប្រាកដជាគ្មានមនុស្សសុចរិតណានៅផែនដី ដែល
 ប្រព្រឹត្តសុទ្ធតែល្អឥតធ្វើបាបឡើយនោះទេ" សាស្តា ៧:២០, Vg. cf. ១
 ពង្សាវតារក្សត្រ ៤:៤៦] ។

តើភាពសុចរិតបែបណាដែលពួកគេនឹងទទួលបានពីការប្រព្រឹត្តិរបស់ខ្លួន? ទីមួយ
 ខ្ញុំនិយាយថា ការប្រព្រឹត្តិដែលល្អបំផុត ដែលអាចយកមកពីពួកគេ គឺនៅតែត្រូវ
 បានប្រទះឃើញ និងខូចដោយភាពមិនបរិសុទ្ធនៃសាច់ឈាម ហើយអាចនិយាយ
 បានថា មានធាតុអាក្រក់ខ្លះ លាយទុំជាមួយវា ។ សូមឲ្យអ្នកបំរើដ៏វិសុទ្ធ ឬព្រះ
 ខ្ញុំនិយាយថា ចូរជ្រើសរើសពីដំណើរជីវិតទាំងមូលរបស់គាត់ នូវអ្វីដែលលក្ខណៈ
 គួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាពិសេសដែលគាត់គិតថាគាត់បានធ្វើ ។ សូមឲ្យគាត់ត្រឡប់
 មកវិញក្នុងគំនិតរបស់គាត់បានច្រើនផ្នែក ។ ដោយមិនសង្ស័យ គាត់នឹងដឹង
 ឃើញថា វាមានក្លិនស្អុយនៃសាច់ ដោយសារការចង់បានអំពើល្អរបស់យើង គឺ
 មិនដែលមានអ្វីដែលគួរតែក្លាយជានោះទេ ប៉ុន្តែភាពទន់ខ្សោយដ៏អស្ចារ្យរបស់
 យើងធ្វើឱ្យការរត់ប្រណាំងរបស់យើងថយចុះ ។ ទោះជាយើងមើលឃើញថាស្នាម
 ប្រឡាក់ដែលធ្វើឲ្យកិច្ចការរបស់ពួកបរិសុទ្ធឃឺញច្បាស់ក៏ដោយ ទោះបីជាយើង

ទទួលស្គាល់ថាវាគ្រាន់តែជាចំណុចតូចបំផុតក៏ដោយ ពួកគេនឹងមិនធ្វើឱ្យទាស់ដល់ភ្នែករបស់ព្រះទេ ហើយផ្កាយទាំងប៉ុន្មានក៏មិនជ្រះថ្លានៅព្រះនេត្រទ្រង់ផង [យ៉ូប 25:5]? យើងមិនមានកិច្ចការណាមួយចេញពីពួកបរិសុទ្ធទេដែលថាបើវាត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនឯង វាសាកសមនឹងមិនគួរខ្មាសជារង្វាន់ត្រឹមត្រូវនោះទេ ។

10. អ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនមានសេចក្តីសុចរិត នោះយល់ខុសធ្ងន់នៃច្បាប់

បន្ទាប់មក បើទោះបីជាយើងអាចមានកិច្ចការដ៏បរិសុទ្ធ និងល្អឥតខ្ចោះមួយចំនួនក៏ដោយ ក៏ដូចដែលព្យាករណ៍មានបន្ទូលថា ឯអំពើសុចរិតទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នកនោះបានធ្វើ នោះនឹងគ្មាននឹកចាំពីបទណាមួយឡើយ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើរំលងដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត [អេសេគាល ១៨:២៤] ។ យ៉ាកុបយល់ស្របជាមួយនឹងគាត់ ៖ « ដ្បិតអ្នកណាដែលកាន់ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលតែភ្លាត់ជំពប់នឹងបទណាមួយ នោះក៏ត្រឡប់ជាមានទោសចំពោះក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលនោះហើយ » [យ៉ាកុប 2:10 p] ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារជីវិតរមែងស្លាប់នេះ មិនដែលបរិសុទ្ធ ឬគ្មានអំពើបាបទេ ភាពសុចរិតណាក៏ដោយដែលយើងអាចសម្រេចបាន នៅពេលដែលវាត្រូវបានខូច ជិះជាន់ និងបំផ្លាញ ដោយអំពើបាបដែលកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់នោះ មិនអាចចូលក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ឬរាប់យើងថាជាសេចក្តីសុចរិតបានទេ ។

សរុបមក នៅពេលដែលវាជាសំណួរអំពីភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្ត យើងត្រូវតែមិនគិតពីកិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់បញ្ញត្តិវិញ ។ ដូច្នេះ បើយើងស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតពីក្រឹត្យវិន័យ យើងនឹងនាំយកការងារមួយទៅមុខ

ដោយឥតប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែការគោរពតាមច្បាប់មិនឈប់ឈរជាការចាំបាច់ ។
 ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះមិនដូចដែលមនុស្សជាច្រើនជឿដោយឆោតល្ងង់នោះទេ
 ម្តងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា គិតមកយើងថាជាសេចក្តីសុចរិត ដែលការអត់ទោស
 អំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការដែលយើងបាននិយាយនៅក្នុងលំដាប់ថា ដោយ
 បានទទួលការលើកលែងទោសសម្រាប់ជីវិតអតីតកាលរបស់យើង យើងអាចនឹង
 ស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងច្បាប់ ។ នេះគ្រាន់តែជាការនាំយើងទៅរកក្តី
 សង្ឃឹមក្លែងក្លាយ ដែលសើចចំអកឲ្យយើង ។ ព្រោះថា គ្មានភាពល្អឥតខ្ចោះ
 ណាមួយអាចមករកយើងបានទេ ដរាបណាយើងស្លៀកពាក់ជាសាច់ឈាមនេះ
 ហើយក្រិត្យវិន័យក៏ប្រកាសពីការស្លាប់ និងការកាត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលមិន
 រក្សាភាពសុចរិតឥតខ្ចោះក្នុងការប្រព្រឹត្ត នោះវានឹងមានហេតុផលដើម្បីចោទ
 ប្រកាន់ និងថ្កោលទោសយើងជានិច្ច លុះត្រាតែ ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីមេត្តា
 ករុណារបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងវា ហើយដោយការអត់ទោសឥតឈប់ឈរនៃអំពើបាប
 ធ្វើឱ្យយើងលើកលែងទោសដដែលៗ ។ ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយនៅដើម
 ដំបូងតែងតែទទួលបានផលល្អ ៖ ប្រសិនបើយើងវិនិច្ឆ័យដោយតម្លៃខ្លួន ទោះជា
 យើងរៀបចំផែនការ ឬធ្វើបែបណាក៏ដោយ ដោយការប្រឹងប្រែង និងការខិតខំ
 របស់យើង នោះយើងនៅតែសមនឹងទទួលនូវការស្លាប់ និងសេចក្តីវិនាស ។

11. សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកជឿគឺតែងតែជាសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ

យើងត្រូវតែទទួលយ៉ាងមុតមាំលើចំណុចទាំងពីរនេះ ៖ ទីមួយ ថាក៏មានកិច្ចការ
 របស់មនុស្សដែលគោរពព្រះខ្លះ ប្រសិនបើពិនិត្យមើលដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏តឹងរ៉ឹង
 របស់ព្រះ នោះនឹងមិនសមនឹងទទួលការថ្កោលទោសឡើយ ។ ទីពីរ ប្រសិនបើ
 ការងារបែបនេះត្រូវបានរកឃើញ (អ្វីមួយដែលមិនអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់

មនុស្ស) វានៅតែបាត់បង់ការពេញចិត្ត - ចុះខ្សោយ និងប្រឡាក់ដោយសារ
 អំពើបាបដែលអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯងពិតជាត្រូវទទួលបន្ទុក ។ នេះគឺជាចំណុចសំខាន់
 នៃជម្លោះរបស់យើង ។ សម្រាប់ការចាប់ផ្តើមនៃការរាប់ជាសុចរិត គ្មានការ
 ឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងយើង និងសិស្សសាលា Sounder:3 ដែលមនុស្សមានបាប
 បានរួចផុតពីការកាត់ទោសអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ហើយថាតាមរយៈការ
 អភ័យទោសពីអំពើបាប លើកលែងតែវារួមបញ្ចូលនៅក្រោមពាក្យរាប់ជាសុចរិត
 មួយជាថ្មី ដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដើម្បី
 គោរពតាមច្បាប់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេពណ៌នាអំពីភាពសុចរិតនៃមនុស្ស
 ដែលបានបង្កើតឡើងវិញថា មនុស្សម្នាក់ដែលបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះមួយដង
 តាមរយៈជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ អាចនឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះដោយ
 អំពើល្អ ហើយត្រូវបានទទួលយកដោយគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។

ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា សម្រាប់អំប្រាហាំ ទ្រង់
 បានចាត់ទុកសេចក្តីជំនឿថាជាសេចក្តីសុចរិត [រ៉ូម. ៤:៣] មិនមែននៅត្រាដែល
 អំប្រាហាំកំពុងតែបម្រើប្រព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ មានជីវិតដ៏បរិសុទ្ធជា
 ច្រើនឆ្នាំ ។ ដូច្នេះ អំប្រាហាំបានគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាយូរមកហើយដោយ
 ចិត្តបរិសុទ្ធ ហើយរក្សាការគោរពតាមច្បាប់តាមដែលមនុស្សអាចរក្សាទុកបាន ។
 ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់នៅតែមានសេចក្តីសុចរិតដែលបានតាំងនៅក្នុង
 សេចក្តីជំនឿ ។ តាមការលើកឡើងរបស់ប៉ូល យើងសន្និដ្ឋានថា ក៏មិនមែន
 ដោយការប្រព្រឹត្តទេ [អេភេសូ ២:៩] ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ពេលព្យាករណ៍ម្នាក់
 និយាយថា “មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ” [ហាបាគុក ២:៤]
 សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះមិនអនុវត្តចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត និងពួកមិនគោរពឡើយ

ដែលព្រះអម្ចាស់បង្វែរពួកគេទៅរកសេចក្តីជំនឿ អាចនឹងរាប់ជាសុចរិត ប៉ុន្តែការ
និយាយនោះគឺសំដៅទៅកាន់អ្នកជឿហើយចំពោះជីវិតពួកគេ ត្រូវបានសន្យា
ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ប៉ុលក៏ដកចេញនូវមន្ទិលទាំងអស់ផងដែរដើម្បីបញ្ជាក់អំពី
គំនិតនោះ គាត់បានយកខគម្ពីររបស់ដាវីឌដែលថា “មានពរហើយ មនុស្សណា
ដែលការរំលងបាបរបស់ខ្លួនបានអត់ទោសឲ្យ” [ទំនុកតម្កើង 32:1; 31:1, Vg
រ៉ូម ៤:៧] ប្រាកដណាស់ថា ដាវីឌមិននិយាយទាក់ទងនឹងមនុស្សទុច្ចរិតទេ ប៉ុន្តែ
អំពីអ្នកជឿ ដូចជាគាត់ផ្ទាល់ ។ ដ្បិតគាត់បាននិយាយចេញពីការផុសនូវបញ្ញា
ចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែមានពរជ័យនេះ មិនមែនតែម្តងទេ
ប៉ុន្តែត្រូវតែកាន់វាពេញមួយជីវិត ។ ជាចុងក្រោយ គាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គ្រប់
ទាំងអស់ក៏មកពីព្រះ ផ្សះផ្សាដោយសេរីជាមួយព្រះ មិនត្រូវបានបោះពុម្ពសម្រាប់
មួយថ្ងៃ ឬថ្ងៃផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជានិរន្តរភាពនៅក្នុងព្រះ
វិហារ [cf. កូរិនថូសទី២ ៥:១៨-១៩] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដល់ទីបញ្ចប់នៃ
ជីវិត អ្នកជឿគ្មានសេចក្តីសុចរិតណាមួយក្រៅពីអ្វីដែលបានពិពណ៌នានៅទីនោះឡើ
យ ។

ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទនៅតែជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដើម្បីផ្សះផ្សាព្រះបិតាជាមួយយើ
ង ។ ហើយការសុគតរបស់ទ្រង់មានប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច ៖ ពោលគឺការ
សម្អាត ការពេញចិត្ត ដង្ហាយឆ្អិន និងទីបំផុតការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ
ដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ ។ ហើយប៉ុលមិនបាន
និយាយទៅកាន់ពួកអេភេសូរថា យើងមានការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះ
គុណទេ ប៉ុន្តែថាយើងបានត្រូវសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគុណ «មិនមែនដោយការ
ប្រព្រឹត្តទេ ក្រែងមានអ្នកណាអួតខ្លួន» [អេភេសូរ ២:៨-៩] ។ (ការសិក្សាដែល

ជំទាស់ទៅចំពោះការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងគោលលទ្ធិនៃគុណសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានពិនិត្យ និងបដិសេធ, ១២-២១)

12. ការគេចចេញពីពួកប្រឆាំង

ការគេចចេញនៃគ្រូបង្រៀនស្វែងរកនៅទីនេះ គឺដើម្បីគេចមិនចង់ជួយពួកគេ ។ ពួកគេនិយាយថា ៖ អំពើល្អមិនសំខាន់ដូចនៅក្នុងតម្លៃខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ដូចជាការគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលបានភាពសុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែតម្លៃដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុង "ការទទួលយកព្រះគុណ" ។ ដូច្នេះហើយ ដោយសារពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ថា ភាពសុចរិតនៅទីនេះតែងតែមិនល្អឥតខ្ចោះ ពួកគេទទួលស្គាល់ថាដរាបណាយើងនៅរស់ យើងត្រូវការការអភ័យទោសពីអំពើបាបដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ការខ្វះខាតនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែថាអំពើល្អដែលបានប្រព្រឹត្តនោះត្រូវបានសងវិញដោយការប្រព្រឹត្តនៃអំពើទុច្ចរិត supererogation ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា "ការទទួលយកព្រះគុណ ដូចដែលគេហៅវា គ្មានអ្វីផ្សេងក្រៅពីសេចក្តីសប្បុរសទទេរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះវរបិតាបានរើសយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់ស្លៀកពាក់ឱ្យយើងដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទទួលយកវាជារបស់យើង ដើម្បីប្រយោជន៍វា ចាត់ទុកយើងថាបរិសុទ្ធ ដែលបរិសុទ្ធ និងគ្មានកំហុស ។ ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលឥតខ្ចោះអាចមើលព្រះនេត្ររបស់ព្រះបាន ត្រូវបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុងតុលាការជំនួសយើង ហើយធានាយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ការអត់ទោសបាបដោយសេចក្តីជំនឿ គ្របដណ្តប់ដោយភាពបរិសុទ្ធនេះ ភាពស្មោកក្រោក និងភាពស្អាត នៃភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់យើង មិនត្រូវបានកំណត់ចំពោះយើងទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានលាក់ទុកដូចជាត្រូវបានកប់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេចូល

មកក្នុងទីជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ រហូតដល់ពេលត្រូវកំណត់ ទើបមនុស្សចាស់បានសម្លាប់ និងបំផ្លាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងយើង ។ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនឹងទទួលយើងទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្តដ៏មានពរជាមួយអំណាច ។ [កូរិនថូស ១៥: ៤៥ ff ។]

13. អ្នកដែលនិយាយអំពី "កិច្ចការដែលមិនចាំបាច់ យល់ខុសអំពីភាពមុតស្រួចនៃសេចក្តីទាមទាររបស់ព្រះ

និងទំនាញនៃអំពើបាប ប្រសិនបើការទាំងនេះជាការពិត ប្រាកដណាស់គ្មានកិច្ចការរបស់យើងណាមួយអាចធ្វើឲ្យយើងទទួលយកបាន និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ។ សូម្បីតែកិច្ចការដែលខ្លួនគេមិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានឡើយ លើកលែងតែដល់កម្រិតដែលមនុស្សម្នាក់គ្របដណ្តប់ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត ហើយទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនបានសន្យានឹងរង្វាន់នៃជីវិតសម្រាប់កិច្ចការពិសេសនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គ្រាន់តែប្រកាសថា អ្នកដែលប្រព្រឹត្តនឹងមានជីវិត [លេវី. 18:5], កម្រិតបណ្តាសាដែលប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលមិនតស៊ូក្នុងការទាំងអស់ [ចោទិយកថា ២៧:២៦; កាឡាទី3:10] ។

ការសន្មតនៃភាពសុចរិតមួយផ្នែកត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងខ្លាំងដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ដែលគ្មានភាពសុចរិតផ្សេងទៀតក្រៅពីការគោរពច្បាប់ពេញលេញត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅស្ថានសួគ៌ ។ ការនិយាយធម្មតារបស់ពួកគេអំពី "ការងារដែលមិនចាំបាច់" ការផ្តល់តំលៃគ្រប់គ្រាន់គឺមិនសមហេតុផលទេ ។ ហេតុអ្វី? តើពួកគេមិនតែងតែរំលងទៅកាន់មុខតំណែងដែលគេត្រូវបានគេ

បណ្តេញចេញទេឬអី ថាអ្នកដែលកាន់តាមច្បាប់គឺសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត? តើនឹងគ្មាននរណាម្នាក់នៃការវិនិច្ឆ័យនឹងទទួលខុសត្រូវទៅពួកគេ ពួកគេពិតជា អៀនខ្មាសណាស់ដោយសន្មត់ជាការពិត ។ ព្រះអម្ចាស់ជាញឹកញយៗថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់មិនទទួលស្គាល់ភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ លើកលែងតែក្នុងការ ប្រតិបត្តិដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ។ តើអ្វីទៅជាភាពច្របូកច្របល់ សម្រាប់យើង នៅពេលដែលយើងខ្វះសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីកុំឱ្យហាក់ដូចជា បាត់បង់នូវសិរីល្អទាំងអស់ ដើម្បីបានលះបង់ចំពោះព្រះ—ដើម្បីអ្នកពីការងារ បន្តិចបន្តួចនៃកិច្ចការមួយចំនួន ហើយព្យាយាមតាមរយៈការពេញចិត្តផ្សេងទៀត ដើម្បីចំណាយលើអ្វីដែលខ្វះខាត? ការពេញចិត្តត្រូវបានលុបចោលយ៉ាងមាន ប្រសិទ្ធភាព ដូច្នេះវាមិនគួរសូម្បីតែចូលមកក្នុងគំនិតរបស់យើងក្នុងសុបិន ។ ខ្ញុំ និយាយថា អស់អ្នកដែលនិយាយមិនសមហេតុផលបែបនេះ មិនបានដឹងថាអំពើ បាបមួយយ៉ាងណានៅចំពោះមុខព្រះនោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេគួរតែ យល់ថា សេចក្តីសុចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស ដែលប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងគំនរតែមួយ មិនអាចសងថ្លៃលោះអំពើបាបតែមួយបានទេ ។ ដ្បិតយើងឃើញថាមនុស្សនោះ ត្រូវបានព្រះបោះបង់ចោលយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានបោះបង់ចោលដោយសារការ រំលងមួយ ដែលគាត់បានបាត់បង់ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងសមត្ថភាពគ្រប់យ៉ាង ក្នុងស្ថានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ [លោកុ. ៣:១៧] ។

ដូច្នេះសមត្ថភាពធ្វើឱ្យមានការពេញចិត្តត្រូវបានដកចេញ ។ អស់អ្នក ដែលស្អាតនឹងវា ប្រាកដជាមិនដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ដែលគ្មានអ្វីគួរឱ្យ គាប់ព្រះហឫទ័យដែលកើតចេញពីសត្រូវរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ សត្រូវ របស់ព្រះគឺជាអស់អ្នកដែលទ្រង់ប្តេជ្ញាធ្វើបាប ។ ដូច្នេះហើយ អំពើបាបរបស់

យើងត្រូវតែត្រូវបានបិទបាំង និងអត់ទោស មុនពេលព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់កិច្ចការណាមួយរបស់យើង ។ ចេញពីនេះ ការអត់ទោសបាបគឺឥតគិតថ្លៃ ហើយអ្នកដែលញុះញង់ក្នុងការស្តាប់ស្តាប់ណាមួយ ប្រមាថវាដោយទុច្ចរិត ។ ដូច្នេះសូមឲ្យយើងធ្វើតាមគំរូរបស់សាវ័ក « ខ្ញុំភ្លេចសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលកន្លងទៅហើយ ក៏ខំមុលឈោងទៅឯសេចក្តីខាងមុខទៀត ១៤ ទាំងរត់ដំរង់ទៅឯទីដើម្បីឲ្យបានរង្វាន់នៃការងារដ៏ខ្ពស់របស់ព្រះ [ភីលីពី 3:13-14 P] ។

14. សូម្បីតែការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់យើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ក៏នឹងមិននាំមកនូវសិរីល្អដល់យើងដែរ ក៏ប៉ុន្តែនេះក៏មិនអាចទៅរួចទេ!

ដើម្បីអ្នកអំពីការងារដែកមិនចាំបាច់ - តើជ្រុងនេះជាមួយនឹងពាក្យបញ្ជាមកលើយើងយ៉ាងដូចម្តេចនៅពេលដែលយើងបានធ្វើអ្វីដែលបានបង្គាប់យើង យើងហៅខ្លួនយើងថា "បារបំរើឥតកំរៃ" ហើយនិយាយថាយើងបានធ្វើមិនលើសពីដែលយើងត្រូវធ្វើ ។ [លូកា ១៧:១០ P]? ការនិយាយនៅចំពោះព្រះ មិនមែនដើម្បីក្លែងបន្លំ ឬកុហកនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវកំណត់នៅក្នុងខ្លួនអ្នកនូវអ្វីដែលអ្នកកាន់ជាប់នឹងប្រាកដ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ឱ្យយើងដឹងដោយស្មោះ និងពិចារណាក្នុងខ្លួនយើងថា យើងមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលមិនចាំបាច់ចំពោះទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវសងទ្រង់នូវការបម្រើតាមតម្រូវការរបស់យើង ។ ហើយត្រឹមត្រូវ! ដោយសារយើងជាអ្នកបម្រើមានកាតព្វកិច្ចផ្តល់ការបម្រើច្រើនយ៉ាង ដែលយើងមិនអាចអនុវត្តបាន តែទោះបីជាគំនិតរបស់យើង និងអវិជ្ជាទាំងអស់របស់យើងបានងាកទៅរកកាតព្វកិច្ចនៃច្បាប់ក៏ដោយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ទ្រង់ថា "កាលណាអ្នកបានប្រព្រឹត្តតាមបង្គាប់គឺថា អំពើសុចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស ច្រើនតែជាកម្មសិទ្ធិតែឯង ។ តើយើងប្រាកដយ៉ាងដូចម្តេច

បើ ដោយសារយើងគ្រប់គ្នានៅឆ្ងាយពីគោលដៅនេះ ដោយអ្នកខ្លួនថាយើងបាន
ប្រមូលអ្វីមួយរួចពីខ្នាតដែលកំណត់? ឥឡូវនេះ គ្មានហេតុផលសម្រាប់មនុស្ស
ណាម្នាក់ជំទាស់ថា ទោះបីជាភាគីបរាជ័យក្នុងភារកិច្ចចាំបាច់ក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្វី
រារាំងគាត់ពីការបន្តការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់លើសពីពួកគេ ។ ការពិតនេះ
យើងត្រូវតែទទួលយកទាំងស្រុង ៖ ថាគ្មានអ្វីដែលអាចចូលមកគំនិតដែលរួម
ចំណែកដល់ការលើកតម្កើងព្រះឬសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជិតខាង ដែលមិន
មាននៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាផ្នែកនៃច្បាប់ សូម
កុំអួតពីសេរីភាពស្ម័គ្រចិត្ត នៅពេលដែលយើងមានការបង្គាប់ដោយភាពចាំបា
ច់ ។

**15. ព្រះមានអំណាចទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងមាន ដូច្នេះ វាមិនអាច
មានការប្រព្រឹត្តិដែលមានលក្ខណៈពិសេសនោះទេ**

ឥឡូវនេះ ពួកគេអនុវត្តមិនត្រឹមត្រូវចំពោះបញ្ហានេះ ដោយប៉ុលអួតថាក្នុង
ចំណោមពួកកូរិនថូស គាត់បានយល់ព្រមដោយស្ម័គ្រចិត្តនូវអំណាចរបស់គាត់
ដែលគាត់អាចប្រើបើមិនដូច្នេះទេប្រសិនបើគាត់ចង់បាន ។ ហើយគាត់បាន
លះបង់ចំពោះពួកគេមិនត្រឹមតែអ្វីដែលគាត់ជំពាក់ដោយកាតព្វកិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែគាត់បានផ្តល់ការបំរើដោយទេវហួសពីព្រំដែននៃកាតព្វកិច្ច [កូរិនថូសទី១
៩:១ ff] ។

ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះហេតុផលដែលមានបង្ហាញ
ដើម្បីកុំឲ្យទង្វើរបស់គាត់អាចនឹងក្លាយទៅជាការប្រមាថដល់អ្នកទន់ខ្សោយ [កូរិន
ថូសទី១ ៩:១២] ។ សម្រាប់អ្នកធ្វើការអាក្រក់ និងបោកបញ្ឆោតបានណែនាំខ្លួន

ដោយការបង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសមិនពិតនេះ ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តចំពោះគោលលទ្ធិដ៏គ្រោះថ្នាក់របស់ពួកគេ និងដកដង្ហើមស្អប់ដល់ដំណឹងល្អ ដូច្នេះ ប៉ុលពត្រូវតែបង្អាក់គោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬប្រឆាំងនឹងឧបករណ៍បែបនេះ ។

ដូច្នេះ ប្រសិនបើមនុស្សជាត្រីស្មានម្នាក់ វាជាបញ្ហានៃការព្រងើយកន្តើយក្នុងការបង្ហាញការអាក់អន់ចិត្តនៅពេលដែលគាត់អាចជៀសវាងបាន ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថាសាវ័កបានធ្វើកិច្ចការមួយចំនួនដែលមិនចាំបាច់សំរាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះត្រូវបានតម្រូវឱ្យត្រឹមត្រូវពីអ្នកបម្រើនៃដំណឹងល្អដែលមានប្រាជ្ញានោះ ខ្ញុំនិយាយថា គាត់បានធ្វើតាមការគួរ ។ ជាចុងក្រោយ ទោះបីជាហេតុផលបែបនេះមិនច្បាស់លាស់ក៏ដោយ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Chrysostom នេះគឺតែងតែជាការពិត ៖ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទាំងអស់មានឋានៈដូចគ្នានឹងកម្មសិទ្ធិរបស់ទាសករ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់ខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទមិនបានលាក់បាំងការនេះនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ទ្រង់ទេ ត្បិតទ្រង់សួរនូវអ្វីដែលយើងដឹងគុណដល់អ្នកបម្រើរបស់យើង នៅពេលដែលបន្ទាប់ពីពេញមួយថ្ងៃនៃកិច្ចការផ្សេងៗ ទ្រង់នឹងត្រឡប់មករកយើងវិញនៅពេលល្ងាច [លូកា ១៧: ៧-៩] ។ ប៉ុន្តែ វាអាចកើតឡើងដែលគាត់បានធ្វើការជាមួយនឹងឧស្សាហកម្មធំជាងយើងនឹងហ៊ានទាមទារ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានធ្វើអ្វីដែលមិនតម្រូវពីលក្ខខណ្ឌនៃការបម្រើ ។ សម្រាប់គាត់ដែលមានសមត្ថភាពរបស់គាត់គឺជារបស់យើង ។ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីប្រភេទនៃ ការមិនចាំបាច់ ដែលមនុស្សបែបនេះចង់បង្ហាញនៅចំពោះព្រះទេព្រោះវាជារឿងតូចតាចដែលគាត់មិនដែលបញ្ចេញយល់ព្រមហើយគាត់ក៏នឹងមិនទទួលយកពួកគេនៅពេលដែលរឿងរ៉ាវរបស់ពួកគេត្រូវបង្ហាញនៅចំពោះមុខគាត់ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងយល់ស្របថាមានកិច្ចការ

មិនចាំបាច់ - ពោលគឺអ្វីដែលវាត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងពួកហោរាថា: " តើអ្នក
ណាបានបង្កប់ឲ្យឯងរាល់គ្នាដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យបានចូលមកជាន់ទីលានរបស់
អញនេះ?" [អេសាយ ១:១២, cf. Vg] ។

ប៉ុន្តែសូមឲ្យពួកគេចងចាំនូវអ្វីដែលបាននិយាយអំពីពួកគេនៅកន្លែងមួយ
ទៀតថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាចាយប្រាក់ឲ្យ បានតែរបស់ដែលមិនមែនជាអាហារ
ហើយបង់កំឡាំង ឲ្យបានតែរបស់ដែលមិនស្តប់ចិត្តដូច្នេះ?» [អេសាយ ៥៥:២
p.] ប្រាកដណាស់ វាមិនមែនជាការពិបាកទេសម្រាប់ពួកគេទំនេរទាំងនេះក្នុង
ការជជែកតវ៉ារឿងទាំងនេះនៅក្រោមម្លប់លើកៅអីដ៏ងាយស្រួល ។ ប៉ុន្តែនៅពេល
ដែលចៅក្រមកំពូលនោះអង្គុយក្នុងកៅអីជំនុំជំរះរបស់គាត់ គំនិតដែលដូចជា
ខ្យល់នឹងត្រូវរលាយបាត់ទៅ ។ វាគឺជាការដែលយើងត្រូវតែស្វែងរក៖ តើទំនុក
ចិត្តអ្វីដែលយើងអាចនាំយកទៅកាន់កៅអីជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ក្នុងការការពាររបស់
យើង មិនមែនជាអ្វីដែលយើងអាចនិយាយបាននៅក្នុងសាលា និងជ្រុងនោះ
ទេ ។

16. គ្មានទំនុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្ត និងគ្មានសិរីរុងរឿងក្នុងការប្រព្រឹត្ត!

ក្នុងន័យនេះ មានគ្រោះកាចពីរយ៉ាង ដែលយើងត្រូវហាមប្រាមចេញពីចិត្តរបស់
យើង ជាពិសេសគឺយើងមិនត្រូវមានទំនុកចិត្តលើភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ
ហើយយើងក៏មិនត្រូវប្រកាន់យកនូវភាពរុងរឿងណាមួយដែរ ។ ក្នុងការបង្រៀន
ថាការប្រព្រឹត្តសុចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាគឺអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ
លុះត្រាតែអំពើទាំងនេះទទួលបានក្លិនដ៏ល្អពីភាពគ្មានកំហុសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះ
គម្ពីរមិនធ្វើឲ្យយើងមានទំនុកចិត្ត ។ ការប្រព្រឹត្តអាចជំរុញឱ្យមានការសងសឹក

របស់ព្រះ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយការលើកលែងទោសដោយមេត្តា ករុណារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ គេចាកចេញពីយើង ឥតមានអ្វីក្រៅពីអង្វរចៅក្រម របស់យើងឲ្យអាណិតអាសូរនឹងការសារភាពរបស់ដាវីឌថា សូមកុំឲ្យកើតក្តីនឹង អ្នកបំរើទ្រង់ឡើយដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយដែលសុចរិតទេ [ទំនុក ១៤៣:២ p] ប៉ុន្តែ ពេលដែលយ៉ូបនិយាយថា ៖ បើទូលបង្គំអាក្រក់មែន នោះវរហើយ តែបើសុចរិតវិញ នោះក៏មិនបានងើបក្បាលឡើងដែរ» [យ៉ូប ១០:១៥ p] ។ ទោះបីជាគាត់ខ្វល់ខ្វាយនឹងសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះ ដែលសូម្បីតែទេវតាមិនឆ្លើយក៏ដោយ គាត់ក៏បង្ហាញក្នុងពេលតែមួយថា នៅ ពេលដែលវាមកដល់ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ គ្មានអ្វីនៅសេសសល់ដល់មនុស្សទាំង អស់នោះទេ គឺត្រូវរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ។ ដ្បិតវាមិនត្រឹមតែទាក់ទងនឹងការពិត ដែលថាយ៉ូបចង់ផ្តល់លទ្ធផលដោយស្ម័គ្រចិត្តជាជាងការតស៊ូដោយគ្រោះថ្នាក់ ប្រឆាំងនឹងភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែ បង្ហាញថា គាត់មិនបានជួបបទ ពិសោធន៍នឹងសេចក្តីសុចរិតផ្សេងទៀតក្នុងខ្លួនគាត់ជាងអ្វីដែលនៅពេលដំបូងនឹង ក្រៀមស្វិតនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ ។ នៅពេលដែលទំនុកចិត្តត្រូវបានហាម ឃាត់ ភាពរុងរឿងទាំងអស់ក៏ត្រូវតែស្លាប់ដែរ ។ តើអ្នកណានឹងជឿលើសេចក្តី សុចរិតដែលធ្វើការ ហើយទុកចិត្តនឹងការញាប់ញ័រនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ? ដូច្នេះ យើងត្រូវទៅកន្លែងដែលអេសាយហៅយើងថា ៖ «ឯអស់ទាំងពួងពង្សនៃ អ៊ីស្រាអែល នឹងបានសុចរិតក្នុងព្រះយេស៊ូ ហើយគេនឹងអូតសរសើរ ។ [អេ សាយ. ៤៥:២៥ p]; ដើម្បីឲ្យគេបានហៅថា ជាដើមឈើនៃសេចក្តីសុចរិត គឺ ជាដើមដែលព្រះយេស៊ូបានដាំ មានប្រយោជន៍ឲ្យទ្រង់បានផ្តើមឡើង ។ » [អេ សាយ ៦១:៣ p] គំនិតនឹងបានជម្រះដោយភាពត្រឹមត្រូវ នៅពេលដែលវា

មិននៅក្នុងការគោរពណាមួយ ត្រលប់មកវិញនូវទំនុកចិត្ត ឬរីករាយក្នុងសិរី
រុងរឿងនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែកំហុសនេះធ្វើឲ្យមនុស្សល្ងង់ខ្លោចចិត្តនឹងជំនឿមិន
ពិត និងភូតភរ ព្រោះពួកគេតែងតែស្នាក់ក្នុងកិច្ចការដែលជាបុព្វហេតុនៃការស
ង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។

17. ដោយមិនគោរព ការងារអាចបម្រើជាបុព្វហេតុនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង

ទស្សនវិទូសន្មត់ការ ៤ យ៉ាងដែលត្រូវសង្កេតឃើញក្នុងកិច្ចការនោះ ។ ទោះជា
យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងក្រឡេកមើលចំណុចទាំងនេះ យើងនឹងឃើញថា ដរាប
ណាការបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាក់ទងនឹងការនោះ គ្មាននរណាម្នាក់
ក្នុងចំណោមពួកគេពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចការនោះទេ ។ សម្រាប់បទគម្ពីរនៅគ្រប់ទី
កន្លែងប្រកាសថា មូលហេតុដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃការទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់
កល្យានិច្ចរបស់យើងគឺសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះវរបិតាដ៏ខ្ពស់បំផុត និងសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដែលទ្រង់ប្រទានដោយសេរីចំពោះយើង ។ ប្រាកដណាស់មូលហេតុ
សំខាន់គឺព្រះគ្រីស្ទ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលតាមរយៈនោះទ្រង់បាន
ទទួលសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង ។ តើយើងត្រូវនិយាយថាអ្វីជាមូលហេតុផ្លូវការ
ឬជាឧបករណ៍ ប៉ុន្តែជាជំនឿ? ហើយយ៉ូហានរួមបញ្ចូលទាំងបីនេះក្នុងប្រយោគ
តែមួយ នៅពេលគាត់និយាយថា ៖ «ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោក ដល់
ម្ល៉េះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែ១ ដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះ
រាជបុត្រានោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺឲ្យមានជីវិតអស់កល្យានិច្ចវិញ» [យ៉ូ
ហាន ៣:១៦] ។

ចំពោះមូលហេតុចុងក្រោយ សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វាមានទាំងនៅក្នុង ភស្តុតាងនៃយុត្តិធម៌របស់ព្រះ និងនៅក្នុងការសរសើរដល់ភាពល្អរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ ហើយនៅក្នុងកន្លែងតែមួយ ដែលគាត់បានលើកឡើងអំពីបីផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ គាត់និយាយទៅកាន់ពួករ៉ូមថា ៖ « ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយ ខ្លះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ ២៤ តែដោយពីងដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជា សុចរិតទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ » ។ [រ៉ូម ៣:២៣-២៤; cf. អេភេសូ ១:៦, cf. vg.]

នៅទីនេះអ្នកមានអ្នកនាំមុខ និងប្រភពដំបូង ៖ ដែលព្រះបានរើសយើង ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ ។ មានដូចតទៅ ៖ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ » [រ៉ូម ៣:២៤] ។ នៅទីនេះអ្នកមានដូចជាវាជាមូលហេតុនៃសម្ភារៈដែលបាននាំមកនូវសេចក្តីសុចរិត សម្រាប់នៅក្នុងពាក្យ «ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះលោហិតទ្រង់» [រ៉ូម. 3:25 P.], ត្រូវបានបង្ហាញពីមូលហេតុសំខាន់ ដែលសេចក្តីសុចរិត ឬព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះយើង ។

ជាចុងក្រោយ គាត់បានបន្ថែមមូលហេតុបញ្ចប់ នៅពេលដែលបាន បង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់និយាយថា “ដើម្បីនឹងសំដែងឲ្យឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ព្រមទាំងរាប់ពួកអ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះ យេស៊ូវ ថាជាសុចរិតដែរ ។ [រ៉ូម 3:26, Vg.] និងដើម្បីកាត់សម្គាល់ផងដែរ ដោយវិធីនេះថា សេចក្តីសុចរិតនេះឈរលើការផ្សះផ្សា ទ្រង់បានបញ្ជាក់យ៉ាង ច្បាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានឱ្យជាការផ្សះផ្សា ។ ដូច្នេះនៅក្នុងជំពូកទីមួយ នៃអេភេសូគាត់បានបង្រៀនថាយើងត្រូវបានទទួលនៅក្នុងព្រះគុណដោយព្រះ

ហឫទ័យមេត្តាករុណាដែលរឿងនេះកើតឡើងដោយការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយ ត្រូវបានចងដោយជំនឿហើយថាអ្វីៗទាំងអស់មានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលសិរីល្អ ឬ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអាច បញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងពេញលេញ [អេភេសូ ១:១៣- ១៤] តាំងពីយើងឃើញថាស្រមោលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងឈរយ៉ាងនេះ នៅខាងក្រៅយើង ហេតុអ្វីបានជាយើងនៅតែទុកចិត្ត ឬលើកតម្កើងនៅក្នុងការ ប្រព្រឹត្ត? ខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបើកចំហរបំផុតមិនអាចញុះញង់ ឲ្យមានការចម្លែងចម្រាសណាមួយជាមួយយើងអំពីមូលហេតុដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ឬមូលហេតុចុងក្រោយឡើយ លុះត្រាតែពួកគេបដិសេធទាំងស្រុងនូវបទគម្ពីរ ។ ពួកគេតំណាងឱ្យសម្ភារៈនិងមូលហេតុផ្លូវការមិនពិត ដូចជាការងាររបស់យើងនៅ ពាក់កណ្តាលជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរក៏ស្រែកប្រឆាំងនឹងការនេះដែរ ដោយគ្រាន់តែបញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទគឺ សម្រាប់យើងទាំងសេចក្តីសុចរិត និងជាជីវិត ហើយប្រយោជន៍នៃសេចក្តី សុចរិតគឺមានដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់ ។

18. ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការមើលឃើញការប្រព្រឹត្តិអ្នកអាចពង្រឹងជំនឿ

ឥឡូវនេះ ពួកបរិសុទ្ធច្រើនតែពង្រឹងខ្លួនឯង នឹងត្រូវបានល្អងចិត្តដោយចងចាំនូវ ភាពគ្មានកំហុស និងភាពទៀងត្រង់របស់ពួកគេ ហើយពួកគេថែមទាំងមិន បដិសេធក្នុងការប្រកាសវា ។

នេះគឺបានធ្វើដោយវិធីពីរយ៉ាងគឺ៖ ទាំងការប្រៀបធៀបមូលហេតុល្អរបស់ខ្លួន ជាមួយនឹងមូលហេតុអាក្រក់នៃអំពើទុច្ចរិត តាំងពីនោះពួកគេក៏មានទុកចិត្តនៃនៃ ជ័យជំនះ មិនមែនដោយការស្នើចរសរសើរនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនជាច្រើន តែ

ដោយការថ្កោលទោសដោយយុត្តិធម៌ និងសក្តិសមចំពោះសត្រូវរបស់ពួកគេ ។
 ឬដោយគ្មានការប្រៀបធៀបផ្សេងទៀត ខណៈដែលពួកគេពិនិត្យមើលខ្លួនគេនៅ
 ចំពោះព្រះ ភាពបរិសុទ្ធនៃបញ្ញាចិត្តរបស់ខ្លួននាំមកនូវការល្អល្អមនិងទំនុកចិត្ត
 មួយចំនួន ។ យើងនឹងពិនិត្យមើលមូលហេតុដំបូងនៅពេលក្រោយ ។ ឥឡូវនេះ
 ចូរមើលទីពីរ ចូរយើងពន្យល់សង្ខេបពីរបៀបដែលយើងបាននិយាយយល់ស្រប
 ជាមួយវាខាងលើ៖ ថានៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ យើងមិនត្រូវដាក់ការ
 ទុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្ត ឬសិរីល្អក្នុងការគោរពណាមួយឡើយ ។ សេចក្តីព្រម
 ព្រៀងនេះ ស្ថិតនៅត្រង់នេះថា ពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលវាជាសំណួរនៃការ
 បង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដោយមិនបានគិតដល់ការប្រព្រឹត្ត បែរ
 ភ្នែកមើលតែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះវិញ ។ ពួកគេមិនត្រឹមតែទទួលវានៅចំពោះ
 មុខអ្វីៗទាំងអស់ ចំពោះការចាប់ផ្តើមនៃព្រះពរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏ទទួល
 យកវានៅក្នុងវា នៅក្នុងការសម្រេចបំពេញនៃការនេះ ។ បញ្ញាចិត្តដែលត្រូវ
 បានបង្កើតនៅត្រង់នេះក៏នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការរួមចំណែកនៃការ
 ប្រព្រឹត្តដែរ រហូតមកដល់ពេលនេះ នោះគឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះដែលគង់នៅ និង
 គ្រប់គ្រងក្នុងយើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារការពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្ត
 នេះមិនមានកន្លែងណាទេ លុះត្រាតែអ្នកដាក់ទំនុកចិត្តទាំងស្រុងនៃចិត្តរបស់អ្នក
 ទៅលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាមុនសិន នោះវាមិនគួរមើលទៅផ្ទុយពីអ្វី
 ដែលវាអាស្រ័យនោះទេ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងបដិសេធការពឹងផ្អែកលើការ
 ប្រព្រឹត្ត មានន័យថា ៖ ដើម្បីកុំឱ្យចិត្តគ្រីស្ទបរិសុទ្ធវិលត្រលប់ទៅរកគុណតំលៃនៃ
 ការប្រព្រឹត្ត ដែលជាជំនួយឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែគួរតែពឹងផ្អែក

ទាំងស្រុងលើការសន្យាដោយសេរីនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ប៉ុន្តែយើងមិនហាមគាត់ មិនឱ្យមានគ្រឹះនិងពង្រឹងជំនឿនេះដោយសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះចំពោះគាត់ ។ ប្រសិនបើនៅពេលដែលអំណោយទានទាំងអស់ដែលព្រះបានប្រទានមក យើងត្រូវបានហៅក្នុងចិត្ត នោះវាដូចជាការស្នើនៃព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពួកយើងត្រូវបានបំភ្លឺដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីពន្លឺនៃសេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យនោះ ការពិតជាច្រើនទៀតនៃព្រះគុណនៃការប្រព្រឹត្តល្អដែលបង្ហាញថាព្រះវិញ្ញាណនៃការទទួលជាកូនចិញ្ចឹមត្រូវបានប្រទានដល់យើង [cf. រ៉ូម ៨:១៥] ។

19. ការប្រព្រឹត្តដូចជាផលផ្លែនៃការត្រាស់ហៅ

ដូច្នេះ នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធគ្មានបញ្ញាចិត្តពង្រឹងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយទទួលយកចេញពីឱកាសនោះដើម្បីរីករាយ ចេញពីផលផ្លែនៃការត្រាស់ហៅរបស់ពួកគេ ពួកគេគ្រាន់តែចាត់ទុកខ្លួនពួកគេថាត្រូវបានជ្រើសរើសជាកូនដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សាឡូម៉ូនដែលថា ៖ « មនុស្សដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ នោះមានទីពឹងមាំមួន ហើយកូនចៅរបស់គេនឹងបានទីពឹងនាក់ដែរ ។ » [សុភាសិត ១៤:២៦] ហើយការពិតដែលគាត់បានឮ ពេលខ្លះពួកបរិសុទ្ធប្រើការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដើម្បីធ្វើជាបន្ទាល់ថាពួកគេបានដើរនៅចំពោះទ្រង់ដោយទៀងត្រង់ និងសាមញ្ញ [cf. លោកុប្បត្តិ ២៤:៤០; ពង្សាវតារក្សត្រទី២ 20:3] គឺជាអ្វីដែលគ្មានមូលដ្ឋានគ្រឹះដើម្បីពង្រឹងបញ្ញាចិត្តទេ ប៉ុន្តែមានតម្លៃតែនៅពេលក្រោយប៉ុណ្ណោះ ។

ត្បិតគ្មានកន្លែងណាដែលភ័យខ្លាចដែលអាចបង្កើតការធានាបានពេញលេញនោះទេ ។ ហើយពួកបរិសុទ្ធដឹងខ្លួនថាមានតែសេចក្តីទៀងត្រង់ ដែល

លាយនឹងស្នាមជាច្រើននៃសាច់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេទទួលយកផលផ្លែនៃ
ការបង្កើតឡើងវិញជាភស្តុតាងនៃការគង់នៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពួកគេ
ត្រូវបានពង្រឹងយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីរង់ចាំជំនួយពីព្រះក្នុងគ្រប់តម្រូវការរបស់ពួកគេ
ដោយឃើញថានៅក្នុងបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យនេះ ពួកគេទទួលបានបទពិសោធន៍ទ្រង់ជា
ព្រះវរបិតា ។ ហើយពួកគេមិនអាចធ្វើការនេះបានទេ លុះត្រាតែពួកគេយល់ពី
សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាមុនសិន បោះត្រាដោយគ្មានអ្វីផ្សេងក្រៅពីភាពពិត
ប្រាកដនៃការសន្យា ។ ប្រសិនបើពួកគេចាប់ផ្តើមវិនិច្ឆ័យវាដោយការប្រព្រឹត្ត
នោះគ្មានអ្វីនឹងមានភាពមិនប្រាកដ ឬខ្សោយជាងនេះឡើយ ។ ពិតប្រាកដ
ណាស់ ប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគេ តាមរយៈភាពមិនល្អ
ឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងប្រកាសពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ដោយសារ
ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនពេញលេញរបស់ពួកគេទេ ពួកគេបានថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះ
សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។

សរុបមក ពួកគេប្រកាសពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះ ដោយមិនងាកចេញ
ពីការពេញចិត្តរបស់ព្រះដោយសេរី ដែលនៅក្នុងនោះ ដូចដែលប៉ុលថ្លែងទី
បន្ទាល់ ដោយកំណត់ « ពីទីទីង បណ្តោយ ជំរៅ និងកំពស់ » [អេភេសូ
៣:១៨] ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ «នៅកន្លែងណាដែលគំនិតរបស់អ្នក
គោរពព្រះបែរទៅ ទោះវាខ្ពស់ក៏ដោយ ទោះជាវាលាតសន្ធឹងឆ្ងាយក៏ដោយ ក៏នៅ
តែមិនចាកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ប៉ុន្តែវាអនុវត្តខ្លួនឯង
ទាំងស្រុងដើម្បីរំពឹងគិតលើវា ។ ដោយខ្លួនវាទទួលបានគ្រប់ខ្នាតទាំងអស់» ។
ដូច្នេះ គាត់និយាយថាវាពូកែលើសពីចំណេះទាំងអស់ ហើយថាពេលយើងទទួល
ស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើងប៉ុណ្ណា នោះយើង« បានពេញ ដល់គ្រប់ទាំង

សេចក្តីពោលពេញរបស់ផងព្រះ [អេភេសូ ៣:១៩] ។ ដូចនៅកន្លែងផ្សេងទៀត កាលដែលប៉ុលពតថាព្រះជាអ្នកឈ្នះក្នុងការប្រកួតនីមួយៗ ភ្លាមៗនោះគាត់បាន បន្ថែមហេតុផលថា ៖ «ដោយសារព្រះអង្គដែលទ្រង់ស្រឡាញ់យើង [រ៉ូម ៨:៣៧ p] ។

20. ការប្រព្រឹត្តិគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយមិនអាចក្លាយជាមូលដ្ឋាន គ្រឹះនៃទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងសម្រាប់អ្នកជឿនោះទេ

ឥឡូវនេះ យើងឃើញថាពួកបរិសុទ្ធមិនមានទំនុកចិត្តលើការប្រព្រឹត្តិដែលសន្មត ថាជាគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេទេ ចាប់តាំងពីពួកគេចាត់ទុកពួកគេគ្រាន់តែជា អំណោយទាននៃព្រះ ដែលពួកគេអាចទទួលស្គាល់ភាពសប្បុរសរបស់ទ្រង់ និងជា សញ្ញានៃការត្រាស់ហៅដែលពួកគេទទួលស្គាល់ការជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ឬ ក្នុង កម្រិតណាមួយដោយថយចុះភាពសុចរិតសេរី ដែលយើងទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រី ស្ទ ព្រោះវាអាស្រ័យទៅលើការនេះ ហើយមិនស្ថិតស្ថេរដោយគ្មានវានោះទេ ។

Augustine បង្ហាញគំនិតនេះក្នុងពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់ ប៉ុន្តែយ៉ាងប្រណិត នៅពេលគាត់សរសេរ ៖ «ខ្ញុំមិននិយាយទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ថា < កុំកុំបោះបង់ ចោលអស់ទាំងស្នាដៃនៃព្រះហស្តទ្រង់ឡើយ ។ > [ទំនុក. ១៣៨:៨; cf. ទំនុក. ១៣៧:៨ Vg.] <ខ្ញុំនោះខ្ញុំបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៅពេលយប់ នោះខ្ញុំបានប្រទូ លដៃឡើងឥតឈប់ឈរ[ទំនុកតម្កើង ៧៧:២; cf. ទំនុក. ៧៦:៣, Vg.] ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបានតំកើងស្នាដៃរបស់ទូលបង្គំទេ ព្រោះខ្ញុំខ្លាចក្រែងក្រែងព្រះអង្គក្រឡេក មើល ហើយនឹងឃើញអំពើបាបច្រើនជាងបុណ្យ ។

នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយ ខ្ញុំក៏សួរ ខ្ញុំក៏ចង់បាន៖ មិនមែនជាការប្រព្រឹត្តដោយដៃរបស់អ្នក ចូរមើលការប្រព្រឹត្តនៅក្នុងខ្ញុំ មិនមែនជារបស់ខ្ញុំ ព្រោះអ្នកឃើញរបស់ខ្ញុំ អ្នកនឹងថ្កោលទោសវា ។ បើអ្នកឃើញរបស់ខ្លួន អ្នកនឹងត្រង់មកដុះ ។ ដ្បិតកិច្ចការល្អណាដែលជារបស់ខ្ញុំគឺមកពីអ្នក» ។ គាត់ឲ្យមូលហេតុពីរយ៉ាង ហេតុអ្វីគាត់មិនអួតពីកិច្ចការរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ ៖ ពីព្រោះគាត់គ្មានអ្វីសោះសំរាប់កិច្ចការល្អនោះ គាត់ឃើញគ្មានអ្វីសោះនៅក្នុងខ្លួន ហើយទីពីរ ពីព្រោះអំពើបាបទាំងនេះក៏ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយអំពើបាបដ៏ច្រើនផងដែរ ។ ចេញពីនេះវាកើតឡើងថាបញ្ញាចិត្តរបស់គាត់មានអារម្មណ៍សោកសៅនិងការថប់បារម្ភច្រើនជាងការធានា ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ចង់ឲ្យព្រះជាម្ចាស់ទតមើលកិច្ចការល្អរបស់គាត់ តែប៉ុណ្ណោះ ដោយទទួលស្គាល់នូវព្រះគុណនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ នោះព្រះអង្គអាចបញ្ចប់កិច្ចការដែលព្រះអង្គបានចាប់ផ្តើម ។

21. ហេតុផលដែលពេលខ្លះបាននិយាយពីកិច្ចការល្អជាមូលហេតុនៃផលប្រយោជន៍របស់ព្រះ

ការពិតដែលបទគម្ពីរបង្ហាញថា កិច្ចការល្អនៃអ្នកជឿ គឺជាហេតុផលដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ គឺដើម្បីឱ្យយល់បានថា បានអនុញ្ញាតឱ្យអ្វីដែលយើងបានកំណត់ពីមុនមិនរង្គោះរង្គើ ៖ ថាបុព្វហេតុដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង មាននៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា ។ មូលហេតុសម្ភារៈនៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះជាព្រះរាជបុត្រា; បុព្វហេតុសំខាន់នៅក្នុងការបំភ្លឺរបស់ព្រះវិញ្ញាណ នោះគឺជាជំនឿ ។ បុព្វហេតុចុងក្រោយក្នុងសិរីល្អនៃសេចក្តីសប្បុរសដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមរបស់ព្រះ ។ ទាំងនេះមិនបានរារាំងព្រះ

អម្ចាស់ពីការរើសកិច្ចការជាបុព្វហេតុទាបឡើយ ។ ប៉ុន្តែតើរឿងនេះកើតឡើងដោយរបៀបណា? អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់សម្រាប់មរតកនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះទ្រង់នាំចូលទៅក្នុងកម្មសិទ្ធិនៃវាទាំងនេះបើយោងតាមការលើកលែងទោសសាមញ្ញរបស់ទ្រង់តាមរយៈកិច្ចការល្អ ។ អ្វីដែលទៅមុនក្នុងលំដាប់នៃគ្រាដោះលែងនោះ ទ្រង់ហៅថាជាមូលហេតុនៃអ្វីដែលមកក្រោយ ។ តាមវិធីនេះ ពេលខ្លះគាត់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បពីកិច្ចការនោះ មិនមានបំណងថាវាត្រូវបានកំណត់ឱ្យពួកគេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស នៅទីបំផុត ដើម្បីលើកតម្កើងពួកគេ [រ៉ូម 8:30], ទ្រង់បានធ្វើឱ្យព្រះគុណពីមុន, ដែលជាជំហានមួយទៅកាន់អ្វីដែលបន្ទាប់, ដូចដែលវាគឺជាបុព្វហេតុ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលមូលហេតុពិតគឺត្រូវបានកំណត់ ទ្រង់មិនបង្គាប់យើងឲ្យជ្រកកោនក្នុងកិច្ចការទេ ប៉ុន្តែទ្រង់រក្សាយើងតែម្នាក់ឯងក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ តើការបង្រៀនរបស់សាវ័កនេះមានលក្ខណៈបែបណា : « ដ្បិតល្អឬល្អរបស់អំពើបាប នោះជាសេចក្តីស្លាប់ តែអំណោយទាននៃព្រះវិញ គឺជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា» [រ៉ូម ៦:២៣]? ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិតជាមួយនឹងអំពើបាប ឬគាត់ផ្ទុយពីជីវិតជាមួយនឹងសេចក្តីស្លាប់? ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនធ្វើសេចក្តីសុចរិតជាមូលហេតុនៃជីវិត ដូចជាគាត់បានធ្វើបាបទៅជាសេចក្តីស្លាប់? ដូច្នេះ ការប្រឆាំងនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលត្រូវបានខូចខ្លះដោយការផ្លាស់ប្តូរនេះ ។ ប៉ុន្តែ សាវ័កមានបំណងដោយការប្រៀបធៀបនេះដើម្បីបង្ហាញពីអ្វីដែលជាការពិត : ពោលគឺថា ការស្លាប់គឺដោយសារតែវាល

រហោស្ថានរបស់មនុស្ស
ប៉ុណ្ណោះ ។

ប៉ុន្តែជីវិតអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ

សរុបមក តាមលំដាប់នៃការបង្ហាញទាំងនេះ ច្រើនជាងមូលហេតុ ត្រូវបានបង្ហាញ ។ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយគរព្រះគុណលើព្រះគុណ ចេញពីព្រះគុណពីមុនយកហេតុផលសម្រាប់ការបន្ថែមអ្នកដែលដើរតាម ដើម្បីកុំឲ្យគាត់មើលរំលងអ្វីដែលសម្រាប់ការចម្រើនឡើងនៃអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។ ហើយទ្រង់ក៏ពង្រីកសេរីភាពរបស់ទ្រង់ដែរ ដើម្បីឱ្យយើងមើលទៅការជ្រើសរើសដែលទ្រង់បានផ្តល់ដោយសេរីរបស់ទ្រង់ ដែលជាប្រភពនិងការចាប់ផ្តើម ។ ទោះបីជាទ្រង់ស្រឡាញ់អំណោយទានដែលទ្រង់ផ្តល់ឱ្យយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃក៏ដោយ ដោយមើលឃើញថាពួកគេបន្តពីប្រភពនោះវានៅតែជាផ្នែករបស់យើងដើម្បីរក្សាការទទួលយកដោយសេរីនោះ តែមួយគត់ដែលអាចទ្រទ្រង់ព្រលឹងរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយដើម្បីចុះចូលនឹងបុព្វហេតុដំបូង នូវអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បន្ទាប់មកទ្រង់បានប្រទាន ដើម្បីឱ្យគេអាចដកថយពីវាដោយឥតប្រយោជន៍ ។

ជំពូកទី XV

ការអួតអំពីសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្តបំផ្លាញយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់
សម្រាប់អំណោយនៃសេចក្តីសុចរិត, ក៏ដូចជាការធានានៃការសង្គ្រោះរបស់
យើង

(គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សនៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដែលប្រឆាំងដោយ
Augustine និង Bernard ក៏ដូចជាបទគម្ពីរ, ១-៤)

1. សំណួរមិនពិត និងពិត

ឥឡូវនេះ យើងបានបោះចោលបញ្ហាចម្បងនៅក្នុងការពិភាក្សានេះ ៖ ប្រសិនបើ
ភាពសុចរិតត្រូវបានគាំទ្រដោយការប្រព្រឹត្ត នោះនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ វា
ត្រូវតែដួលរលំទាំងស្រុង ។ ហើយវាត្រូវបានបង្ហាត់សម្រាប់តែសេចក្តីមេត្តា
ករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ដើម្បីមរស់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយសម្រាប់តែ
ជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងកត់សំគាល់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ថានេះគឺជា
ចំណុចដ៏សំខាន់នៃបញ្ហាដើម្បីជៀសវាងការស្មុកស្មាញនៅក្នុងការបំភាន់ទៅមិន
មែនរបស់មនុស្សទូទៅទេប៉ុន្តែបានសិក្សាផងដែរ ។ ដរាបណានៅតែមានចម្ងល់
ទាក់ទងនឹងការរាប់ជាសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ ឬការប្រព្រឹត្ត នោះគេប្រញាប់
ប្រញាល់ទៅរកវត្ថុទាំងនោះ ដែលហាក់សន្មតថាភិច្ចការល្អនៃការប្រព្រឹត្តមួយ
ចំនួននៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ ដូចជាការរាប់ជាសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តនឹង
ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញដោយការបង្ហាញថាពួកគេមានតម្លៃខ្លះជាមួយ
ព្រះ! ដើម្បីឱ្យប្រាកដ យើងបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅខាងលើថា ការប្រព្រឹត្ត
សុចរិតគឺមានតែនៅក្នុងការគោរពច្បាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះតែប៉ុណ្ណោះ ។ ចេញពីនេះ

គ្មានមនុស្សណាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តឡើយ លុះត្រាតែបាន
លើកឡើងដល់កំពូលនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ នោះគេមិនអាចត្រូវចោទប្រកាន់ពីបទ
រំលងតិចតួចបំផុតឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មានសំណួរដាច់ដោយឡែកមួយ
ទៀត ៖ ថ្វីត្បិតតែការប្រព្រឹត្តប្រហែលជាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត
ក៏ដោយ តើពួកគេមិនទាន់សមនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះទេ?

2. «សេចក្តីល្អ» ជាពាក្យដែលមិនមានក្នុងគម្ពីរ ហើយគ្រោះថ្នាក់!

ជាដំបូង ខ្ញុំត្រូវតែធ្វើការកត់សម្គាល់ជាមុន ទាក់ទងនឹងពាក្យសេចក្តីល្អ ៖ អ្នក
ណាដែលបានអនុវត្តវាជាលើកដំបូងចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សប្រឆាំងនឹងការ
ជំនុំជម្រះរបស់ព្រះបានផ្តល់ផលអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះជំនឿដោយស្មោះ ។ ជា
ការពិតណាស់ ចង់ជឿសាងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយពាក្យសំដី ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាថ្នា
ថា អ្នកនិពន្ធត្រីស្នូបរិស័ទ តែងតែអនុវត្តការអត់ធ្មត់ ដូចជាមិនត្រូវយកវាទៅ
ក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដោយមិនចាំបាច់ប្រើភាសាក្រៅចំពោះបទគម្ពីរដែលនឹង
បង្កើតផលអាក្រក់ និងផលផ្នែកតិចតួចបំផុត ។ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំសួរ តើត្រូវការ
ទាញយកក្នុងពាក្យ "សេចក្តីល្អ" នៅពេលដែលតម្លៃនៃកិច្ចការល្អគួរតែគ្មាន
កំហុស ត្រូវបានពន្យល់សំខាន់ដោយពាក្យមួយផ្សេងទៀត? តើពាក្យនេះ
មានកំហុសប៉ុណ្ណាទើបដឹងច្បាស់ពីការខូចខាតដ៏ធំដែលខ្លួនបានធ្វើចំពោះពិភព
លោក ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារវាជាពាក្យដែលមានមោទនភាពបំផុត វា
មិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅតែពីបិទបាំងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យមនុស្ស
ចចេសក្រអឺតក្រអម ។

ព្យាបាលស្គាល់ថា អ្នកនិពន្ធបុរាណរបស់ក្រុមជំនុំតែងតែប្រើវា ហើយក៏មិនបានឲ្យពួកគេផ្តល់ឱកាសសម្រាប់កូនចៅជំនាន់ក្រោយសម្រាប់កំហុសដោយការប្រើពាក្យតិចតួចរបស់ពួកគេខុស! យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរមួយចំនួន ពួកគេក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាពួកគេមិនមានចេតនាវើសអើងសេចក្តីពិតទេ ។ សម្រាប់នៅកន្លែងមួយ Augustine និយាយដូច្នេះ ៖ សូមឲ្យសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សដែលបានស្លាប់ដោយសារអំពាហ៍ នៅទីនេះបានរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ហើយសូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះសោយរាជ្យតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ម្តងទៀត ៖ «ពួកបរិសុទ្ធមិនចាត់ទុកថាជាសេចក្តីល្អរបស់ពួកគេឡើយ ពួកគេនឹងចាត់ទុកទាំងអស់គ្នាទៅនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយអង្គទ្រង់» ។ ម្តងទៀត ៖ «កាលណាមនុស្សឃើញទាំងអស់ល្អទាំងប៉ុន្មានដែលខ្លួនមាន នោះមិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ គឺមកពីព្រះរបស់ខ្លួន នោះក៏ឃើញថា របស់ដែលគួរសរសើរមិនកើតចេញពីសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួនទេ គឺមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះវិញ» ។ អ្នកឃើញហើយថា Augustine នៅពេលដែលគាត់បានបដិសេធចំពោះអំណាចនៃកិច្ចការល្អរបស់មនុស្ស គាត់ក៏បោះចោលនូវសេចក្តីល្អមានតំលៃមួយដែរ ។ ជាងនេះទៅទៀត Chrysostom និយាយថា ៖ «កិច្ចការរបស់យើង វាមានការណាមួយដែលធ្វើតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះដោយសេរី គឺជាការសង និងបំណុលប៉ុន្តែអំណោយទានរបស់ព្រះគឺជាព្រះគុណ និងគុណប្រយោជន៍ និងចិត្តសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យ» ។

ប៉ុន្តែការដាក់ពាក្យមួយផ្សេងទៀត ចូរយើងមើលទៅលើរឿងខ្លួនឯងវិញ ។ ពីមុន ខ្ញុំបានដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយពីលោក Bernard ថា ៖ «ព្រោះគ្រប់គ្រាន់នឹងសេចក្តីល្អ ដែលមិនទុកជាសេចក្តីល្អ ដូច្នេះការខ្វះសេចក្តីល្អគឺគ្រប់

គ្រាន់សម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យ» ។ ប៉ុន្តែគាត់បន្ថែមការបកស្រាយរបស់គាត់ភ្លាមៗ ក្នុងនោះទ្រង់បានបន្ទន់នូវភាពឃោរឃៅនៃពាក្យនេះដោយការនិយាយថា ៖ « អាស្រ័យហេតុនេះ ” ចូរថែរក្សាឲ្យបាននូវសេចក្តីល្អ ពេលដែលអ្នកមានពួក គេ ដោយដឹងថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។ សង្ឃឹមសំរាប់ផលផ្លែ សេចក្តីមេត្តា ករុណារបស់ព្រះ ហើយអ្នកបានរួចផុតពីសេចក្តីក្រីក្រ សេចក្តីក្រអឺតក្រទម និង ឥតកោតក្រែង ។ សុភមង្គលគឺជាក្រុមជំនុំដែលមិនខ្វះនូវសេចក្តីល្អ ដោយគ្មាន ការក្រអឺតក្រទម ឬដោយគ្មានសេចក្តីល្អ ។ ហើយមុននេះបន្តិច គាត់បាន បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះ ដែលគាត់បានប្រើ ពាក្យនេះ ។ គាត់សួរថា «ហេតុអ្វីបានជាក្រុមជំនុំគួរខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនឯងចំពោះ សេចក្តីល្អ នៅពេលដែលវាមានហេតុផលតឹងរ៉ឹង និងសុវត្ថិភាពជាង ដើម្បីលើក តម្កើងគោលបំណងរបស់ព្រះ [cf. ធីម៉ូថេទី២ ២:13] ។ ដូច្នេះអ្នកគ្មានហេតុ ផលដើម្បីសួរទេ <តាមរយៈអ្វី ដែលយើងសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានប្រយោជន៍ ជា ពិសេសតាំងពីអ្នកបានឮថា ៖ មិនមែនដោយយល់ដឹងដល់ឯងរាល់គ្នាទេ... ដោយ ព្រោះកិរិយារបស់ឯងចុះ> [អេសេគាល ៣៦:២២, ៣២ p] ។ ចំពោះ សេចក្តីល្អគឺគ្រប់គ្រាន់ដោយដឹងថាសេចក្តីល្អមិនគ្រប់គ្រាន់» ។

3. តម្លៃនៃកិច្ចការល្អទាំងអស់បានមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ

បទគម្ពីរបង្ហាញពីអ្វីដែលការប្រព្រឹត្តរបស់យើងទាំងអស់សមនឹងទទួលបាន នៅ ពេលដែលវាចែងថា ពួកគេមិនអាចទ្រាំនឹងការសម្លឹងរបស់ព្រះបានទេ ដោយសារពួកគេពោរពេញដោយភាពស្មោកគ្រោក ។ ដូច្នេះ តើការគោរពច្បាប់ ដ៏ល្អឥតខ្ចោះសមនឹងទទួលបានអ្វី ប្រសិនបើមានការរកឃើញបែបនេះ នៅពេល ដែលបទគម្ពីរណែនាំយើងឲ្យចាត់ទុកខ្លួនយើងជាអ្នកបម្រើដែលគ្មានប្រយោជន៍

សូម្បីតែពេលយើងធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងត្រូវការ [លូកា ១៧:១០]?
 ចំពោះព្រះអម្ចាស់ យើងមិនបានឲ្យអ្វីដែលមិនមែនតម្រូវការ គឺបានត្រឹមតែ
 បំពេញកិច្ចការដែលជំពាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនមានការអរព្រះគុណ ។ ប៉ុន្តែកិច្ច
 ការល្អទាំងនោះដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ហៅថា « របស់
 ពួកយើង » ។ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេមិនត្រឹមតែអាចទទួលយកបាន
 ចំពោះទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នឹងមានរង្វាន់ផងដែរ ។ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់
 យើងក្នុងការដាស់តឿនដោយការសន្យាដ៏អស្ចារ្យ កុំឲ្យរសាយចិត្តខាងឯការល្អ
 ឡើយ [cf. កាឡាទី៦:៩; ថែស្សាឡូនិចទី២ ៣:១៣] ហើយដើម្បីទទួលបាន
 សេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដោយចិត្តដឹងគុណពិត ។ គ្មានការសង្ស័យទេ
 ថា អ្វីដែលគួរសរសើរក្នុងប្រព្រឹត្តិគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ មិនមានការធ្លាក់ចុះ
 ដែលយើងតាមរយៈសិទ្ធិដើម្បីពិណ្ឌណាទៅខ្លួនយើង ។ ប្រសិនបើយើងទទួល
 ស្គាល់ការពិតដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត មិនត្រឹមតែជំនឿក្នុងសេចក្តីល្អទាំងអស់នឹង
 រលត់ទៅវិញទេ ប៉ុន្តែការយល់ឃើញក៏ខ្លាំងដែរ ។ យើងមិនបានបែងចែក
 កិត្តិយសសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តល្អរវាងព្រះ និងមនុស្សដូចពួក Sophists ធ្វើនោះ
 ទេ ប៉ុន្តែយើងកំពុងរក្សាវាទាំងមូល ពេញលេញ និងគ្មានការខូចខាតសម្រាប់
 ព្រះអម្ចាស់ ។ ចំពោះមនុស្សវិញ យើងចាត់ទុកតែការនេះប៉ុណ្ណោះ គឺថាគាត់
 កខ្វក់ និងមិនស្អាតដោយភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួន ។ ត្បិតគ្មានអ្វីដែលបានមកពី
 មនុស្សឡើយ ទោះជាគេល្អឥតខ្ចោះក៏ដោយ នោះក៏មិនធ្វើឲ្យកខ្វក់តាមរយៈស្នាម
 មួយចំនួនដែរ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជំនុំជម្រះល្អបំផុតនូវការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្ស
 ៖ ព្រះអង្គពិតជានឹងទទួលស្គាល់ភាពសុចរិតរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នៅក្នុងពួកគេ
 ប៉ុន្តែភាពអាម៉ាស់របស់មនុស្ស!! ដូច្នេះ កិច្ចការល្អជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជា

ម្ចាស់ ហើយមិនមានផលផ្ទៃដល់អ្នកប្រព្រឹត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបានតាមរយៈរង្វាន់នៃអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ច្រើនពីព្រះ មិនមែនដោយសារពួកគេសមនឹងទទួលនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះផ្ទាល់បានកំណត់តម្លៃនេះលើពួកគេ ។ អ្វីទៅជាសេចក្តីសប្បុរសដែលមនុស្សមិនពេញចិត្តនឹងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលមិនបានរកអំណោយអំណោយរង្វាន់ដល់ការងារដែលមិនសមនឹងសេចក្តីល្អបែបនេះ នឹងជាមួយមហិច្ឆិតាអាក្រក់អ្វីដែលបានមកទាំងអស់ពីការសប្បុរសរបស់ព្រះប្រហែលជាត្រូវបានសរសើរចំពោះសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្ត! នៅទីនេះការត្រាស់ហៅជាទូទៅ ទៅកាន់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។ បើអ្នកណាកាន់កាប់សិទ្ធិអាស្រ័យផលនៃស្រែចំការដោយសេរីរបស់អ្នកផ្សេងនោះក៏ទាមទារកម្មសិទ្ធិទៅឱ្យខ្លួនឯងដែរ ។ តើអ្នកនោះមិនសមនឹងបាត់បង់កម្មសិទ្ធិដែលខ្លួនបានកាន់កាប់ទេឬ? ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើទាសករដែលត្រូវបានរំដោះដោយម្ចាស់របស់គាត់ លាក់បាំងលក្ខខណ្ឌរបស់មនុស្សដែលមានសេរីភាព ហើយអះអាងថាគាត់មានសេរីភាព តើគាត់មិនសមនឹងត្រូវបានក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ទេឬ? សម្រាប់វិធីស្របច្បាប់តែមួយគត់នៃការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍គឺមិនត្រូវទាមទារឱ្យខ្លួនយើងលើសពីការផ្តល់ឱ្យដើម្បីបង្កើនការសរសើររបស់ទ្រង់របស់អ្នកនិពន្ធនៃការល្អនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីប្រព្រឹត្តនូវអ្វីដែលទ្រង់បានផ្ទេរមកឱ្យយើងប្រហែលជានៅតែនៅក្នុងរបៀបរបស់នាជាមួយទ្រង់ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវរក្សាការអត់ធ្មត់បែបនេះចំពោះមនុស្សទាំងឡាយ សូមឲ្យយើងម្នាក់ៗមើល ហើយសញ្ជឹងគិតអំពីការអត់ធ្មត់បែបណាដែលព្រះតម្រូវ ។

4. ការការពារប្រឆាំងនឹងការជំទាស់

ខ្ញុំដឹងថាពួកអ្នកប្រាជ្ញទាំងនេះប្រើខុសវគ្គខ្លះ ដើម្បីបញ្ជាក់នូវពាក្យ « សេចក្តីល្អ ទៅចំពោះព្រះ » ត្រូវបានរកឃើញមកនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពួកគេបានដកស្រង់ ប្រយោគមួយពីសាស្តាថា «សេចក្តីមេត្តាករុណានឹងផ្តល់កន្លែងសម្រាប់មនុស្ស គ្រប់រូប តាមសេចក្តីល្អនៃការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន» [សាស្តា ១៦:១៥, Vg.] ។

និងមួយទៀតពីសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ “កុំឲ្យភ្លេចនឹងធ្វើគុណ ហើយចែក ចាយឡើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងត្រឡប់មកជាយ៉ាងនោះ[ហេព្រើរ” [១៣:១៦ p] ។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំក្នុងការបដិសេធសិទ្ធិអំណាចរបស់ Ecclesiasticus ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេមិនបានដក ស្រង់ដោយស្មោះត្រង់នូវអ្វីដែល Ecclesiasticus បានសរសេរនោះទេ អ្នកណា មួយជាអ្នកសរសេរ សំរាប់អត្ថបទភាសាក្រិចច្បាប់ដើមមានដូចខាងក្រោម ៖

..... «ទ្រង់នឹងរៀបចំកន្លែងសម្រាប់រាល់កិច្ចការនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា មនុស្សម្នាក់ៗនឹងរកឃើញតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន» [Eccles ១៦:១៤, tr. RV.] ហើយថានេះគឺជាការអានដ៏ពិតប្រាកដ ដែលត្រូវបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុង កំណែឡាតាំង នឹងទាំងពីរនេះលេចឡើងចេញពីការបង្កើតពាក្យទាំងនេះតែម្នាក់ ឯង និងចេញពីអត្ថបទធំជាងនៃប្រយោគមុន ។ ទាំងនេះគ្មានហេតុផលនោះទេ ហេតុអ្វី នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ ពួកគេគួរតែព្យាយាមទាក់យើងក្នុង ពាក្យតូចមួយ នៅពេលដែលនៅក្នុងពាក្យក្រិករបស់សាវ័ក គ្មានន័យអ្វីក្រៅពី ការបូជាបែបនេះដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ និងទទួលយកបានចំពោះព្រះនោះទេ ។

ដើម្បីទប់ស្កាត់ និងពិនិត្យមើលភាពក្រអឺតក្រអួលនៃអំនួតរបស់យើង វាគួរតែ គ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលយើងសន្មតថាគ្មានសារៈសំខាន់ដើម្បីធ្វើការលើសពីការ វាស់វែងនៃបទគម្ពីរ ។ ឥឡូវនេះ វាគឺជាការបង្រៀនក្នុងគម្ពីរថា កិច្ចការល្អរបស់

យើងតែងតែប្រឡាក់ដោយភាពស្មោកគ្រោកជាច្រើន ដែលព្រះជាម្ចាស់ពិតជា
អាក់អន់ចិត្ត ហើយខឹងនឹងយើង ។ មកទល់ពេលនេះ តើពួកគេមិនអាចផ្តាច់
ចិត្តទ្រង់ ឬជំរុញចិត្តសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងទេ! ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់
ពិនិត្យមើលការប្រព្រឹត្តរបស់យើងដោយចិត្តទន់ភ្លន់ មិនមែនជាសិទ្ធិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
របស់ទ្រង់ ដូច្នេះ ទ្រង់ទទួលយកវាហាក់ដូចជាស្អាតឥតខ្ចោះ ហើយដោយហេតុ
នោះ ទោះបីជាគ្មានសេចក្តីល្អក៏ដោយ ក៏ទទួលនូវប្រយោជន៍មិនចេះចប់ ទាំង
ជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងជីវិតខាងមុខផង ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនទទួលយកភាពខុសគ្នាដែល
បានធ្វើឡើងតាមរយៈអ្នកមានវិជ្ជាជ្រៅជ្រះ ហើយបើមិនដូច្នេះទេមនុស្សដែល
គោរពព្រះដែលធ្វើកិច្ចការល្អសមនឹងទទួលបានព្រះគុណដែលបានប្រទានមក
យើងក្នុងជីវិតនេះ រីឯសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជារង្វាន់នៃសេចក្តីជំ
នឿ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែងតែសំណាក់នៅស្ថានសួគ៌នូវរង្វាន់ ឬការនឿយហត់
និងមកុដនៃការតយុទ្ធ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ចំពោះការសន្មតថាជាសេចក្តីល្អនៃការ
ប្រព្រឹត្ត ការពិតដែលយើងត្រូវបានធ្លាក់ចុះដោយព្រះគុណដើម្បីយកវាចេញពីព្រះ
គុណគឺជាការផ្ទុយនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ ។ ដ្បិតទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទមាន
បន្ទូលថា៖ "ឲ្យដល់អស់អ្នកដែលមាន"[ម៉ាថាយ ២៥:២៩; លូកា ៨:១៨]
ហើយ បារល្អស្មោះត្រង់អើយ ឯងមានចិត្តស្មោះនឹងត្រួតរបស់បន្តិចនេះ ដូច្នេះ
អញនឹងតាំងឲ្យឯងត្រួតលើរបស់ជាច្រើនទៅទៀត[ម៉ាថាយ ២៥:២១] ។ 25:21,
ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះទ្រង់បង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាការកើនឡើងនៃអ្នក
ជឿគឺជាអំណោយទាននៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ដោយសេរី [cf. យ៉ូហាន ១:
១៦] ។ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា អស់អ្នកដែលស្រេកអើយ ចូរមកឯទីទីកចុះ
ឯអ្នកដែលគ្មានប្រាក់អើយ ចូរមកទិញ ហើយបរិភោគទៅ អើ ចូរមកទិញស្រា

ទំពាំងបាយជូរ និងទឹកដោះគោឥតបង់លុយ ឥតថ្លៃទេ [អេសាយ ៥៥:១ p]

។ ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកគោរពព្រះ វាជានឹងដល់
ការសង្គ្រោះ សូម្បីតែព្រះពរផ្ទាល់ គឺជាសេចក្តីករិណារបស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ
ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងក្នុងព្រះពរនេះ និងក្នុងមនុស្សដែលគោរពព្រះ
ទាំងនោះ ទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់យកការប្រព្រឹត្តមកពិចារណា ។ ដើម្បី
ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ទ្រង់ធ្វើមិនត្រឹម
តែយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណោយដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើងដែលសក្តិសម
ឬកិត្តិយសយ៉ាងនោះដែរ ។

(ការប្រានចោលការជំនួសនៃសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ, ៥-៨)

5. ព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឹះតែមួយគត់ ជាអ្នកចាប់ផ្តើម និងល្អឥតខ្ចោះ

ប្រសិនបើបញ្ហាទាំងនេះបានកន្លងផុតទៅក៏ត្រូវបានព្យាបាល និងដោះស្រាយ
តាមលំដាប់ដោយត្រឹមត្រូវនោះ ភាពច្របូកច្របល់ និងការខ្វែងគំនិតគួរជា
ច្រើននឹងមិនកើតឡើងឡើយ ។ ប៉ុលនិយាយថា នៅក្នុងការសាងសង់ឬការ
បង្រៀនរបស់គ្រីស្ទាន យើងត្រូវតែរក្សាគ្រឹះដែលទ្រង់បានដាក់ក្នុងចំណោមពួកកូ
រិនថូស [cf. កូរិនថូសទី១ ៣:១០] « គ្មានអ្នកណាអាននឹងដាំជើងជញ្ជាំង
ណាផ្សេងទៀតគឺគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » [កូរិនថូសទី១ ៣:១១] ។ តើយើង
មានគ្រឹះបែបណាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? តើទ្រង់ជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់
យើង ដើម្បីឲ្យការសម្រេចរបស់ អាចនឹងកើតឡើងពីខ្លួនយើងឬ? តើទ្រង់
គ្រាន់តែបើកផ្លូវឲ្យយើងអាចបន្តនៅក្រោមអំណាចរបស់យើងឬ? ប្រាកដណាស់
មិនមែនទេ ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលប៉ុលបានលើកឡើងមុននេះបន្តិច នោះអ្នករាល់គ្នា

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលទ្រង់បានតាំងឡើង ទុកជាប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះ ហើយជាសេចក្តីសុចរិត [កូរិនថូសទី១ ១:៣០] ។ ទ្រង់តែមួយអង្គគត់បានបង្កើត ឡើងយ៉ាងល្អនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានសេចក្តីសុចរិតគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងទ្រង់ ដោយសារសារីរាងកាយបាននិយាយថាទ្រង់ត្រូវបានចាត់ឱ្យមកជួយយើងឱ្យសម្រេច បាននូវសេចក្តីសុចរិតទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្ទាល់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង [កូរិនថូសទី ១ ១:៣០] ។

តាមពិត ទ្រង់មានបន្ទូលថា តាមដែលទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍» ដោយមិនមានសេចក្តីល្អរបស់យើងទេ «តាម បំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់» [អេភេសូ ១:៤-៥, cf. Vg.]; ដោយសារការសុគត់ របស់ទ្រង់ យើងត្រូវបានប្រោសលោះពីការផ្ដន្ទាទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ ហើយរួច ផុតពីសេចក្តីវិនាស [cf. កូរិនថូស ១:១៤, ២០]; ប្រយោជន៍ឲ្យយើងបានទទួល សគុណ ទុកជាកូនចិញ្ចឹម និងអ្នកស្នងមរតកតាមរយៈព្រះវរបិតានៅឋានសួគ៌ របស់យើង [cf. រ៉ូម ៨:១៧; កាឡាទី ៤:៥-៧]; ដែលយើងបានផ្សះផ្សា ដោយសារលោហិតរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម. ៥:៩-១០]; ថាយើងបានរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ នៃការវិនាសនិងការធ្លាក់ចុះដោយសារការការពាររបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន 10:28]; ដូច្នេះយើងបានចូលទៅក្នុងទ្រង់ [cf. រ៉ូម 11:19] យើងបានចូលក្នុងអាណា ចក្រនៃព្រះដោយសេចក្តីសង្ឃឹមរួចហើយ ក្នុងលក្ខណៈមួយដែលបានទទួលយក ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ម៉្យាងទៀត: យើងជួបបទពិសោធន៍នឹងការចូលរួមបែប នេះនៅក្នុងទ្រង់ ទោះបីយើងនៅតែល្ងង់នៅក្នុងខ្លួនយើង ទ្រង់គឺជាប្រាជ្ញា របស់យើងនៅចំពោះព្រះ ។ ទោះបីយើងជាមនុស្សមានបាបក៏ដោយ ព្រះអង្គជា សេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ទោះបីយើងមិនបរិសុទ្ធក៏ដោយ ព្រះអង្គជាអ្នកបរិសុទ្ធ

របស់យើង ខណៈពេលដែលយើងទន់ខ្សោយ ខណៈពេលដែលយើងគ្មានអារុធ ហើយប្រឈមមុខនឹងអារក្សសាតាំង យ៉ាងណាក៏ដោយ គ្រប់ទាំងអំណាចបានប្រគល់មកខ្ញុំនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផង [ម៉ាថាយ ២៨:១៨] , ដោយការដែលកម្ទេចសាតាំងសំរាប់យើង ហើយបំបែកទ្វារនរក ខណៈដែលយើងនៅតែទ្រាំទ្រជាមួយយើង រូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ ទ្រង់នៅតែជាជីវិតរបស់យើង ។ សរុបមក ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់របស់ទ្រង់ជារបស់យើង ហើយយើងមានទាំងអស់នៅក្នុងទ្រង់ នោះនៅក្នុងយើងគ្មានអ្វីសោះ ។ នៅលើគ្រឹះនេះ ខ្ញុំនិយាយថា ដែលដោយសារទ្រង់ ដំណាក់ទាំងមូលនោះបានផ្គុំភ្ជាប់គ្នា ទាំងចំរើនឡើងជាវិហារបរិសុទ្ធក្នុងព្រះអម្ចាស់[cf. អេភេសូ ២:២១] ។

6. ទ្រឹស្តីម្យ៉ាងបិតបាំងកម្លាំង និងកិត្តិយសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយពិភពលោកត្រូវបានបង្រៀន ។ ដូច្នេះ គ្រប់ប្រភេទនៃកិច្ចការល្អ "សីលធម៌" ត្រូវបានគេរកឃើញ ដែលមនុស្សត្រូវបានធ្វើឱ្យគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ មុនពេលដែលពួកគេត្រូវបានចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចជាមានបទគម្ពីរកុហក នៅពេលដែលមានចែងថា អ្នកណាដែលគ្មានព្រះរាជបុត្រានៃព្រះទេ នោះគ្មានជីវិតឡើយ [យ៉ូហានទី១ ៥:១២]! ពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ តើធ្វើដូចម្តេចទើបពួកគេបង្កើតសារជាតិនៃជីវិត? បើដូចជាគ្មានន័យថា «ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលធ្វើដោយឥតមានសេចក្តីជំនឿ នោះសុទ្ធតែជាបាបទាំងអស់ [រ៉ូម ១៤:២៣]! ដើមឈើល្អ មិនដែលបញ្ចេញផលអាក្រក់បានទេ! [Cf. ម៉ាថាយ ៧:១៨; លូកា ៦:៤៣] តើកន្លែងណាដែល Sophists ដែលអាក្រក់បំផុតទាំងនេះឆ្ពោះទៅព្រះគ្រីស្ទដើម្បីប្រើអំណាចរបស់ទ្រង់? ពួកគេនិយាយថាទ្រង់សមនឹងទទួលបានព្រះគុណដំបូងសម្រាប់យើង នោះគឺជាឱកាស

នៃការសក្តិសម ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាជាចំណែករបស់យើងដែលមិនខកខានឱកាស ដែលបានផ្តល់ឱ្យ ។ ដែលគិតតែពីខ្លួនឯងនឹងការប្រមាថគួរឲ្យខ្មាសអៀន! តើ នរណានឹងគិតថា អស់អ្នកដែលប្រកាសព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងហ៊ានដក អំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយស្ទើរតែជាន់ឈ្លីទ្រង់ដោយជើង? ទីបន្ទាល់ដែលបាន បង្ហាញជាទូទៅដល់ទ្រង់គឺថាអ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់បានសុចរិត ។ នៅទីនោះ Sophists បង្រៀនថា គ្មានប្រយោជន៍អ្វីផ្សេងទៀតមកពីទ្រង់ឡើយ លើកលែង តែថាផ្លូវត្រូវបានបើកសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗដើម្បីបង្ហាញពីភាពត្រឹមត្រូវរបស់ខ្លួនឯ ង ។ តើពួកគេបានភ្ញាក់នូវអ្វីដែលប្រយោគទាំងនេះមានន័យ ៖ « អ្នកណា ដែលមានព្រះរាជបុត្រា នោះក៏មានជីវិត » [យ៉ូហានទី១ ៥:១២ p.]; « អ្នក ណាដែលជឿ ... បានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិត » [យ៉ូហាន ៥:២៤; cf. ch. ៦:៤០]; យើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះគុណទ្រង់ ដើម្បីឲ្យ យើងបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [ទីតុស ៣:៧; cf. រ៉ូម ៥:១-២]; ពួកអ្នក ជឿថាមានព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងពួកគេ [យ៉ូហានទី១ ៣: 24] ដែលពួកគេអាច នឹងនៅជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការចែករំលែកនៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ ក៏ឲ្យ យើងអង្គុយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ដែរ [អេភេសូ ២:៦]; « ហើយ ផ្លាស់យើងមកក្នុងនគរបស់ព្រះរាជបុត្រាស្ទូនភ្លាស់នៃទ្រង់ » [កូឡូស ១:១៣ p ។ ហើយទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ—និងរាប់មិនអស់ដូចដែលគម្ពីរបានប្រាប់ ។ ត្បិតមិនមែនមានន័យថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះមានសមត្ថ ភាពក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ឬគ្រាន់តែទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានប្រទានមកយើងទាំងពីរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅ ពេលដែលអ្នកបានចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ នោះអ្នកត្រូវ

បានធ្វើជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ជាអ្នកទទួលមរតកនៃស្ថានសួគ៌ ជាអ្នកចូលរួម ក្នុងសេចក្តីសុចរិត ជាអ្នកត្រួតត្រាជីវិត ។ ហើយ (តាមរយៈការនេះការមិនពិត របស់ពួកគេអាចត្រូវបានបដិសេធចោល) អ្នកមិនទទួលបានឱកាសដើម្បីទទួល បានសេចក្តីល្អទេប៉ុន្តែជាសេចក្តីល្អទាំងអស់នៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះវាមានទាក់ទង ជាមួយនឹងអ្នក ។

7. ទ្រឹស្តីមុំមិនយល់ស្របទៅនឹង Augustine ឬ បទគម្ពីរទេ

ដូច្នេះហើយ សាលានៃ Sorbonne ដែលជាបួសគល់នៃកំហុសទាំងអស់ បាន ដកចេញពីយើងនូវការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ដែលជាផលបូកនៃការ គោរពបូជាទាំងអស់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេសារភាពដោយពាក្យថា មនុស្សត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿដែលបានបង្កើតឡើង ប៉ុន្តែក្រោយមក ពួកគេពន្យល់នៅលើមូលដ្ឋានថា កិច្ចការល្អកើតចេញពីជំនឿ សមត្ថភាពដើម្បី រាប់ជាសុចរិត ។ ពួកគេហាក់ដូចជានិយាយអំពីសេចក្តីជំនឿស្ទើរតែដោយការ ចំអក ព្រោះវាមិនអាចឆ្លងកាត់ដោយស្សៀមស្ងាត់ដោយគ្មានភាពអាម៉ាស់នោះទេ ព្រោះវាត្រូវបាននិយាយឡើងវិញជាញឹកញាប់ដោយបទគម្ពីរ ។ នៅតែមិនពេញ ចិត្តទេ ដោយសរសើរដល់កិច្ចការល្អ ពួកគេបានលួចមកពីព្រះ ហើយប្រគល់វា មកមនុស្ស ។ ព្រោះគេឃើញថា អំពើល្អមានប្រយោជន៍តិចតួចសម្រាប់លើក តម្កើងមនុស្ស ហើយរបស់ទាំងនេះក៏មិនបានហៅថាជាសេចក្តីល្អដែរ ពោលគឺ ត្រឹមត្រូវ ។ វាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាផលផ្លែនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេ ទទួលបានពីអំណាចនៃឆន្ទៈសេរី ដូចជាប្រេងដែលចេញពីថ្ម ។ ហើយពួកគេមិន បដិសេធទេថា មូលហេតុចម្បងពិតស្ថិតនៅក្នុងព្រះគុណ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែ ប្រកែកថាក្នុងរឿងនេះ ឆន្ទៈសេរីមិនត្រូវបានគេច្រានចោលទេ ដែលតាមរយៈ

នោះសេចក្តីល្អទាំងអស់ក៏មានដែរ ។ មិនត្រឹមតែ Sophistsបង្រៀនរឿងនេះ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ Pythagoras របស់ពួកគេគឺ Peter Lombard ជាអ្នកដែល ប្រសិនបើអ្នកប្រៀបធៀបគាត់ជាមួយពួកគេ នោះអ្នកនឹងហៅថា ត្រឹមត្រូវ និង ឥតខ្ចោះ ។ វាពិតជាងងឹតងងុលគួរឲ្យកត់សម្គាល់ នៅពេលដែលគាត់មាន Augustine ជាប់នឹងបបួរមាត់របស់គាត់ ដោយមិនមើលថា តើការយកចិត្ត ទុកដាក់ដែលឪពុកមិនបង្ហាញដល់មនុស្សសូម្បីតែការតូចបំផុតនៃសិរីល្អដែលកើត ចេញពីការប្រព្រឹត្ត ។ ខាងលើ នៅពេលយើងពិភាក្សាអំពីឆន្ទៈសេរី យើងបាន ទាក់ទងទៅនឹងទីបន្ទាល់មួយចំនួនរបស់គាត់អំពីបញ្ហានេះ ហើយការស្រដៀងគ្នា នេះកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងការសរសេររបស់គាត់; ឧទាហរណ៍ ៖ នៅពេលដែលគាត់ហាមឃើងមិនឲ្យអ្នកពីសេចក្តីល្អរបស់យើង សូម្បីតែពួកគេក៏ ជាអំណោយរបស់ព្រះដែរ ។ ហើយនៅពេលដែលគាត់សរសេរថា សេចក្តីល្អរបស់ យើងទាំងអស់គឺមកពីព្រះគុណ ហើយមិនមែនទទួលបានតាមរយៈភាពគ្រប់គ្រាន់ របស់យើងទេ ប៉ុន្តែបានមកទាំងស្រុងតាមរយៈព្រះគុណ ។ ល ។

ក៏ឆ្ងល់តិចតួចដែល Lombard បានងងឹតចំពោះពន្លឺនៃបទគម្ពីរ ដែលវា ហាក់ដូចជាគាត់មិនសូវបានហ្វឹកហាត់ដោយរីករាយ ។ ប៉ុន្តែ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ ប្រឆាំងនឹងគាត់ និងពួកសិស្សរបស់គាត់ដែលចង់បានជាងពាក្យរបស់សាវ័កនេះ ទេ គាត់បានបន្ថែមថាហេតុអ្វីបានជាការលើកតម្កើងគឺខុស ៖ «ដ្បិតយើងរាល់គ្នា ជាស្មាដៃ ដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំ ជាមុន ឲ្យយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម” [អេភេសូ ២:១០, cf. Vg.] ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលល្អកើតចេញពីយើងទេ លើកលែងតែយើងត្រូវបាន បង្កើតឡើងវិញ ប៉ុន្តែការកើតឡើងវិញរបស់យើងគឺពេញលេញ និងគ្មានការ

លើកលែងពីព្រះ នោះគ្មានហេតុផលណាដែលយើងគួរទាមទារនូវកិច្ចការល្អមួយ សម្រាប់ខ្លួនយើងឡើយ ។

ជាចុងក្រោយ ខណៈពេលដែលពួកគេបង្ហាត់បង្រៀនកិច្ចការល្អម្តងហើយ ម្តងទៀត ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេក៏ណែនាំមនសិការ ដើម្បីបង្អាក់ទំនុក ចិត្តរបស់ពួកគេថា ព្រះនៅតែមានព្រះទ័យសប្បុរស និងអនុគ្រោះដល់កិច្ចការ របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ បើមិនពីងលើសេចក្តី យើងនៅតែលើកទឹក ចិត្តដោយអំណរ ដល់អ្នកជឿ ដោយការបង្រៀនរបស់យើង នោះយើងប្រាប់ពួក គេថា ពួកគេគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកគេ ហើយអាច ទទួលយកបានដោយឥតសង្ស័យ ។ ប៉ុន្តែ នៅទីនេះផងដែរ យើងក៏ទាមទារកុំ ឱ្យនរណាម្នាក់ព្យាយាម ឬធ្វើកិច្ចការណាមួយដោយគ្មានជំនឿ ពោលគឺ លុះ ត្រាតែមានការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃចិត្តដែលគាត់កំណត់ជាមុនថាវានឹងគាប់ព្រះ ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ។

8. ការដាស់តឿន និងការលើកទឹកចិត្ត ដោយផ្នែកលើគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ

ដូច្នេះ ចូរយើងកុំអនុញ្ញាតឲ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគេអូសទាញសូម្បីតែទំហំនៃម្រាម ដៃពីមូលដ្ឋានគ្រឹះតែមួយនេះ ។ ពេលដែលគេដាក់រូចហើយ អ្នកសាងសង់ដែល មានប្រាជ្ញាចេះតែសង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងតាមលំដាប់ ។ ដ្បិតប្រសិនបើត្រូវការ ការបង្រៀន និងការដាស់តឿន នោះពួកគេប្រាប់យើងថា «ព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះបានសម្តែងអង្គទ្រង់ ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់អារក្ស» ។ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នក ដែលមកពីព្រះនឹងមិនធ្វើបាប [យ៉ូហានទី១ ៣:៨-៩]; យើងរាល់គ្នាបានធ្វើតាម បំណងចិត្តរបស់សាសន៍ដទៃ [ពេត្រុសទី១ ៤:៣]; ហើយថាព្រះបានរើសតាំង

យើងជាគ្រឿងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដើម្បីលើកតម្កើង
 ហើយគួរតែត្រូវបានសម្អាតពីភាពមិនស្អាត [ធីម្ល៉េថេទី២ ២:២០-២១] ។ ប៉ុន្តែ
 អ្វីៗត្រូវបាននិយាយតែម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញថា
 ព្រះគ្រីស្ទចង់បានសិស្សដែលបដិសេធខ្លួនឯង លើកឈើឆ្កាងរបស់ពួកគេ ហើយ
 ដើរតាមទ្រង់ [ម៉ាថាយ ១០:២៤ ៖ លូកា ៩:២៣] ។ អ្នកណាដែលបដិសេធខ្លួន
 ឯង អ្នកនោះបានកាត់បួសនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ដើម្បីកុំឲ្យស្វែងរករបស់
 ដែលជារបស់ខ្លួនទៀត ។ អ្នកដែលបានឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនបានត្រៀមខ្លួន
 សម្រាប់គ្រប់ទាំងការអត់ធ្មត់ និងចិត្តសុភាព ។ ប៉ុន្តែគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទទទួលទាំង
 កិច្ចការនេះ និងកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតទាំងអស់នៃការគោរពប្រតិបត្តិ និងភាពបរិ
 សុទ្ធ ។ ទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ទៅព្រះបិតាថាជាអ្នកស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់សុត
 តំ ។ [ភីលីពី ២:៨] ទ្រង់បានចូលទៅក្នុងការសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងស្រុ
 ង ។ [Cf. យ៉ូហាន ៤:៣៤; លូកា 2:49 ផងដែរ ។ ទ្រង់បានមានអំណរ
 ដោយចិត្ត និងព្រលឹងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតា ។ [Cf. យ៉ូហាន ៨:៥០; យ៉ូ
 ហាន 7:16–18] ផងដែរ ។ ទ្រង់បានលះបង់ជីវិតរបស់ទ្រង់សម្រាប់បងប្អូន
 របស់ទ្រង់ ។ [យ៉ូហាន ១០:១៥; cf. យ៉ូហាន ១៥:១៣] ទ្រង់បានធ្វើល្អចំពោះ
 ខ្មាំងសត្រូវ ហើយអធិស្ឋានឲ្យពួកគេ ។ [Cf. លូកា ៦:២៧, ៣៥; លូកា
 ២៣:៣៤] ប៉ុន្តែប្រសិនបើត្រូវការការល្អចិត្ត វត្ថុខាងក្រោមនឹងនាំមកនូវការ
 ល្អចិត្តដ៏ប្រពៃមួយថា “ដែលយើងខ្ញុំត្រូវគេសង្កត់សង្កិនគ្រប់ជំពូក តែមិនទំល
 ផ្លូវឡើយ មានសេចក្តីវិវល់ តែមិនទំលាក់និតទេ ៩ មានគេធ្វើទុក្ខ តែមិនមែន
 ត្រូវបោលនៅម្នាក់ឯងទេ ត្រូវគេវាយដួលស្លូត តែមិនស្លាប់ទេ ១០ យើងខ្ញុំផ្ទុក
 សេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច” [កូរិនថូសទី២

4:8 10 P.]; «ប្រសិនបើយើងស្លាប់ជាមួយទ្រង់ យើងនឹងរស់នៅជាមួយទ្រង់ដែរ បើយើងស្លាប់ យើងក៏នឹងរស់នៅជាមួយទ្រង់ដែរ ហើយសោយរាជ្យជាមួយនឹងទ្រង់» [ធម្មច្រើន ២:១១-១២]; ដូច្នេះ យើងត្រូវបានលើកទឹកចិត្តតាមការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ រហូតដល់យើងបានទទួលនូវភាពដូចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ [ភីលីព ៣:១០-១១] ដោយសារ«ដ្បិតអ្នកណាដែលទ្រង់បានស្គាល់ជាមុននោះទ្រង់ក៏តម្រូវទុកជាមុន ឲ្យបានត្រឡប់ដូចជារូបអង្គនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ដើម្បីឲ្យព្រះរាជបុត្រាបានធ្វើជាបងច្បងគេក្នុងពួកបងប្អូនជាច្រើន» [រ៉ូម. ៨:២៩ p] ។ ដូច្នេះ « មិនថាសេចក្តីស្លាប់ ... ឬអ្វីដែលមាននៅពេលខាងមុខឬអ្វីដែលនឹងកើតឡើង ... នឹងពុំអាចញែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះដែលមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ» [រ៉ូម 8:38-39 P] ។ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់នឹងប្រែទៅជាល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ [រ៉ូម ៨:២៨] ចូរកត់ចំណាំថាយើងមិនរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សដោយការប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមកពីព្រះ យើងនិយាយអំពីការ"កើតជាថ្មី" [Cf. ពេត្រុសទី១ ១:៣], ហើយដូចជាការក្លាយទៅជា «គ្រប់ទាំងអស់បានត្រឡប់ជាថ្មីវិញ» [កូរិនថូសទី២ ៥:១៧], ដូច្នេះពួកគេឆ្លងផុតពីអាណាចក្រនៃអំពើបាបទៅក្នុងអាណាចក្រនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយយើងនិយាយថា តាមរយៈទីបន្ទាល់នេះ ពួកគេបញ្ជាក់ការត្រាស់ហៅរបស់ពួកគេ [ពេត្រុសទី ២ 1:10] ហើយដូចជាដើមឈើ ដែលត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយផលរបស់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ៧:២០; ១២:៣៣; លូកា ៦:៤៤] ។

ជំពូកទី XVI

ការបដិសេធចំពោះការចោទប្រកាន់មិនពិតដោយ PAPISTS

ដែលព្យាយាមបោះ ODIUM លើគោលលទ្ធិនេះ

1. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតបំផ្លាញកិច្ចការល្អឬ?

ពាក្យមួយឃ្លានេះ គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធនូវភាពអៀនខ្មាសរបស់បុគ្គលអ្នក អាង ដែលនិយាយបង្ហាច់បង្ហូរចេញថា លុបបំបាត់កិច្ចការល្អ ព្រមទាំងល្បួង មនុស្សឲ្យតាមស្វែករកពួកវា នៅពេលដែលយើងនិយាយថាមនុស្សមិនត្រូវបាន រាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្តហើយមិនសមនឹងការសង្គ្រោះដោយពួកគេ ។ នឹងម្តងទៀត ដាក់បន្ទុកយើង ក្នុងការធ្វើឱ្យផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតងាយស្រួល នៅពេលដែលយើងបង្រៀនថា ការរាប់ជាសុចរិតគឺនៅក្នុងការលើកលែងទោសពី បាបដោយសេរី ហើយដោយការល្បួងនេះ ជាមួយនឹងការបញ្ឆោតមនុស្សមាន បាបដែលមានទំនោរទៅវាហួសហេតុពេក តាមការព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំ និយាយថាការចោទប្រកាន់មិនពិតទាំងនេះត្រូវបានបដិសេធគ្រប់គ្រាន់ដោយសេ ចក្តីថ្លែងការណ៍សាមញ្ញនោះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងឆ្លើយយ៉ាងខ្លីទៅកាន់ម្នា ក់ៗ ។ ពួកគេប្រកែកថា តាមរយៈការរាប់ជាសុចរិតនៃជំនឿ កិច្ចការល្អត្រូវ បានបំផ្លាញ ។ ខ្ញុំអត់ទ្រាំនិយាយថាតើកិច្ចការល្អដែលអស្ចារ្យបែបណាដែលពួកគេ រិះគន់មកលើយើង ។ ចូរឱ្យពួកគេប្រឈមមុខនឹងការគ្មានកំហុស ទោះបីជាពួក គេចង់បានពិភពលោកទាំងមូលជាមួយនឹងជីវិតដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេក៏ដោយ! ពួកគេធ្វើពុតជាសោកស្តាយដែលកាលណាសេចក្តីជំនឿត្រូវបានលើកតម្កើងយ៉ាង រុងរឿង នោះការងារក៏ចុះទាប ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ ប្រសិនបើទាំងនេះត្រូវបាន

លើកទឹកចិត្ត និងពង្រឹង? ដ្បិតយើងមិនយល់សប្តិអំពីជំនឿដែលគ្មានការ
 ប្រព្រឹត្តល្អ ឬការរាប់ជាសុចរិតដែលឈរដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តនោះឡើយ ។ នេះ
 ជារឿងសំខាន់តែមួយគត់ ៖ ដោយបានទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីជំនឿ និងកិច្ច
 ការល្អត្រូវតែនៅជាប់គ្នា យើងនៅតែប្រកាន់យកការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តី
 ជំនឿ មិនមែននៅក្នុងការប្រព្រឹត្តឡើយ ។ យើងមានការពន្យល់ដែលត្រូវម្ស្ច
 ជាស្រេចសម្រាប់ការធ្វើកិច្ចការនេះ ប្រសិនបើយើងងាកទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ដែល
 សេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានដឹកនាំ នឹងចេញពីអ្នកដែលទទួលបានកម្លាំង
 ពេញលេញ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាយើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ?
 ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងចាប់យកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយយើង
 បានផ្សះផ្សាខឹងព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនអាចចាប់យកចំណុចនេះបានទេ បើគ្មាន
 ពេលតែមួយនឹងចាប់យកការញែកជាបរិសុទ្ធផងដែរ ។ ដ្បិតទ្រង់ « ទ្រង់បាន
 តាំងឡើង ទុកជាប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះ ហើយជាសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ
 និងសេចក្តីប្រោសលោះដល់យើងផង » [កូរិនថូសទី១ ១:៣០] ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រី
 ស្ទមិនរាប់អ្នកណាដែលទ្រង់មិនបានញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះឡើ
 យ ។ ប្រយោជន៍ទាំងនេះត្រូវរួមគ្នាដោយចំណងដ៏អស់កល្បនិងមិនអាចរំលាយ
 បាន ដូច្នេះអ្នកដែលព្រះអង្គបំភ្លឺដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងលោះ
 អស់អ្នកដែលព្រះអង្គប្រោសលោះ ព្រះអង្គរាប់ជាសុចរិត អ្នកណាដែលព្រះអង្គ
 រាប់ជាសុចរិត ព្រះអង្គបានញែកជាបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសំណួរទាក់ទង
 តែសេចក្តីសុចរិត និងការញែកជាបរិសុទ្ធ ចូរឲ្យយើងនៅលើចំណុចទាំងនេះ
 ចុះ ។ ទោះបីជាយើងអាចបែងចែកពួកគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមានផ្ទុកពួកវា
 ទាំងពីរដោយមិនអាចបំបែកបាននៅក្នុងអង្គទ្រង់ ។ ដូច្នេះ តើអ្នកប្រាថ្នាចង់

បានសេចក្តីសុចរិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទឬ? អ្នកត្រូវតែមានព្រះគ្រីស្ទជាមុនសិន ។
 ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចត្រួតត្រាទ្រង់បានទេ ដោយមិនបានធ្វើជាចំណែកក្នុង
 ការញែកទ្រង់ចេញជាបរិសុទ្ធទេ ព្រោះទ្រង់មិនអាចចែកជាចំណែកៗបានឡើយ
 [កូរិនថូសទី១ ១:១៣] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ប្រោសប្រទានឱ្យយើង
 នូវអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះ ដើម្បីរីករាយវា ព្រះអង្គប្រទានឱ្យពួកគេទាំងពីរក្នុង
 ពេលតែមួយ គឺមួយដែលមិនខ្វះមួយទៀត ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថាវាពិត
 ប៉ុណ្ណា ដែលថាយើងរាប់ជាសុចរិត មិនមែនដោយគ្មានការប្រព្រឹត្ត ក៏មិនមែន
 តាមរយៈការប្រព្រឹត្ត នោះទេ ចាប់តាំងពីនៅក្នុងការចែករំលែករបស់យើងនៅ
 ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលរាប់ជាសុចរិតដល់យើង ការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺគ្រាន់តែជាសេច
 ក្តីសុចរិតប៉ុណ្ណោះ ។

2. តើគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតរវាងចំពោះកិច្ចការល្អឬទេ?

ការចោទប្រកាន់នេះក៏ជារឿងមិនពិតដែរ ៖ ចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានបញ្ឆោតពី
 ការចង់ធ្វើកិច្ចការល្អនៅពេលដែលយើងទទួលយកពីពួកគេរបស់ពួកគេដោយយល់
 ពីសេចក្តីល្អ ។ ត្រង់នេះ រាងស្នាក់ស្នើ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំព្រមានថា ហេតុផលអ្នក
 ប្រឆាំងរបស់យើង ឆោតល្ងង់ ពីរង្វាន់ទៅសេចក្តីល្អ ព្រោះខ្ញុំនឹងពន្យល់ឱ្យ
 កាន់តែច្បាស់នៅពេលក្រោយ ។ ជាក់ស្តែងពួកគេច្បាស់ជាមិនដឹងពីគោល
 ការណ៍ដែលថាព្រះមិនសប្បុរសទេនៅពេលដែលទ្រង់ប្រទានរង្វាន់សម្រាប់ការ
 ប្រព្រឹត្តជាងពេលដែលទ្រង់ប្រទានសមត្ថភាពដើម្បីធ្វើសកម្មភាពត្រឹមត្រូវ ។
 ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តពន្យារពេលវាទៅកន្លែងត្រឹមត្រូវ ។ ឥឡូវនេះវានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បី
 យកចិត្តទុកដាក់ដែលថាការជំទាស់របស់ពួកគេការប្រឆាំងខ្សោយប៉ុណ្ណា ។ ជា
 ដំបូង ក្នុងការនិយាយថា មនុស្សនឹងមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងការគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់

ពួកគេឱ្យត្រឹមត្រូវ លើកលែងតែសង្ឃឹមទទួលបានរង្វាន់ពីពួកគេ នោះពួកគេ មានកំហុសទាំងស្រុង ត្បិតប្រសិនបើវាគ្រាន់តែជាបញ្ហារបស់មនុស្សដែលស្វែងរក រង្វាន់នៅពេលដែលពួកគេបម្រើព្រះ ហើយជួល ឬ លក់ការងារឲ្យគាត់គឺ ចំណេញតិចណាស់ ។ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងថ្វាយបង្គំដោយសេរី ស្រឡាញ់ដោយ សេរី ។ ខ្ញុំនិយាយថា អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ទ្រង់យល់ស្របនឹងអ្នកណាដែលការ សង្ឃឹមទទួលបានរង្វាន់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ នោះក៏នៅតែឈប់បម្រើទ្រង់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើមនុស្សត្រូវតែមានការដាស់តឿន នោះគ្មាននរណា ម្នាក់អាចដាក់ការជំរុញយ៉ាងមុតស្រួចដល់ពួកគេ ជាងដែលបានមកពីការបញ្ចប់ នៃការប្រោសលោះ និងការគ្រាស់ហៅរបស់យើងនោះទេ ។ ការជំរុញបែបនេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រើដោយបង្រៀន វានឹងបង្ហាញពីការមិនគោរពដ៏ អាក្រក់សម្រាប់យើង មិនឱ្យតបស្នងនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ «ដែលបាន ស្រឡាញ់យើងមុន [យ៉ូហានទី១ 4:19; cf. V. 10]; ដោយសារព្រះលោហិត របស់ព្រះគ្រីស្ទ បញ្ញាចិត្តរបស់យើងត្រូវបានសម្អាតពីការស្លាប់ ដើម្បីឲ្យយើង បម្រើព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ [ហេព្រើរ ៩:១៤]; ដែលថាជាទង្វើមិនសក្តិសម និងមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង ដែលបានសម្អាតរួចម្តង ធ្វើឲ្យខ្លួនយើងមិនស្អាត ជាមួយនឹងភាពកខ្វក់ថ្មី ហើយប្រមាថព្រះលោហិតដ៏ពិសិដ្ឋនោះ [ហេព្រើរ. ១០: ២៩]; ដើម្បីអោយយើងបានរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ដើម្បីអោយ យើងបំរើទ្រង់ដោយមិនខ្លាចញញើតក្នុងភាពបរិសុទ្ធ និងសុចរិតនៅចំពោះទ្រង់ ពេញមួយជីវិតរបស់យើង» [លូកា 1:74-75 P]; ។ ដែលថាយើងបានរួចផុតពី អំពើបាប ដើម្បីដាំសេចក្តីសុចរិតដោយវិញ្ញាណសេរី [រ៉ូម. ៦:១៩]; ថា«មនុស្ស ចាស់របស់យើងត្រូវបានគេឆ្កាង» [រ៉ូម. ៦:៦] ថា « យើង ... នឹងរស់ឡើង

ចំពោះជីវិតថ្មី » [រ៉ូម ៦:៤ p. ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើយើងស្លាប់ជាមួយនឹង ព្រះគ្រីស្ទ តាមដែលសមនឹងសមាជិករបស់ទ្រង់ ចូរផ្ទៀងចិត្តទៅលើសេចក្តីទាំងអស់ ដែលនៅខាងលើ កុំឲ្យផ្ទៀងទៅលើសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅផែនដីឡើយ[cf. កូឡូស 3:1-3; និងម៉ាថាយ 6:20] ។ នៅក្នុង " ព្រះគុណនៃព្រះ ដែលនាំសេចក្តីសង្គ្រោះមកដល់មនុស្សទាំងឡាយ បានលេចមកហើយ ១២ ទាំងបង្ហាត់បង្រៀនយើងរាល់គ្នា ឲ្យលះចោលសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកនេះ ហើយឲ្យរស់នៅក្នុងសម័យនេះ ដោយសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងរ សេចក្តីសុចរិត ហើយដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវិញ [ទីតុស ២:១១-១៣ p] ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនបានតម្រូវយើង ទុកសំរាប់សេចក្តីក្រោធទេ គឺសំរាប់ឲ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៥:៩] ។ យើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលវាជាការប្រមាថដែលខុសច្បាប់ [កូរិនថូសទី១ ៣:១០-១៧; កូរិនថូសទី២ ៦:១៦ អេភេសូ ២:២១) យើងមិនមែនជាសេចក្តីងងឹតទេ តែជាពន្លឺក្នុងព្រះយេហូវ៉ា ហើយត្រូវដើរជាកូននៃពន្លឺ [អេភេសូ ៥:៨-៩; cf. ថែស្សាឡូនិចទី១ ៥:៤-៥] ។ យើងមិនត្រូវបានត្រាស់ហៅទៅជាភាពស្មោកត្រោកទេ គឺមកក្នុងភាពបរិសុទ្ធ [ថែស្សាឡូនិចទី១ 4:7] ដ្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានញែកជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យបានចៀសពីសេចក្តីកំផិតចេញ[ថែស្សាឡូនិចទី១ 4:3] ។ បានហៅយើងមកក្នុងការងារបរិសុទ្ធជីម៉ូថេទី២ ១:៩] ។ វាទាមទារភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ហើយគ្មានអ្វីតិចជាងនេះទេ ។ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាបារមីនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ដោយទ្រង់បានប្រោសឲ្យរួចពីអំពើបាបហើយ [រ៉ូម. ៦:១៨] ។ តើយើងអាចត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យស្រឡាញ់ដោយសេចក្តីសំអាងណាមួយដែលរស់នៅជាងការ

និយាយរបស់លោកយ៉ូហានថា « យើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដូចជាព្រះ បានស្រឡាញ់យើង » [យ៉ូហានទី១ ៤:១១; cf. យ៉ូហាន ១៣:៣៤]? គឺជា យ៉ាងនោះហើយ ដែលនឹងសំគាល់ថាជាពួកកូនព្រះ ឬពួកកូនអារក្សទៅបាន ឯ អ្នកណាដែលមិនប្រព្រឹត្តសេចក្តីសុចរិត ហើយមិនស្រឡាញ់ដល់បងប្អូន [យ៉ូហាន ទី១ 3:10, 2:10-11] ជាថ្មីម្តងទៀត ជាមួយនឹងអំណះអំណាងរបស់ប៉ុលថា រូប កាយយើង ជាអវិជ្ជាជនរបស់ព្រះ [កូរិនថូសទី១ ៦:១៥; ១៧; ១២:១២] បាន ជួយគាំពារគ្នាទៅវិញទៅមក [cf. កូរិនថូសទី១ ១២:២៥]? តើយើងអាចត្រូវ បានហៅដោយបង្ខំទៅរកភាពបរិសុទ្ធជាងយើងបានឮម្តងទៀតពីយ៉ូហានថា « អស់អ្នកណាដែលមានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងនេះដល់ទ្រង់ នោះក៏តែងជំរះសំអាត ចិត្តខ្លួន ឲ្យដូចទ្រង់ដែលស្អាតដែរ [យ៉ូហានទី១ ៣:៣]? ដូចគ្នាដែរ ពីបបួរ មាត់របស់ប៉ុល ៖ ដោយសារយើងពីងផ្អែកលើការសន្យាជាកូនចិញ្ចឹម “ត្រូវឲ្យ យើងរាល់គ្នាសំអាតខ្លួនយើង ពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលប្រឡាក់ខាងសាច់ឈាម ចេញ ហើយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី២ ៧:១, Vg.]? ឬមួយទៀត ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទក៏បានរងទុក្ខជំនួសយើងដែរ ទាំងទុកដំរាប់ ឲ្យយើងរាល់គ្នាដើរ តាមលំអានដាននៃទ្រង់ [ពេត្រុសទី១ ២:២១; Cf. យ៉ូហាន ១៥:១០; ១៣: ១៥]?

3. កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាការជំរុញសម្រាប់ធ្វើ សកម្មភាព: ការនៅក្រោមបង្គាប់ការប្រព្រឹត្ត

នេះជាកត្តាខ្លះៗពីបទគម្ពីរ ពិតណាស់ខ្ញុំបានលើកឡើងគ្រាន់តែជារសជាតិ មួយប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រោះវាជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំដើម្បីឆ្លងកាត់វា ភាគដែលធំ នឹងត្រូវបានចងក្រង ។ សារីកទាំងអស់ពោរពេញទៅដោយការដាស់តឿន

បង្គាប់ និងពិសោធដែលដែលណែនាំមនុស្សរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើគ្រប់កិច្ចការល្អ [cf. ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦-១៧] ហើយដោយគ្មានការបញ្ជាក់ពីសេចក្តីល្អ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានទាញយកការដាស់តឿនដ៏មានអានុភាពបំផុតរបស់ពួកគេចេញពីគំនិត ដែលថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមិនស្ថិតលើសេចក្តីល្អរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែ អាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ ប៉ុល នៅ ពេលដែលគាត់បានលះបង់ធ្វើសំបុត្រទាំងអស់ដើម្បីបង្ហាញថាយើងគ្មានសង្ឃឹម នឹងបានជីវិតសង្គ្រោះទេនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ លុះត្រាណាតែ ទ្រង់បានចុះទៅដាស់តឿនយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ បានប្រគល់ឱ្យយើង [រ៉ូម ១២:១] ។ ហើយប្រាកដណាស់ហេតុផលមួយនេះគួរ តែគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលព្រះគួរតែត្រូវបានលើកតម្កើងក្នុងយើង [ម៉ាថាយ ៥: ១៦] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់នៅតែមិនរងឥទ្ធិពលដោយការបង្ខំពីសិរីល្អ របស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ នោះ ការរំលឹកអំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់នឹងគ្រប់គ្រាន់ ក្នុងការដាស់តឿនមនុស្សទាំងនោះឱ្យមានធ្វើបានល្អ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សនេះ ដោយសារតែសង្កត់ធ្ងន់លើសេចក្តីល្អ ទើបបង្ខំឲ្យប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ដោយជាទាស ករ និងការបង្ខិតបង្ខំ នឹងនិយាយមិនពិតថា យើងគ្មានមូលដ្ឋានសម្រាប់ ដាស់តឿនមនុស្សឲ្យប្រព្រឹត្តកិច្ចការល្អទេ ព្រោះយើងមិនចូលទៅលើផ្លូវដដែល ។ ដូចជាការស្តាប់បង្គាប់បានគាប់ព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះ ដែលប្រកាស ថាទ្រង់ «ស្រឡាញ់ដល់អ្នកណាដែលថ្វាយដោយអំណរ» ហើយហាមមិនឲ្យធ្វើ ដូចជា «ដោយមិនពេញចិត្ត ឬដោយការចាំបាច់» [កូរិនថូសទី២ ៩:៧]! ហើយខ្ញុំមិននិយាយបែបនេះទេ ព្រោះខ្ញុំស្អប់ច្រានចោលការធ្វេសប្រហែសចំពោះ ការដាស់តឿនដែលបទគម្ពីរតែងតែប្រើជាញឹកញាប់ ដើម្បីកុំឱ្យមើលរំលង

មធ្យោបាយណាមួយដែលជំរុញចិត្តយើង ។ ព្រោះវានឹកចាំពីរបៀបដែល «ព្រះ
នឹងប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់រូបតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន រ៉ូម ២:៦-៧; ម៉ាថាយ
១៦:២៧; កូរិនថូសទី១ ៣:៨, ១៤-១៥; កូរិនថូសទី២ ៥:១០; ។ល។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ
បដិសេធថានេះជារឿងតែមួយគត់ ហើយសូម្បីតែរឿងសំខាន់ក្នុងចំណោមមនុស្ស
ជាច្រើន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត កុំយល់ព្រមថាយើងគួរតែចាប់ផ្តើមពីចំណុចនោះ ។
លើសពីនេះទៅទៀត ខ្ញុំអះអាងថា វាមិនបានធ្វើអ្វីដើម្បីគាំទ្រដល់សេចក្តីល្អដែល
គេបង្រៀននោះទេ នៅពេលក្រោយយើងនឹងបានឃើញ ។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំ
អាចនិយាយថា វាគ្មានប្រយោជន៍ទេ លុះត្រាតែយើងផ្តល់គោលលទ្ធិជាមុនថា
យើងរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់គត់ ដែលចាប់យកបាន
តាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែគ្មានសេចក្តីល្អនៃស្នាដៃរបស់យើងទេ ព្រោះគ្មាន
មនុស្សណាអាចសមសម្រាប់ ការស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលបាន
បង្កប់នូវគោលលទ្ធិនេះជាលើកដំបូងនោះទេ ។ ហើយហោរាបានណែនាំយ៉ាងល្អ
នៅពេលដែលគាត់ទូលទៅព្រះយ៉ាងដូច្នេះថា ៖ "ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអត់
ទោសវិញដើម្បីឲ្យគេបានកោតខ្លាចដល់ទ្រង់" [ទំនុកតម្កើង ១៣០:៤ Comm.]
។ ដ្បិតទ្រង់បង្ហាញថា គ្មានការគោរពដល់ព្រះទេ លុះត្រាតែទទួលស្គាល់
សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ មានតែការនេះមួយគត់ត្រូវបានធ្វើឡើង និង
បង្កើតឡើង ។ នេះពិតជាសក្តិសមគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ៖ ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹង
មិនត្រឹមតែការចាប់ផ្តើមនៃការគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវគឺជាការ
ទុកចិត្តលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការកោតខ្លាច
ដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលពួកpapists គួរសរសើរ មិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្រោម

ពាក្យថា "សេចក្តីល្អ" នោះទេ ព្រោះថា ការកោតខ្លាចត្រូវបានធ្វើឡើងនៅលើ ការលើកលែងទោស និងការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។

4. គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត ជាការញុះញង់ទៅកាន់មនុស្សមានបាប

ប៉ុន្តែវាគឺជាពាក្យបង្គាប់បង្ខំដែលឥតប្រយោជន៍បំផុតក្នុងការនិយាយថាមនុស្ស ត្រូវបានអញ្ជើញឱ្យចូលរួមក្នុងអំពើបាប នៅពេលដែលយើងបញ្ជាក់ពីការលើក លែងទោសដោយសេរីនៃអំពើបាបដែលយើងអះអាងពីភាពមានក្តីសុចរិត ។ ត្បិត យើងនិយាយថាវាមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ដែលវាមិនអាចបង់ថ្លៃបានដោយ ប្រយោជន៍ណាមួយរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ មិនអាចទទួលបានឡើយ លើក លែងតែជាអំណោយឥតគិតថ្លៃ ។ ឥឡូវនេះសម្រាប់យើង វាពិតជាឥតគិតថ្លៃ ប៉ុន្តែមិនមែនដូច្នោះទេ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានទិញវាក្នុងតម្លៃនៃព្រះ លោហិតដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតរបស់ទ្រង់ ក្រៅពីនោះមិនមែនជាតម្លៃលោះដែលមានតម្លៃ គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនោះទេ ។ នៅពេលមនុស្សត្រូវបាន បង្រៀនអំពីរឿងនេះ ពួកគេគួរដឹងថា ពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីដើម្បីការពារការបង្ខំ លោហិតដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតរបស់ទ្រង់បានញឹកញាប់ដូចពួកគេបានធ្វើបាបនោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងនិយាយថា ភាពអាក្រក់របស់យើងគឺជាការដែលមិន អាចត្រូវបានសម្អាតបានទេ លើកលែងតែដោយប្រភពនៃឈាមដ៏បរិសុទ្ធបំផុត នេះ ។ តើអ្នកណាដែលឮសេចក្តីទាំងនេះហើយដែលមិនខ្លាចបាប នោះបើគេ និយាយថាបានជម្រះដោយការបោះនៃកិច្ចការល្អនោះ? ហើយប្រសិនបើគេមាន អារម្មណ៍ចំពោះព្រះ ធ្វើម្តេចឲ្យគេខ្លាចរអា ហើយជម្រះម្តង ននៃលនៅក្នុងភក់ ម្តងហើយម្តងទៀត ធ្វើឲ្យរំខាន និងបំពុល ភាពល្អនៃប្រភពទឹកនេះ តាមតែធ្វើ ដែលគេអាចធ្វើទៅបាន? អ្នកជឿដោយប្រលឹងនិយាយតាមសាឡាម៉ូនថា ៖ «ខ្ញុំ

បានលាងជើងខ្ញុំហើយ «ធ្វើម៉េចឲ្យខ្ញុំធ្វើកខ្វក់ម្តងទៀត? [Cant ៥៣] ។

ឥឡូវនេះវាជារឿងធម្មតាដែលមនុស្សចូលចិត្តបន្ទាបការអភ័យទោស ឬអំពើបាប ហើយមួយណាដែលត្រូវបានស្ត្រីពេស្យាបានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃសេចក្តីសុចរិត ។

ពួកគេជឿថា ដែលដោយយល់ដឹងទ្រង់ ខ្ញុំបានខាតគ្រប់ទាំងអស់ ហើយបាន រាប់ទាំងអស់ទុកដូចជាសំរាម [គីលី៣ ៣:៨] ។ យើងសូមបញ្ជាក់ថា កំហុសនៃ អំពើបាបគឺធ្ងន់ពេកមិនអាចធ្វើឲ្យឆ្ងន់បានដោយសារតែអំពើបាបស្រាលបែបនេះ ដែលវាជាការធ្វើខុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរពេកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះដែលនឹងត្រូវបានអត់ទោស ដោយការពេញចិត្តដែលគ្មានតម្លៃទាំងនេះ ដែលថានេះជាសិទ្ធិនៃព្រះលោហិត របស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ពួកគេនិយាយថា សេចក្តីសុចរិត មិនធ្លាប់បរាជ័យ ទេ គឺត្រូវបានស្តារឡើង និងជួសជុលឡើងវិញដោយសេចក្តីអំណរ ។ យើងរាប់ ថាវាមានតម្លៃណាស់ដែលត្រូវនឹងសំណងនៃការប្រព្រឹត្តិណាមួយ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីស្តារវាមកវិញ យើងត្រូវជ្រកកោនក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយ គត់ ។ បញ្ហាដែលនៅសេសសល់ដែលទាក់ទងនឹងការអភ័យទោសពីអំពើបាប មាននៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ ។

ជំពូកទី XVII

អាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាតើវាបាននាំយកអ្វី សម្រាប់យើងខ្លះ

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងសញ្ញានៃនំប៉័ងនិង ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជា
ការផ្តល់ឲ្យនូវអាហារខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ)

1. សញ្ញា និង វត្ថុ :

ព្រះជាម្ចាស់ បានទទួលយកយើង និងបានធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់តែមួយដងជាសំ
រេច ដើម្បីឲ្យយើងបានក្លាយជាគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គ ហើយបានអោបក្រសោប
យើង មិនមែនគ្រាន់តែជាអ្នកបម្រើទ្រង់នោះទេ គឺបានទុកយើងដូចជាកូនរបស់
ព្រះអង្គអញ្ចឹងដែរ ។ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានបំពេញតួនាទីជាឪពុក ទៅចំពោះ
កូនចៅរបស់ព្រះអង្គ និងបានថែរក្សា មើលការខុសត្រូវចំពោះការរស់នៅក្នុង
ជីវិតរស់នៅរបស់យើង ។ រួចយើងមិននៅតែឯងទៀតនោះឡើយ គឺទ្រង់បាន
គង់នៅជាមួយនឹងយើងដែរ ដូចជាទ្រង់ដែលបានសន្យាអះអាងថានឹងបន្ត
គង់នៅជាមួយនឹងយើងដោយសប្បុរស ។ ជាចុងក្រោយទ្រង់បានធ្វើការទាំងអស់
នេះតាមរយៈព្រះហស្តនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ហើយក៏បានប្រទានឲ្យមាន
នូវពិធីផ្សេងៗក្នុងក្រុមជំនុំផងដែរ ។ ការទាំងនេះគឺជាពិធីដប់ល្បែងខាងព្រលឹង
វិញ្ញាណ ដែលមាននៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានបញ្ជាក់ថាព្រះអង្គនៅតែមាន
ព្រះជន្មគង់នៅ ដែលបានផ្តល់អោយដូចជានំប៉័ង ដើម្បីចិញ្ចឹមទៅលើព្រលឹង
វិញ្ញាណរបស់យើង ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយបានទទួលនូវព្រះពរដ៏នៅអស់កល្ប
(យ៉ូហាន៦ : ៥) ។

ការស្គាល់នូវអាថ៌កំបាំងនេះគឺ មានសារៈសំខាន់បំផុត ។ នៅក្នុងការ
ពន្យល់នេះគឺវាអស្ចារ្យណាស់ ហើយវាទាមទារឲ្យមានការពន្យល់ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន
ខ្ពស់បំផុត ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយសាតាំងបានបង្ហាត់ដល់ក្រុមជំនុំ ចំពោះ
ពិធីដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននេះ ដែលមានជាយូរមកហើយចាប់
តាំងឲ្យហាក់ដូចជាពាក្យដេដាស់ ហើយឲ្យមើលទៅដូចជាងឺតមិនឃើញពន្លឺ
ញ ។ ហើយឲ្យបានជារនាំងងើបឡើង ដើម្បី ប្រឆាំងហើយវាធ្វើឲ្យមានការប៉ះ
ទង្គិចនៃគំនិតរបស់យើង ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាពិធីដែលមានប្រជាប្រិយធម្ម
តា គ្រាន់តែឲ្យបានភ្ញាក់នូវសជាតិអាហារដ៏អាថ៌កំបាំងនេះហើយវាបានព្យាយាម
ប្រើឧបាយកលដូចគ្នានេះទៅក្នុងជីវិត របស់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃនេះ ។

សម្រាប់ហេតុផល និង ការបូកសរុបមក បញ្ហាគឺនៅត្រង់សតិបញ្ញាដែលមិន
ស្អាតរួចយើងគួរតែដោះស្រាយផលវិបាកទាំងនេះជាមួយសាតាំងវិញ ដែលវាបាន
ព្យាយាមដាក់អន្ទាក់នេះទៅកាន់លោកិយទាំងមូល ។

ជាដំបូង សញ្ញាគឺជា នំប៉័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូរ គឺជាតំណាងសម្រាប់
យើងនូវអាហារដែលយើងអាចមើលឃើញ ហើយបានទទួលពីរូបកាយនិងព្រះ
លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់ពិធីជ្រមុជទឹកវិញ ព្រះបានធ្វើឲ្យយើងបាន
ផ្លាស់ប្រែជាថ្មី ហើយបានកែប្រែយើងជាថ្មីទៅក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអង្គ
មិនតែប៉ុណ្ណោះព្រះអង្គបានរាប់យើងជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់ទៀតផង ។ ដូច្នេះ
យើងអាចនិយាយបានថា ទ្រង់បានបន្តបន្ថយនូវតួនាទីនៃភាពជាព្រះរបស់ព្រះ
អង្គ ហើយព្រះអង្គនៅតែ បន្តការទ្រទ្រង់ សម្រាប់ជាអាហារដល់យើង ។
ដោយបានទ្រទ្រង់ និងការពារថែរក្សាយើងនៅក្នុងជីវិតនេះចំពោះអ្វីដែលព្រះអង្គ
បានស្រឡាញ់យើងដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់ផ្ទាល់ ។

ឥឡូវនេះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាអាហារតែមួយគត់សម្រាប់ព្រលឹងវិញ្ញាណ
របស់យើង ហើយក៏ជាឪពុកដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ដែលបានឲ្យយើងអាចចូលទៅ
ឯព្រះ និងបានធ្វើឲ្យយើងត្រឡប់ជាថ្មីរួច យើង អាចចូលរួមជាមួយនឹងព្រះអង្គ
បាន ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែប្រមូលកម្លាំងឡើងក្នុងការបម្រើព្រះអង្គរហូតដល់ពេល
ដែលយើងបានទៅនៅជាមួយនឹងទ្រង់នៅឯនគរស្ថានសួគ៌ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អាថ៌កំបាំងនៃការរូបរួមនិងការប្រកបយ៉ាង
ជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាធម្មជាតិដែលយើងពិបាកនឹងយល់បាន គឺទ្រង់បាន
បង្ហាញវាឲ្យឃើញជារូបរាងនិងរូបភាពក្នុងការដែលអាចមើលឃើញយ៉ាងល្អបំផុត
ក្នុងការប្រែប្រួលយ៉ាងពិសេសចំពោះសម្ពត្តភាពដ៏តូចតាចរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ
ជំនួសឲ្យការពិបាកយល់ទាំងនេះឡើងវិញគឺទ្រង់បាននន្ទដល់ឲ្យយើងនូវការធានា
និងនិមិត្តសញ្ញាដែលទ្រង់បានធ្វើវាឲ្យជាក់លាក់សម្រាប់យើងដែលយើងអាចមើល
ឃើញតាមរយៈភ្នែករបស់យើងបាន ។ នេះគឺជាការប្រៀបធៀបយ៉ាងស៊ីជម្រៅ
បំផុតទោះបីមនុស្សដែលមានគំនិតខ្លៅល្ងង់ក៏អាចយល់បានដែរដែលមានដូចជា ៖
នំប៉័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដែលជាតំណាងឲ្យជីវិតរូបកាយដូច្នេះព្រលឹង
វិញ្ញាណគឺត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះយើងរាល់គ្នាបានយល់យ៉ាង
ច្បាស់ចំពោះគោលបំណងនៃព្រះពរដ៏អាថ៌កំបាំងនេះ ។ គឺដើម្បីអះអាងនូវសេចក្តី
ពិតប្រាកដសម្រាប់យើងដែលទ្រង់បានប្រគល់រូបអង្គទ្រង់មួយដងសម្រាប់យើង
រាល់គ្នា ។ ដូច្នេះការលះបង់ព្រះជន្មសម្រាប់យើងគឺដើម្បីឲ្យយើងបានចិញ្ចឹម
បំប៉នទៅលើវានៅពេលឥឡូវនេះ និងបានចិញ្ចឹមបំប៉នទៅលើអារម្មណ៍របស់យើង
នោះគឺជាកិច្ចការនៃលះបង់បូជាតែមួយគត់របស់ព្រះអង្គ ។ ហើយព្រះលោហិត
របស់ព្រះអង្គបានខ្ចាយមួយដងសម្រាប់ឲ្យយើងបានផឹកស្អិតស្អៅពីព្រះលោហិត

ទ្រង់ពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។ ហើយក៏មានការនិយាយបន្ថែមទៅលើពាក្យនៃ ការសន្យាដែលមានដូចជា៖ ចូរយកពិសារចុះនេះជារូបកាយខ្ញុំ ព្រះគម្ពីរកូនចូ សទី១ ជំពូក១១ ខ ២៤ ម៉ាថាយ ២៦: ២៦ ម៉ាកុស ១៤: ២២ លូកា ២២ : ១៩ ។ ដូច្នេះចូរយើងនៅជាប់ហើយទទួលយកនិងបរិភោគហើយផឹក ជាមួយដងដែលព្រះអង្គបានផ្តល់ឲ្យយើងបានទទួលនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ តាមលំដាប់លំដោយ នៅពេលដែលយើងបានចូលរួមក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ នេះហើយ យើងក៏ត្រូវអះអាងផងដែរថា ព្រះអង្គបានប្រគល់អំនាច ជីវិតនៃសេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់ដើម្បីឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅក្នុងយើងរាល់គ្នា ។ លោក ហេន ស៍ (Hence) បានហៅថា ពែង (ការតាំងសញ្ញានៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ) លូកា ២២ : ២០ កូរិនថូសទី១ ១១:២៥ ។ សម្រាប់ទ្រង់គឺជារង្វាន់ សារជាថ្មីខ្លះៗ រឺជាការបន្តដ៏ប្រសើរ ដែលជាការតាំងសញ្ញាដែលទ្រង់បានធ្វើ មួយដងជាសម្រាប់គ្រប់ទាំងអស់ជាមួយព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ (លើសពីនេះ ទៅទៀតគឺវាមានការជាប់ទាក់ទងការចម្រើននៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង) ពេល ដែលព្រះអង្គជាអ្នកបញ្ជាក់អះអាងជាផ្លូវការដោយយកអាចិកំបាំងនៃព្រះលោហិត ទ្រង់ដើម្បីឲ្យយើងបានភ្ញាក់ ។

2. ការរួបរួមតែមួយជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាផលផ្ទៃខាងព្រលឹងវិញ្ញាណន ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ភាពដូចព្រះរបស់ព្រលឹងវិញ្ញាណអាចបានការធានាដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា និងបញ្ញាចិត្តជ្រះថ្លាដែលបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ចំពោះការប្រារព្ធពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់នេះ ៖ នៅក្នុងពិធីនោះគឺមានទីសំគាល់មួយសម្រាប់ឲ្យយើងលូតលាស់នៅ ក្នុងរូបកាយតែមួយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដូចជាអ្វីៗដែលយើងមាន គឺទ្រង់អាចហៅ

ថាជារបស់យើង ។ វាជាលទ្ធផលមួយដែលជាការអះអាងដោយមិនភ័យខ្លាចរបស់យើងចំពោះជីវិតខាងក្រៅយើងនេះ ។ គឺព្រះគ្រីស្ទហើយដែលជាមរតកនិងជាអ្វីៗទាំងអស់របស់យើង ហើយរួមទាំងអាណាចក្រនៃឥរិយាបថនៃស្ថានសួគ៌ដែលព្រះអង្គបានគង់នៅរួចហើយ ហើយគ្មានអ្វីណាមួយអាចកាត់យើងចេញពីទ្រង់បានឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គឺថាយើងមិនត្រូវបានកាត់ទោសដោយសារតែអំពើបាបហើយបានប្រោសលោះយើងពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដែរ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គថែមទាំងមានបំណងចង់យកយើងសម្រាប់ទ្រង់ ហើយយើងគឺជារបស់ព្រះអង្គ ។ នេះគឺជាការដោះដូរដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលចេញពីសេចក្តីសប្បុរសមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គជាមួយនឹងយើង ។ ព្រះអង្គក៏បានយកកំណើតជាកូនមនុស្សរួចគង់នៅជាមួយយើងហើយទ្រង់ក៏បានប្រទានឲ្យយើងបានក្លាយជាបុត្រស្នូនភ្នារបស់ព្រះអង្គដោយទ្រង់បានយាងចុះមកក្នុងលោកិយនេះ រួចទ្រង់ក៏បានយាងទៅនគរស្ថានសួគ៌វិញដើម្បីរៀបចំកន្លែងសម្រាប់យើង ។ ព្រះអង្គបានយកគ្រប់ទាំងអំពើបាបរបស់យើងដាក់ទៅលើអង្គទ្រង់ ហើយបានផ្តល់ឲ្យយើងវិញនៅជីវិតអសកល្យ ។ រួចទ្រង់ក៏បានយកភាពកំសោយរបស់យើង ហើយបានចម្រើនកម្លាំងដល់យើងដោយអំណាចព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់វិញ ។ ព្រះអង្គបានយកនូវភាពក្រីក្ររបស់យើងរួចបានផ្តល់ឲ្យយើងវិញនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់វិញ ។ ព្រះអង្គបានទទួលយកទង្វន់នៃអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទៅលើទ្រង់(ដូចជាការសង្កត់សង្កិនជាដើម) រួចព្រះអង្គបានបំពាក់យើងដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គវិញ ។

3. វត្តមានខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

នៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់នេះយើងមានពេញដោយសាក្សីនៃពិធីទាំងនេះគឺថា យើងត្រូវតែចាត់ទុកពួកវាដូចជាវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមាននៅទីនេះ ដែល ទ្រង់បានរៀបចំដោយទ្រង់ផ្ទាល់នៅពីមុខភ្នែករបស់យើង ហើយយើងអាចប៉ះ ពាល់បានដោយដៃរបស់យើងបាន ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មិនអាចកុហកឬបោក ប្រាស់យើងឡើយ ។ ពាក្យ” ទទួលយក បរិភោគ ហើយផឹក៖ នេះហើយជារូប កាយរបស់ខ្ញុំដែលត្រូវអោយដល់អ្នក នេះគឺជាឈាមខ្ញុំដែលបានខ្ចាយសម្រាប់ការ អត់ទោសនៃអំពើបាប” ម៉ាថាយជំពូក២៦:២៦ដល់២៨ ហើយនិង កូរិនថូសទី១ ជំពូក១១:២៤ ម៉ាកុសជំពូក១៤:២២ដល់២៤ លូកាជំពូក២២:១៩ដល់២០ ។ ដោយទ្រង់មានបន្ទូលថា “ចូរទទួលយកចុះ” ដោយទ្រង់ចង់បង្ហាញថាវាគឺ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ចូរបរិភោគចុះ ដែលវាបានធ្វើអោយរួមតែមួយជាមួយយើ ង ។ ដោយបានប្រកាសថា រូបកាយទ្រង់គឺបានផ្តល់សម្រាប់យើង ហើយឈាម របស់ទ្រង់បានច្រូចចេញសម្រាប់យើង ។ ទ្រង់បានបង្រៀនថា៖ ទាំងពីរនេះគឺ មិនមែនសម្រាប់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងវិញ ដោយទ្រង់បានតម្កើងឡើង ហើយត្រូវបានធ្លាក់ចុះវិញ ទាំងពីរនេះមិនមែនសម្រាប់ប្រយោជន៍ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់យើងវិញ ។

ជាការពិតយើងត្រូវតែសង្កេតដោយប្រុងប្រយ័ត្នថាអំណាចទាំងអស់ និង ស្មើតែគ្រប់ពិធីទាំងមូលត្រូវបានផ្តេកផ្តួលនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ “ដែលត្រូវបានផ្ត ល់អោយអ្នក” ហើយត្រូវបានច្រូចសម្រាប់អ្នក” ។ អំណោយនៃការបែងចែកនៃរូប កាយនិងឈាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វាមិនអាចមានអត្ថប្រយោជន៍គ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់យើង ដែលអាចធ្វើមួយដងអោយសម្រេចគ្រប់ការប្រោសលោះនិងសេចក្តី សង្គ្រោះយើងបានឡើយ ។ ដូច្នេះហើយពួកវាមានវត្តមានជាថ្មីជាមួយនឹងបង្ក

និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដូច្នេះយើងអាចរៀនបានមិនមែនតែចំពោះពិធីល្បែងព្រះ
អម្ចាស់តែមួយនោះទេ ដែលសម្រាប់ពួកយើង ប៉ុន្តែពួកវាបានបង្ហាញអំពីអាហារ
នៃជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ ។

ដូចជាយើងបានបញ្ជាក់ពីមុនមក គឺបានមកពីរបស់នៃរូបកាយត្រូវបាន
ចាប់ផ្តើមតាំងឡើងក្នុងពិធីយើងត្រូវបានដឹកនាំប្រភេទស្រដៀងគ្នានេះទៅផ្នែកនៃ
ព្រលឹងវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះនំប៉័ងគឺត្រូវបានផ្តល់ឲ្យជាតំណាងនៃរូបកាយរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ ។ យើងត្រូវតែក្តោបការប្រៀបធៀបនេះតែមួយ នំប៉័ងសម្រាប់ចិញ្ចឹម
ទ្រទ្រង់និងរក្សាជីវិតរបស់រាងកាយយើង ។ រាងកាយព្រះគ្រីស្ទជាអាហារតែមួយ
គត់ដែលអាចធ្វើឲ្យយើងមាំមួននិងធ្វើឲ្យព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងរស់រវើកជា
និច្ច ។ នៅពេលដែលយើងបានឃើញស្រាទំពាំងបាយជូរដែលជាសញ្ញានៃឈាម
នោះយើងត្រូវតែសញ្ជឹងគិតពីអត្ថប្រយោជន៍ចំពោះស្រាទំពាំងបាយជូរដែលបានផ្តុំ
លំឡុងរូបកាយនិងទទួលស្គាល់ដូចគ្នានេះថា ខាងផ្នែកនៃព្រលឹងវិញ្ញាណគឺបាន
ផ្តល់ឲ្យដោយឈាមព្រះគ្រីស្ទ ។ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះគឺធ្វើឲ្យរឹងមាំ
ស្រស់ស្រាយ

ផ្តល់ជាកម្លាំង និងធ្វើឲ្យរីករាយ ។ ប្រសិនបើយើងពិចារណាបានល្អិតល្អន់នូវអ្វី
ដែលជាគុណតម្លៃ យើងអាចទទួលបានការផ្តល់ឲ្យនូវរូបកាយដ៏បរិសុទ្ធនិងការ
ច្រូចឈាម ។ យើងនឹងដឹងច្បាស់ដោយវិញ្ញាណអំពីគុណតម្លៃនៃនំប៉័ងនិងស្រា
ទំពាំងបាយជូរដោយយោងតាមការវិភាគវិក័ត្យនិងការប្រែប្រួលដ៏ឥតខ្ចោះដើម្បី
បើកបង្ហាញរបស់ទាំងនោះនៅពេលដែលពួកវាមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយ
យើង ។

4. អត្ថន័យនៃការសន្យានៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់គឺមិនមែនជាប្រធានមុខងារសំខាន់ដែលគួរឲ្យយើងពិចារណាខ្ពស់ចំពោះប្រវត្តិរូបរាងកាយព្រះត្រីស្នូសម្រាប់យើងនោះទេ ។ វាគ្រាន់តែជាសញ្ញានិងការអះអាងពីសេក្តីសន្យាដែលព្រះអង្គបានធ្វើបន្ទាល់ពីសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់គឺជាអាហារនិងឈាមគឺសម្រាប់ផឹកជំនួសវិញ ព្រះគម្ពីរ

យ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ៥០ ព្រះអង្គចិញ្ចឹមយើងឲ្យយើងទទួលបានជីវិតអស់កល្ប ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ៥៥ ដោយហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់ប្រកាសថាទ្រង់គឺជានំប៉័ងជីវិត អស់អ្នកណាដែលបានបរិភោគនឹងបានជីវិតរស់នៅអស់កល្បព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ៤៩ដល់៥០ ហើយត្រូវធ្វើបែបនេះ ថាពិធីនេះគឺបាននាំយើងឲ្យទៅដល់ឈើឆ្កាងនៃព្រះត្រីស្នូ ដែលជាកន្លែងដែលទ្រង់បានសន្យានិងបានធ្វើរួចរាល់ហើយដោយបានគោរពសម្រាប់បំពេញរបស់ទ្រង់ ។ ជាការពិតណាស់យើងមិនអាចបរិភោគព្រះអង្គហើយឲ្យយើងបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ គឺទាល់តែទ្រង់ត្រូវបានជាប់ឆ្កាងសិន ។ នៅពេលដែលយើងមានបទពិសោធន៍នៃការរស់នៅដោយបានក្តោបទៅលើប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីសាបរបស់ទ្រង់ ។ នៅក្នុងការដែលទ្រង់បានហៅទ្រង់ផ្ទាល់ ថា”នំប៉័ងជីវិត” ព្រះអង្គគឺមិនបានខ្ចីឈ្មោះពីពិធីបុណ្យនេះនោះទេ ដូចតាមការបកស្រាយខុសឆ្គងមួយចំនួន ។ ដូចជាទ្រង់បានឲ្យយើងដោយព្រះវិបិតានិងបានបង្ហាញយើងនៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញរួចបានធ្វើជាអ្នកចែកចាយនៅក្នុងភាពជាមនុស្សរបស់យើង ។ ព្រះអង្គបានឲ្យយើងចូលរួមក្នុងភាពដែលមិនចេះស្លាប់ គឺក្នុងកាលដែលទ្រង់បានប្រគល់រូបអង្គទ្រង់សុគតសម្រាប់យើង ដោយបានយកគ្រប់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងហើយបានប្រទានពរយើងជំនួសវិញតាមរយៈការសុគតរបស់ទ្រង់រួចទ្រង់បានលេបនិងបាន

បំផ្លាញសេចក្តីស្លាប់ ពេត្រុសខ្សែទី១ជំពូក៣ ខរ ២២ និង កូរិនថូសខ្សែទី១ ជំពូក១៥ ខរ ៥៤ រួចក្នុងការដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើង ជាមួយសាច់ឈាមដែលពុករលួយរបស់យើងដែលទ្រង់បានផ្ទុកមកលើអង្គទ្រង់ ដើម្បីជាសិរីល្អនិងមិនចេះពុករលួយវិញ កូរិនថូសខ្សែទី១ ជំពូក១៥ ខរ ៥៣ដល់ ៥៤ ។

5 របៀបដែលយើងអាចចូលរួមសេចក្តីជំនឿ

វានៅសល់ខ្លះសម្រាប់ការទាំងនេះដើម្បីជាការអនុវត្តសម្រាប់យើង ។ វា បានធ្វើតាមរយៈដំណឹងល្អ ក៏ប៉ុន្តែឲ្យកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតនោះគឺតាមរយៈអាថ៌ កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ គឺនៅកន្លែងដែលទ្រង់ផ្តល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ជា ប្រយោជន៍សម្រាប់យើងហើយយើងបានទទួលទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះ ហើយពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាប្រភពនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានចាប់ផ្តើមក្លាយ ជានំប៉័ងនៃជីវិតប៉ុន្តែវាបានរលឹកយើងថាទ្រង់បានប្រទាននៅនំប៉័ងជីវិតមួយដល់ យើង ហើយដែលយើងនៅតែបន្តបរិភោគជាមួយនឹងរស់ជាតិនិងក្លិនរបស់នំប៉័ង

នោះហើយវាបានផ្តល់ឲ្យយើងដឹងពីអំណាចនៃនំប៉័ងនោះ ។ វាបាន ធានាយើងថាគ្រប់ទាំងអ្វីៗដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឬបានរងទុក្ខនោះគឺបានសម្រាប់ ហើយ ដើម្បីឲ្យយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមឡើងវិញ ជាថ្មីម្តងទៀត ក្តីសង្ឃឹមនេះគឺ បាននៅអស់កល្បជានិច្ច ។ យើងនៅតែផ្គត់ផ្គង់មិនឈប់មិនឈរ ដើម្បីទ្រទ្រង់ និងប្រើប្រាស់ចេញពីជីវិតតាមរយៈវា ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជានំប៉័ងជីវិត សម្រាប់យើង ហើយទ្រង់មិនបានប្រសូត្រមក រួចមិនបានសុគតសម្រាប់យើង រួចហើយទ្រង់មិនបានរស់ពីស្លាប់សម្រាប់យើង ដូច្នេះឥឡូវវានឹងមិនអាចជាករណី សំខាន់ឡើយប្រសិនបើវាមិនមានឥទ្ធិពលនិងលទ្ធផលនៃការប្រសូត្ររបស់ទ្រង់

ការសុគត់ និងការរស់ឡើងវិញគឺមិនមានអ្វីមួយដែលអស់កល្បនិងមិនចេះស្លាប់ឡើយ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានបើកបង្ហាញនៅបញ្ហាទាំងស្រុងនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ “ឯនំប៉័ងដែលខ្ញុំឲ្យគឺជារូបសាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងឲ្យជំនួសជីវិតមនុស្សលោក ព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន ជំ ពួក ៦ខរ ៥១ និង ខរ ៥២ ។

ដោយព្រះបន្ទូលទាំងនេះទ្រង់បានបញ្ជាក់នៅអត្ថន័យផ្ទៃក្នុង ថា រូបកាយរបស់ទ្រង់នឹងឲ្យដល់យើងដូចជានំប៉័ងសម្រាប់ផ្នែកនៃជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណហើយវាបានធ្វើជាប្រធានរបស់សេចក្តីស្លាប់សម្រាប់ជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់យើង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយវាត្រូវបានផ្តល់មកសម្រាប់យើងដើម្បីបរិភោគ គឺក្នុងកាលដែលយើងមានចំណែកនៅក្នុងទ្រង់ដោយជំនឿ ។ មួយទៀតទ្រង់បានប្រគល់រូបអង្គទ្រង់ធ្វើជានំប៉័ងនៅពេលដែលទ្រង់ឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីប្រោសលោះមនុស្សលោក ។ ទ្រង់ឲ្យវាជារឿងរាល់ថ្ងៃដោយព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អទ្រង់បានប្រទានមកយើងក្នុងកាលដែលយើងបានចូលរួមធ្វើ ។ ហើយព្រោះតែវាគឺបានឆ្កាងនៅពេលដែលទ្រង់ជាសញ្ញានៃទ្រង់ផ្ទាល់ដែលជាអាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅពេលដែលទ្រង់បានសម្រេចបំពេញខាងក្នុងនៅអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់ទុក ។

ឥឡូវនេះយើងត្រូវតែការពារប្រឆាំងនឹងការបង្រៀនខុសឆ្គង ទីមួយ ៖ យើងមិនត្រូវគិតតិចតួចចំពោះទីសំគាល់ឡើយ និងមិនត្រូវបែកបាក់គ្នាដែលមកពីអាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេ ជាមួយការបង្រៀនរបស់ពួកគេដែលបាននិយាយភ្ជាប់ជាមួយឡើយ ។ ទីពីរ ៖ យើងមិនត្រូវត្រេកអរចំពោះការសរសើរហួសប្រមាណឡើយ ។ ត្រូវធ្វើការពិចារណាពីសេចក្តីអាថ៌កំបាំងដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។

ហើយក៏មិនត្រូវបញ្ចេញយោបល់បដិសេធមើលងាយដែលថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជានំប៉័ងជីវិតជាមួយអ្នកជឿនៅការចិញ្ចឹមរហូតដល់ជីវិតអស់កល្ប ។ ប៉ុន្តែមិនមានការមូលមតិគ្នាណាពីរបៀបនៃការចូលរួមរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ក៏មានអ្នកឲ្យអត្ថន័យពីការបរិភោគសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ដែរ ។ សរុបមកវាគ្មានអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែជឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទវិញ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឲ្យខ្ញុំពិចារណាថា ព្រះគ្រីស្ទបង្រៀនគឺលើសពីអត្ថន័យនិងខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតលើសពីការថ្លែងធម្មតានៅក្នុងការបង្ហាបរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងបរិភោគសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន ជំពូក៦ខរ ២៦ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែស្វែងរកចូលរួមជាមួយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានរៀបចំការចូលរួមនេះដោយមានបន្ទូលថា “ចូរបរិភោគចុះ” និង “ចូរផឹកចុះ” ក្នុងលំដាប់លំដោយគឺថាគ្មាននរណាម្នាក់គិតថាជីវិតដែលយើងទទួលមកពីទ្រង់ គឺបានមកដោយសារតែចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះ ។ បើទោះបីជាមើលមិនឃើញប៉ុន្តែការបរិភោគនំប៉័ងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការចិញ្ចឹមរាងកាយ ដូច្នេះព្រលឹងវិញ្ញាណត្រូវតែពិតប្រាកដនិងចូលឲ្យជ្រៅជាមួយការចូលរួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាវាត្រូវតែរក្សាចំពោះជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដោយអំណាចព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។

យើងបានប្រព្រឹត្តដោយពិតប្រាកដ នៅគ្រានោះថាគឺគ្មានការបរិភោគផ្សេងណាប្រសើរជាងជំនឿឡើយហើយក៏គ្មានអ្វីណាមួយអាចនឹកស្រមៃបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែទីនេះគឺមានភាពខុសគ្នានៅចន្លោះពាក្យរបស់ខ្ញុំនិងពាក្យរបស់ពួកគេ ៖ សម្រាប់ពួកគេការបរិភោគគឺគ្រាន់តែជឿតែមួយគត់ ខ្ញុំនិយាយថាយើងបរិភោគសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការជឿពីព្រោះវាបានធ្វើដោយខ្លួនយើងដោយជំនឿ ហើយបន្ទាប់មកការបរិភោគនេះគឺជាលទ្ធផលនិងជាផលនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ឬ

ប្រសិនបើអ្នកចង់វាបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ទៀតថាការបរិភោគគឺជាជំនឿ
 សម្រាប់ខ្ញុំវាហាក់បីដូចជាដើរតាមដោយជំនឿ ។ នេះគឺជាខុសប្លែកគ្នាពីចតុតនៅ
 ក្នុងពាក្យ ប៉ុន្តែគ្មានជម្រកណាមួយជាបញ្ហានៅក្នុងវាឡើយ ។ ទោះបីយ៉ាង
 ណាពួកសាវ័កបង្រៀនថា “ព្រះគ្រីស្ទបានគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈសេ
 ចក្តីជំនឿ” ព្រះគម្ពីរ អេភេសូ ជំពូក ៣ ខរ ១៧ ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចកាត់
 ស្រាយការគង់ជាមួយនេះគឺជាជំនឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែគ្រប់អារម្មណ៍ទាំងអស់ថាគឺ
 ទ្រង់ការបើកសម្តែងនៅទីនេះជាការសំគាល់ឥទ្ធិពលមួយនៃជំនឿ ។ តាមរយៈអ្នក
 ជឿនេះព្រះគ្រីស្ទកំពុងតែនៅជាប់ជាមួយនឹងពួកគេហើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់បាន
 បម្រុងទុកក្នុងផ្លូវនេះហើយដោយបានហៅខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់ជា “នំប៉័ងជីវិត”

ព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន ជំពូក ៦ ខរ ៥១ ។ ហើយមិនគ្រាន់តែបង្រៀនថាសេចក្តី
 សង្គ្រោះរបស់យើងសម្រាកនៅលើការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែ
 នេះក៏ជាការចូលរួមពិតរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ជីវិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យយើង
 និងបានធ្វើជានំប៉័ងសម្រាប់យើងនៅពេលដែលយើងទទួលយកធ្វើជាអាហារផ្តល់
 ជាកម្លាំងដល់រូបកាយ ។ ជំពូកទី

ជំពូកទី XVIII

ការប្រព្រឹត្តសុចរិតគឺយល់ខុសចេញពីពីរង្វាន់

(វត្តដែលសំដៅទៅលើរង្វាន់មិនបានធ្វើជាមូលហេតុនៃការប្រព្រឹត្តរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ, ១-៤)

1. តើការតបស្នងតាមការប្រព្រឹត្តមានន័យយ៉ាងណា?

ឥឡូវនេះ ចូរយើងបន្តទៅកាន់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនោះដែលបញ្ជាក់ថា ព្រះនឹងតបស្នងដល់មនុស្សគ្រប់រូប តាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន [ម៉ាថាយ ១៦:២៧]

។ ទាំងនេះមានដូចជា៖ «ដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាបានទទួលតាមការដែលបានធ្វើ ពីកាលនៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួន ... ទោះ...ល្អឬអាក្រក់ក្តី» [កូរិនថូសទី២ ៥:១០]

។ «ជាសេចក្តីវេទនា និងសេចក្តីលំបាកនៅលើគ្រប់ទាំងព្រលឹងមនុស្សណាដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់» [រ៉ូម ២:១០, ៩] ។ ហើយ ៖ « គឺពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេនឹងរស់ឡើងវិញឲ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់ឡើង ឲ្យជាប់មានទោស ។ » [យ៉ូហាន 5:29, លំដាប់បានផ្លាស់ប្តូរ] ។ « ឱពួកអ្នកដែលព្រះវរបិតាយើងបានប្រទានពរអើយ ... ខ្ញុំយើងបានឃ្លាន ហើយអ្នករាល់គ្នាបានឲ្យបរិភោគ យើងបានស្រេក ហើយអ្នករាល់គ្នាបានឲ្យផឹក» ។ល។ [ម៉ាថាយ ២៥:៣៤-៣៥ Conflated with v. 42, cf. Comm. និង Vg] ។ ចូរឲ្យយើងចូលរួមជាមួយពួកគេនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនោះ ដែលហៅជីវិតអស់កល្បជារង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្ត ។ ទាំងនេះមានដូចជា៖ «កិច្ចការដែលដៃមនុស្សធ្វើនោះនឹងបានសងដល់អ្នកនោះវិញ [សូភាសិត 12:14, ដាក់បញ្ចូលជាមួយ អេសាយ ៣:១១, Vg.] ។ «អ្នកណាដែលកោត

ខ្លាចដល់ក្រីក្រវិន័យនោះនឹងបានរង្វាន់វិញ» [សុភាសិត ១៣:១៣] ។ «ចូរ
មានចិត្តអំណរ ហើយរីករាយជាខ្លាំងចុះ» [ម៉ាថាយ ៥:១២] « ដ្បិតមើល អ្នក
រាល់គ្នាមានរង្វាន់យ៉ាងធំ នៅឯស្ថានសួគ៌ [លូកា ៦:២៣] ។ «នកនិមួយៗ
នោះនឹងបានរង្វាន់តាមការដែលខ្លួនធ្វើ» [កូរិនថូសទី១ ៣:៨] ។ សេចក្តីថ្លែង
ការណ៍ដែលថា «ព្រះនឹងប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់រូប តាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន»
[រ៉ូម. ២:៦] ត្រូវបានពន្យល់ដោយពិបាកបន្តិច ។ សម្រាប់ឃ្លាគឺបង្ហាញពីលំដាប់
លំដាប់ជាងមូលហេតុ ។ ប៉ុន្តែ លើសពីការសង្ស័យ វាគឺតាមរយៈដំណាក់
កាលនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ចប់ការសង្គ្រោះរបស់
យើងនៅពេលនោះ « ទ្រង់ក៏ហៅ ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានហៅ នោះទ្រង់ក៏
រាប់ទុកជាសុចរិត ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិត នោះទ្រង់ក៏បានដំ
កើងឡើងដែរ» [រ៉ូម. ៨:៣០ p] ។ ពោលគឺទ្រង់ទទួលរបស់ខ្លួនទ្រង់ចូលក្នុង
ជីវិតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាតែម្នាក់ឯង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារទ្រង់
ដឹកនាំពួកគេចូលទៅក្នុងការកាន់កាប់របស់វាតាមរយៈការប្រណាំងនៃការល្អ
ដើម្បីបំពេញកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងពួកគេ តាមបញ្ជាដែលទ្រង់បានដាក់ចុះ នោះ
គ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលថាគេត្រូវបានគ្រងមកតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេផ្ទាល់
តាមរយៈការដែលពួកគេត្រូវបានរៀបចំដោយមិនសង្ស័យដើម្បីទទួលមកដល់នៃភាព
អមតៈ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវនិយាយយ៉ាងសមថា « ចូរបង្ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់
អ្នករាល់គ្នា» [ភីលីព ២:១២ P.] ដោយហេតុផលថា កាលដែលលះបង់ខ្លួន
ដើម្បីការល្អ ពួកគេរំពឹងគិតអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ «នេះត្រូវនឹងវត្តមួយ
ទៀតដែលពួកគេត្រូវបានបង្គាប់ចូរខំឲ្យបានអាហារ ដែលនៅស្ថិតស្ថេរ» [យ៉ូ
ហាន ៦:២៧] ខណៈដែលតាមរយៈការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេទទួលបានជីវិត

សម្រាប់ខ្លួនគេ ។ ប៉ុន្តែឃ្លាត្រូវបានបន្ថែមភ្លាមថា ៖ ដែលកូនមនុស្សនឹងឲ្យមក
អ្នករាល់គ្នា” [យ៉ូហាន ៦:២៧] ។ ពីនេះវាបង្ហាញថាពាក្យ “ដើម្បីធ្វើការ” មិន
ផ្ទុយនឹងព្រះគុណទេតែសំដៅទៅលើការព្យាយាម ។ ដូច្នេះហើយ វាមិនធ្វើតាម
ដែលថាអ្នកជឿគឺខ្លួនគេជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ឬថា
សេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីកិច្ចការរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? នៅ
ពេលដែលពួកគេមានចំណេះដឹងអំពីដំណឹងល្អ និងការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលត្រូវបានហៅឱ្យចូលរួមក្នុងការប្រកបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជីវិតអស់កល្បក៏ចាប់ផ្តើម
នៅក្នុងពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គដែលទ្រង់បានចាប់តាំងធ្វើការល្អក្នុងអ្នក
រាល់គ្នា ទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យកាន់តែពេញខ្លាតឡើង ទាល់តែដល់ថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
[ភីលីព ១:៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ នៅពេល
ដែលពួកគេដូចទៅនឹងព្រះវរបិតារបស់ពួកគេនៅក្នុងភាពសុចរិត និងបរិសុទ្ធ
ពួកគេបង្ហាញថាពួកគេជាកូនពិតចំពោះព្រះរបស់ពួកគេ ។

2. រង្វាន់ជា “មរតក”

ការប្រើពាក្យ «រង្វាន់» មិនមែនជាហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការសន្មតថាការ
ប្រព្រឹត្តរបស់យើងជាមូលហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងនោះទេ ។ ទីមួយ
ចូរឲ្យយើងជឿជាក់ដោយអស់ពីចិត្តថា នគរស្ថានសួគ៌មិនមែនជាប្រាក់ឈ្នួល
របស់អ្នកបម្រើទេ មរដកទ្រង់ ក្នុងពួកបរិសុទ្ធ [អេភេសូ 1:18] ដែលមាន
តែពួកអ្នកដែលត្រូវបានព្រះអម្ចាស់យកជាកូនប៉ុណ្ណោះដែលនឹងមានភាពរីករាយ
[cf. កាឡាទី ៤:៧] ហើយ ទ្រង់បានតម្រូវយើងរាល់គ្នាទុកជាមុន សំរាប់ឲ្យ
ទ្រង់បានទទួលយើងជាកូនចិញ្ចឹម [cf. អេភេសូ ១:៥-៦] ។ «ចូរដេញបាវស្រី
នឹងកូនវាចេញ ដ្បិតកូនរបស់បាវស្រី មិនត្រូវគ្រងមរដក ជាមួយនឹងកូនរបស់

ស្រីអ្នកជាឡើយ» [កាឡាទី ៤:៣០ p] សូម្បីតែនៅក្នុងវត្តទាំងនេះក៏ព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធសន្យានឹងសិរីល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច ជារង្វាន់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្ត ដោយ
 ការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ វាជា "មរតកដែលទ្រង់កំពុងបង្ហាញថាវាមករកយើងពី
 ប្រភពផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានរាប់បញ្ចូលការដែលទ្រង់តបស្នងនឹង
 រង្វាន់នៃស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ. ២៥:៣៥-៣៧], ក្នុងការហៅអ្នករើសតាំងឲ្យចូល
 កាន់កាប់នោះ; ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ទ្រង់បន្ថែមថា ចូរមកទទួលមរដកចុះ គឺជា
 នគរដែលបានរៀបចំទុកសំរាប់អ្នករាល់គ្នា [ម៉ាថាយ ២៥:៣៤] ។ ដូច្នេះ ប៉ុល
 បានដាស់តឿនអ្នកបម្រើ ដោយស្មោះត្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន
 ដើម្បីសង្ឃឹមថានឹងបានការតបស្នងពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែម «
 មរតក » [កូឡូស 3:24] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលវាស្ថិតនៅក្នុង
 លក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់ ពួកគេបានព្រមានយើងដោយប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ មិនឱ្យ
 ផ្តល់ព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិរន្តរ៍សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តនោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះការទទួល
 យករបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាគេលើកឡើងអំពីការ
 ប្រព្រឹត្តក្នុងពេលតែមួយ? សំណួរនេះត្រូវបានជម្រះឡើងដោយឧទាហរណ៍មួយនៃ
 បទគម្ពីរ ។ មុនកំណើតអ៊ីសាក អ័ប្រាហាំបានសន្យាជាពូជដែលគ្រប់ជាតិសាសន៍
 នៅលើផែនដីនឹងទទួលពរ ។ ការកើនឡើងនៃពូជរបស់គាត់គឺដូចជាផ្កាយនៅលើ
 មេឃ ខ្យល់នៅសមុទ្រ ពូជគាត់នឹងបានដូច្នេះដែរ [លោកុ. ១៥:៥; ១៧:១;
 អ. cf. ១៩:១៨] ។ ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ដូចដែលគាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយ
 ទំនាយ នោះអ័ប្រាហាំបានចងកែបណ្តាខ្លួនដើម្បីបូជាកូនប្រុសរបស់គាត់ [លោកុ.
 ២២:៣] ។ តាមរយៈការអនុវត្តទង្វើនៃការស្តាប់បង្គាប់នេះ គាត់ទទួលបានការ
 សន្យា» ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា អញបានស្បថដោយនាមរបស់អញ ព្រោះ

ឯងបានធ្វើដូច្នេះ គឺដែលមិនបានសំចៃទុកនូវកូនឯងតែ១នេះ ១៧ នោះអញ
នឹងឲ្យពរដល់ឯង ហើយនឹងចំរើនពូជឯងឲ្យមានគ្នាសន្លឹកដូចផ្កាយនៅលើមេឃ
ហើយដូចខ្យល់នៅមាត់សមុទ្រ ពូជឯងនឹងបានគ្រប់គ្រងលើទ្វារក្រុងនៃពួកខ្មាំង
សត្រូវ ១៨ គ្រប់ទាំងសាសន៍នៅផែនដីនឹងបានពរដោយសារពូជឯង ពីព្រោះ
ឯងបានស្តាប់តាមពាក្យអញ» ។ [លោក ២២:១៦-១៨ P] តើយើងឮអ្វី? តើ
អំប្រាហាំបានធ្វើការល្អដោយគោរពតាមព្រះពរនៃការសន្យាដែលគាត់បានទទួល
មុនពេលបញ្ចេញត្រូវបានប្រទានឲ្យឬ? នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ យើងបាន
បង្ហាញដោយគ្មានភាពស្រពិចស្រពិលថា ព្រះអម្ចាស់ប្រទានរង្វាន់ដល់ការប្រព្រឹត្ត
របស់អ្នកជឿ ជាមួយនឹងអត្ថប្រយោជន៍ដូចដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកគេ មុន
ពេលដែលពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីការប្រព្រឹត្តណាមួយ ដោយសារទ្រង់មិនទាន់មាន
ហេតុផលណាមួយដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ លើកលែងតែសេចក្តីមេត្តា
ករុណារបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

3. រង្វាន់ជាព្រះគុណ

ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មិនបញ្ឆោត ឬចំអកឱ្យយើងទេ នៅពេល
ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងផ្តល់រង្វាន់ដល់ការប្រព្រឹត្តជាមួយនឹងអ្វីដែលទ្រង់
បានប្រទានឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃមុនពេលប្រព្រឹត្ត ។ ទ្រង់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យយើង
ទទួលបានការបង្ហាត់បង្រៀនតាមរយៈការល្អ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតតាមបទបង្ហាញ ឬ
ផលផ្លែ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ អំពីរឿងទាំងនោះដែលទ្រង់បានសន្យា ហើយត្រូវ
ប្រញាប់តាមរយៈការទាំងនោះ ដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពរដែលមាន
ដល់យើងនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះហើយ ផលនៃការសន្យាត្រូវបានចាត់ចែងឱ្យ
ប្រព្រឹត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលនាំយើងទៅរកភាពទុំនៃផលផ្លែនោះ ។ ។ សារីក

បានបញ្ចេញគំនិតទាំងពីរយ៉ាងស្រស់ស្អាត ពេលគាត់និយាយថា កូរ៉េបាន
កាន់កាប់ខ្លួនពួកគេជាមួយនឹងភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ សម្រាប់ជាប្រយោជន៍
នៃសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលបំរុងទុកឲ្យអ្នករាល់គ្នា នៅស្ថានសួគ៌ ជាសេចក្តីសង្ឃឹម
ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮនិយាយ ក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏ពិតនៃដំណឹងល្អ [កូរ៉េ ១:៤-
៥] ។ ដោយសារការនិយាយថា ពួកគេបានដឹងពីដំណឹងល្អថា សេចក្តីសង្ឃឹម
ដែលបំរុងទុកឲ្យពួកគេ នៅស្ថានសួគ៌ នោះគាត់បានប្រកាសថា វាត្រូវបានជួយ
តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ មិនមែនដោយប្រព្រឹត្តទេ ។ ជាមួយគ្នានេះ សេច
ក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសយល់ស្របថា គឺឲ្យយើងរាល់គ្នា ដែលព្រះចេស្ដានៃ
ព្រះកំពុងតែថែរក្សា ដោយសារសេចក្តីជំនឿ សំរាប់ឲ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះ
ដែលប្រុងប្រៀបនឹងសំដែងមកនៅ "ជាន់ក្រោយបង្អស់" នោះ [ពេត្រុសទី 1
1:5 p] ក្នុងការនិយាយនេះការងាររបស់ពួកគេត្រូវបានរាប់ ប៉ុល មានន័យ
ថា ដើម្បីសម្រេចបានវា អ្នកជឿគឺត្រូវរត់ប្រណាំងពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ។
ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងគិតថា រង្វាន់ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យានឹងត្រូវកាត់មកជាការល្អ
វិញ ព្រះអង្គបានលើកឧទាហរណ៍មួយដែលព្រះអង្គបានតាំងខ្លួនជាម្ចាស់ចំការ
ដែលបានចាត់បារបំរើទៅធ្វើចំការរបស់ខ្លួន ។ អ្នកខ្លះត្រូវបានបញ្ជូននៅម៉ោងទី១
ខ្លះទៀតនៅម៉ោងទីពីរ ខ្លះទៀតនៅម៉ោងទីបី និងខ្លះទៀតនៅម៉ោងដប់មួយ
ហើយនៅពេលល្ងាច ទ្រង់ក៏ឲ្យប្រាក់ពួកគេទាំងអស់ស្មើគ្នា [ម៉ាថាយ. ២០:១
ff] ។ អ្នកនិពន្ធបុរាណម្នាក់ ដែលគាត់ជា ដែលសរសេរសៀវភៅ The Call
of the Gentiles ស្ថិតនៅក្រោមឈ្មោះរបស់ Ambrose ដោយសង្ខេប ហើយ
ពិតជាបកស្រាយរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ។ ខ្ញុំនឹងប្រើពាក្យគាត់ជាជាងពាក្យរបស់
ខ្ញុំ ។

«ព្រះអម្ចាស់តាមការប្រៀបធៀបនេះបានបង្ហាញពីភាពចម្រុះនៃការត្រាស់ហៅ
 របស់ទ្រង់ដែលទាក់ទងនឹងព្រះគុណតែមួយគត់ ដែលវាច្បាស់ថាអ្នកដែលបាន
 បញ្ជូនទៅចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅម៉ោងដប់មួយ ហើយដាក់ស្មើនឹងអ្នកទាំងនោះ
 ... បានធ្វើការពេញមួយថ្ងៃ ។ ដោតវាសនានៃអ្នក... ដែលសេចក្តីមេត្តាករុណា
 របស់ព្រះបានប្រទានរង្វាន់នៅពេលដែលការធ្លាក់ចុះនៃថ្ងៃនោះគឺនៅចុងបញ្ចប់នៃ
 ជីវិតរបស់ពួកគេដើម្បីបង្ហាញពីឧត្តមភាពនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតទ្រង់មិន
 បង់ថ្លៃពលកម្មរបស់គេទេប៉ុន្តែបង្ហាញពីទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់
 មកលើអ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏...
 បានបែកញើសក្នុងការងារច្រើន ហើយមិនបានទទួលច្រើនជាងអ្នកមកយឺតនោះ
 ទេ គួរតែយល់ថា ពួកគេបានទទួលអំណោយទាននៃព្រះគុណ មិនមែនជារង្វាន់
 សម្រាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេឡើយ » ។ ជាចុងក្រោយ នេះក៏គួរកត់សម្គាល់
 ផងដែរ ៖ នៅក្នុងវគ្គទាំងនោះជាកន្លែងដែលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានត្រាស់
 ហៅជារង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្ត វាមិនត្រូវបានយល់សាមញ្ញថាជាការរូបរួមដែលយើង
 មានជាមួយព្រះ រហូតដល់ជីវិតអស់កល្ប នៅពេលដែលសេចក្តីមេត្តាករុណា
 របស់បិតាទ្រង់រើសយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែជាសិទ្ធិ ឬ "ផលផ្ទៃ" ដូចដែល
 ហៅវាថា ជាព្រះពរ ។ ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូលផ្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ប្រកាសដែរ ៖ «
 បរលោកនាយ នឹងបានជីវិតរស់អស់កល្បជានិច្ច» [ម៉ាកុស ១០:៣០] ។ ហើយ
 នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ៖ « ចូរមក ... ទទួលមរដកចុះ... គឺជានគរដែលបាន
 រៀបចំទុកសំរាប់អ្នករាល់គ្នា » ។ល។ [ម៉ាថាយ ២៥:៣៤ Vg.] ។ សម្រាប់
 ហេតុផលនេះប៉ុលបានប្រើពាក្យ«កូនចិញ្ចឹម»ជាការបង្ហាញដែលនឹងត្រូវធ្វើឡើង
 នៅពេលរស់ឡើងវិញ [cf. រ៉ូម ៨:១៤ ff.]; ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានបក

ស្រាយវាថាជា <ជាសេចក្តីប្រោសលោះដល់រូបកាយយើង> [រ៉ូម. ៨:២៣] ។
 ប៉ុន្តែបើមិនដូច្នេះទេ ការឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់គឺជាការស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច
 ដូច្នេះនៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានទទួលព្រះគុណពីព្រះ ដើម្បីរីករាយនឹងការរួម
 រស់ជាមួយទ្រង់ នឹងត្រូវបានធ្វើជាមួយទ្រង់ នោះទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនពីសេចក្តី
 ស្លាប់ទៅជីវិត - ដែលធ្វើរួចហើយនូវអ្វីដែលធ្វើដោយផលប្រយោជន៍នៃការធ្វើ
 កូនចិញ្ចឹម ។ ហើយប្រសិនបើពួកគេរឹងរូសទាមទាររង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្ត នោះ
 យើងអាចតបទៅពួកគេវិញនូវពាក្យសម្តីរបស់ពេត្រុសថា រង្វាន់នៃសេចក្តីជំនឿគឺ
 ជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច [ពេត្រុសទី១ 1:9] ។

4. គោលបំណងនៃការសន្យានៃរង្វាន់

ដូច្នេះ ចូរយើងកុំគិតថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយល់ស្របនឹងភាពសក្តិសមនៃកិច្ច
 ការរបស់យើង តាមការសន្យាបែបនេះ បើពួកគេសមនឹងរង្វាន់បែបនេះ ។ ឬ
 បទគម្ពីរទុកអោយយើងដោយគ្មានហេតុផលដើម្បីត្រូវបានលើកតម្កើងចំពោះ
 ព្រះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅទីបញ្ចប់របស់វា គឺដើម្បីបង្ហាងភាពក្រអឺតរបស់យើង
 បន្ទាបខ្លួនយើង ទម្លាក់យើង និងបំផ្លាញយើងទាំងស្រុង ។

ប៉ុន្តែភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង នឹងដួលរលំភ្លាមៗ ហើយធ្លាក់ចុះ ប្រសិនបើវា
 មិនទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងដោយការរំពឹងទុកនេះ និងកាត់បន្ថយការនឿយហត់របស់វា
 ដោយការល្អងលោមនេះ ក៏ត្រូវបានធ្វើស្រាលតាមវិធីនេះ ។ ជាដំបូង សូមឲ្យ
 គ្រប់គ្នាពិចារណាដោយខ្លួនឯងថាតើវាជាការប៉ុណ្ណាមុនពេលទ្រង់ចាកចេញ
 ហើយលះបង់ចោលនូវទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ ដោយផ្ទាល់ផងដែរ ។
 ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាគឺមេរៀនដំបូង ដែលព្រះគ្រីស្ទបានផ្តួចផ្តើមសិស្សរបស់

ទ្រង់ ពេលគឺអ្នកគោរពព្រះទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់បង្ហាត់បង្រៀនពួកគេ ពេញមួយជីវិតក្រោមការប្រៀនប្រដៅនៃឈើឆ្កាង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេដាក់ចិត្តការ ទុកចិត្តលើការចង់បាន ឬពីងផ្នែកលើផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ន ។ សរុបមក ទ្រង់តែងតែដោះស្រាយជាមួយពួកគេថា គ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេបើកភ្នែក នោះពិភពលោកនេះលាតសន្ធឹង ពួកគេត្រូវបានប្រឈមមុខនឹងភាពអស់សង្ឃឹ ម ។ ដូច្នេះ ប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ «បើសិនជាយើងមានទីសង្ឃឹមក្នុងព្រះគ្រី ស្ទ នៅតែក្នុងជីវិតនេះប៉ុណ្ណោះ នោះយើងវេទនា លើសជាងមនុស្សទាំងអស់ទៅ ទៀត» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:១៩ p.] ក្រែងពួកគេបរាជ័យក្នុងពេលមានទុក្ខ វេទនាជាខ្លាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយនឹងគេ ដោយព្រមានគេឲ្យយល់ ឃើញខ្ពស់ តម្រង់ភ្នែកទៅឆ្ងាយដើម្បីស្វែងរកព្រះពរដែលគេមើលមិនឃើញក្នុង លោកនេះ ។ ទ្រង់ហៅព្រះពរនេះថា "រង្វាន់" "រង្វាន់" "សំណង" [cf. ម៉ាថា យ ៥:១២; 6:1 ff.] មិនថ្លឹងថ្លែងពីការល្អនៃការប្រព្រឹត្តទេ តែបញ្ជាក់ថាជា ការតបស្នងចំពោះ ទុក្ខលំបាក នឹងការបង្កាច់បង្ខូច ។ ល។ ដោយហេតុផលនេះ គ្មានអ្វីរារាំងយើងទេ ដោយមានគំរូតាមបទគម្ពីរ [cf. កូរិនថូសទី២ ៦:១៣; ហេ ប្រើរ 10:35; 11:26] ចេញពីការត្រាស់ហៅជីវិតអស់កល្បជា «សំណង» ពីព្រោះនៅក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់ទទួលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ពីការនឿយហត់ ពីការ សម្រាក់ ពីទុក្ខទៅក្នុងសភាពដ៏រុងរឿង ពីទុក្ខទៅជាត្រេកអរ ពីភាពក្រីក្រទៅ ជាបរិបូណ៌ ពីសេចក្តីអាច់ខិនទៅជាសិរីល្អ ។ សរុបមក ទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរទៅជា របស់ធំជាង រាល់អំពើអាក្រក់ដែលពួកគេបានរងទុក្ខ ។ ដូច្នេះក៏នឹងគ្មានអ្វីខុស ដែរប្រសិនបើយើងចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិតជាផ្លូវ មិនមែនជាការពិតដែលផ្តល់ ការចូលទៅដល់សិរីល្អនៃព្រះអាណាចក្រស្ថានសួគ៌នោះទេ ប៉ុន្តែដោយការដែល

អ្នកដែលបានជ្រើសរើសដោយព្រះរបស់ពួកគេត្រូវបាននាំទៅរកការបង្ហាញរបស់
វា ។ ដ្បិតព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងលើកតម្កើងដល់អ្នកដែលទ្រង់បានញែកជា
បរិសុទ្ធ [រ៉ូម. ៨:៣០] ។

ចូរយើង កុំនឹកស្មានពីការជាប់ទាក់ទងគ្នារវាងការល្អ និងរង្វាន់ ដែល
Sophists ទទួលដោយយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះគេមិនបានពិចារណាដល់ទីបញ្ចប់ដែល
យើងបានកំណត់មក ។ តើវាមិនទំនងដែរទេ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់
ហៅយើងទៅម្ខាង ដើម្បីឲ្យយើងមើលទៅក្នុងទិសដៅផ្សេង? គ្មានអ្វីច្បាស់ជាង
នេះទេថា រង្វាន់មួយត្រូវបានសន្យាសម្រាប់ការល្អ ដើម្បីសម្រាលភាពទន់ខ្សោយ
នៃសាច់ឈាមរបស់យើងដោយការល្អល្មមមួយចំនួន ប៉ុន្តែមិនមែនធ្វើឲ្យចិត្ត
យើងរអួតនោះឡើយ ។ អ្នកណាដែលកាត់ក្តីនូវការប្រព្រឹត្តពីការល្អនេះ” ឬថ្លឹង
ការប្រព្រឹត្ត ហើយនឹងឲ្យរង្វាន់ជាមួយគ្នា រមែងរង្វេងឆ្ងាយពីផែនការរបស់
ព្រះ ។

(ចម្លើយចំពោះការជំទាស់នឹងទស្សនៈនេះ ៥-១០)

5. រង្វាន់ស្ថិតនៅលើការអត់ទោស

ដូច្នេះ នៅពេលបទពិសោធន៍ចែងថា « នឹងមានមកុដនៃសេចក្តីសុចរិត បំរុងទុក
ឲ្យខ្ញុំ ដែលព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាចៅក្រមសុចរិត ទ្រង់នឹងប្រទានមកខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះ »
[ធីម៉ូថេទី ២ ៤:៨ p] ខ្ញុំចាប់ផ្តើមដោយឆ្លើយជាមួយនឹង Augustine ថា ៖
«តើចៅក្រមសុចរិតគួរប្រទានមកុដដល់អ្នកណា បើបិតាដែលមានចិត្តមេត្តាមិន
បានប្រទានព្រះគុណ? ហើយតើសេចក្តីសុចរិតអាចមានយ៉ាងដូចម្តេច លុះ
ត្រាតែព្រះគុណដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិតបានកន្លងផុតទៅ? ហើយ

តើការទាំងនេះឥឡូវអាចត្រូវបានកំណត់ដោយរបៀបណា លុះត្រាតែរបស់ដែល
 មិនទាន់ដល់កំណត់ត្រូវបានគេឲ្យពីមុន? ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏បន្ថែមអ្វីមួយទៀតដែរ៖ តើ
 ទ្រង់អាចកាត់សេចក្តីសុចរិតចំពោះកិច្ចការរបស់យើងដោយរបៀបណា លុះត្រាតែ
 សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់គ្របដណ្តប់លើអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះ? ហើយតើទ្រង់
 អាចវិនិច្ឆ័យការសុចរិតពួកគេនៃរង្វាន់ដោយរបៀបណា ក្រៅពីថាទ្រង់បានលុប
 បំបាត់ដោយសេចក្តីសប្បុរសដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់នូវអ្វីដែលសមនឹងទទួលការ
 ដាក់ទោសនោះ? សម្រាប់ Augustine ត្រូវបានទម្លាប់ហៅពាក្យជីវិតអស់កល្ប
 ជានិច្ចថា "ព្រះគុណ" ពីព្រោះ ខណៈពេលដែលវាក្លាយទៅជាការប្រព្រឹត្ត វាត្រូវ
 បានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់អំណោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរធ្វើឱ្យយើង
 បន្ទាបខ្លួនកាន់តែច្រើន ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះ ក៏លើកយើងឡើងដែរ ។
 ក្រៅពីហាមឃាត់យើងក្នុងការលើកតម្កើងការប្រព្រឹត្ត ជាអំណោយទានរបស់ព្រះ
 ជាម្ចាស់ នោះក៏បង្រៀនយើងក្នុងពេលដំណាលគ្នាដែរថា ពួកគេតែងតែ
 ស្លោកគ្រោកដោយអំពើអាក្រក់ ដូច្នេះប្រសិនបើគេថ្លឹងថ្លែងតាមស្តង់ដារនៃការ
 ជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គ នោះពួកគេមិនអាចបំពេញចិត្តព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ ។
 ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងបាក់ទឹកចិត្ត ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា កិច្ចការរបស់យើងគាប់
 ព្រះហឫទ័យគឺដោយការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជា Augustine
 នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយខុសពីយើងក៏ដោយ ពាក្យរបស់គាត់នៅក្នុង
 សៀវភៅទី ៣ ដល់ Boniface នឹងបង្ហាញថាគាត់មិនយល់ស្របនឹងពាក្យទាំង
 នេះទេ ។ នៅទីនោះ គាត់បានប្រៀបធៀបបុរសពីរនាក់៖ ម្នាក់ជាមនុស្សមាន
 ជីវិតដ៏វិសុទ្ធ និងល្អឥតខ្ចោះដ៏អស្ចារ្យ ម្នាក់ទៀតទៀងត្រង់ហើយមានទម្លាប់ល្អ
 ប៉ុន្តែនៅតែមិនល្អឥតខ្ចោះ ក៏បោះបង់ជាច្រើនតាមចិត្តចង់បាន ។ ទីបំផុតគាត់

បានសន្និដ្ឋានថា ៖ «ពិបាកដណាស់ បុរសចុងក្រោយនេះ ដែលហាក់ដូចជា
អន់ជាងសីលធម៌ទៅនឹងអតីត ដោយសារជំនឿត្រឹមត្រូវដែលខ្លួនមានក្នុងព្រះ
ដែលគាត់រស់នៅ ហើយតាមអំពើអាក្រក់របស់គាត់ គាត់ចោទប្រកាន់ខ្លួនឯង
និងនៅក្នុង កិច្ចការល្អទាំងអស់របស់គាត់សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ផ្តល់ភាព
អៀនខ្មាសដល់ខ្លួនគាត់ លើកតម្កើងព្រះ ហើយការទទួលចេញពីគាត់ ទាំងការ
អភ័យទោសពីអំពើបាប និងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃទង្វើត្រឹមត្រូវ បុរសនេះនឹងត្រូវ
បានរំដោះចេញពីជីវិតនេះ ហើយចាកចេញទៅ ... ក្នុងការប្រកប ... នៃព្រះ
ត្រីសូ ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់រស់ដូច្នេះ បើមិនពីផ្នែកលើជំនឿ? ទោះជាគ្មាន
ការប្រព្រឹត្តក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្នកណាសង្គ្រោះបានដែរ នោះមិនជាប្រយោជន៍អ្វីទេ
មានប្រយោជន៍តែសេចក្តីជំនឿ ដែលប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណោះ[cf.
ការឡាទី ៥:៦] ក៏ប៉ុន្តែ តាមរយៈអំពើបាបនោះក៏ត្រូវបានដកចេញដែរ ដ្បិត
មនុស្សសុចរិតរស់ដោយសេចក្តីជំនឿ» [ហេព្រើរ ២:៤]; ព្រោះបើគ្មានការ
ប្រព្រឹត្តល្អនោះ បែរជាប្រែជាបាបទៅវិញ ។ នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ ទ្រង់
សារភាពយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលយើងជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងថា ភាពសុចរិតនៃការ
ប្រព្រឹត្តល្អអាស្រ័យលើការពិតដែលព្រះបានយល់ព្រមដោយការលើកលែងទោ
ស ។

6. នៅលើ “កំណប់ទ្រព្យនៅស្ថានសួគ៌”

វត្ថុបទគម្ពីរខាងក្រោមមានអត្ថន័យយ៉ាងស្មុគស្មាញទៅនឹងអ្វីដែលបានលើកឡើងខាងលើ
៖ « ចូរប្រើទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ ឲ្យបានមិត្រសំឡាញ់ដល់ខ្លួន ដើម្បីកាល
ណាអ្នករាល់គ្នាខាននៅ នោះនឹងមានគេទទួលអ្នករាល់គ្នា ឲ្យនៅក្នុងទីលំនៅដ៏
ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ចវិញ» [លូកា ១៦:៩] ។ «ចូរហាមប្រាម ដល់ពួកអ្នក

មាន នៅលោកីយ៍នេះផង កុំឲ្យគេមានឫកខ្ពស់ ឬទុកចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលមិនទៀងនោះឡើយ ត្រូវទុកចិត្តនឹងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់វិញ ... ចូរបង្កាប់ ឲ្យគេធ្វើគុណ និងការល្អជាបរិបូរ យ៉ាងនោះឯង ទើបឈ្មោះថា គេនឹង ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកជាគោលយ៉ាងល្អសំរាប់ខ្លួនដល់ថ្ងៃក្រោយវិញ ដើម្បីឲ្យគេ ចាប់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ » [ធីម៉ូថេទី១ ៦: ១៧-១៩] ។ ដ្បិតការល្អ ត្រូវបានប្រដូចនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលយើងនឹងបានរីករាយក្នុងព្រះពរនៃជីវិតអស់ កល្បជានិច្ច ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា យើងនឹងមិនអាចទទួលបានការយល់ដឹងពិតអំពីពួក គេឡើយ លុះត្រាតែយើងបើកភ្នែកមើលគោលបំណងដែលព្រះវិញ្ញាណផ្ទៃងសុន្ទរ កថាបស់ទ្រង់ ។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលគឺពិត—«ពីព្រោះសម្បត្តិទ្រព្យរបស់ អ្នកស្ថិតនៅកន្លែងណា នោះចិត្តអ្នកក៏នឹងនៅកន្លែងនោះដែរ» [ម៉ាថាយ 6:21 P.] - កុមារក្នុងវ័យនេះ រមែងប្រាថ្នាចង់បានរបស់ដែលគួរឲ្យរីករាយក្នុង ជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដូច្នេះអ្នកជឿគួរតែមើលទៅវាថាបន្ទាប់ពីពួកគេបានដឹងថាក្នុង ពេលឆាប់មួយជីវិតនេះនឹងរលាយបាត់ដូចជាសុបិន ពួកគេផ្ទេរវត្ថុដែលពួកគេចង់ រីករាយទៅកន្លែងមួយដែលពួកគេនឹងមានជីវិតមិនឈប់ឈរ ។

ដូច្នេះ យើងគួរតែយកតម្រាប់តាមអ្វីដែលមនុស្សធ្វើ ដែលតាំងចិត្តធ្វើចំ ណាកស្រុកទៅកន្លែងផ្សេង ជាកន្លែងដែលពួកគេបានជ្រើសរើសកន្លែងស្នាក់នៅ យូរអង្វែង ។ ពួកគេបញ្ជូនធនធានទាំងអស់នៅមុខពួកគេ ហើយកុំសោកស្តាយ ចំពោះការខ្វះខាតសម្រាប់ពេលមួយ ក្បិតពួកគេគិតថាខ្លួនពួកគេកាន់តែសប្បាយ រីករាយ ពេលដែលទំនិញកាន់តែច្រើនដែលពួកគេនឹងមានរយៈពេលយូរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាស្ថានសួគ៌ជាប្រទេសរបស់យើង វាជាការប្រសើរក្នុង ការបញ្ជូនទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទៅកាន់ទីនោះ ជាជាងទុកវានៅទីនេះ ជា

កន្លែងដែលការធ្វើចំណាកស្រុកភ្លាមៗរបស់យើងនឹងត្រូវបាត់បង់មកឲ្យយើង ។

ប៉ុន្តែ តើយើងត្រូវបញ្ជូនពួកគេដោយរបៀបណា? ប្រាកដណាស់ តាមរយៈការផ្តល់សម្រាប់តម្រូវការរបស់ជនក្រីក្រ ។ អ្វីៗអាចធ្វើការទាំងនោះ ដល់អ្នកតូចបំផុតក្នុងពួកបងប្អូន នោះឈ្មោះថា បានធ្វើដល់យើងដែរ[cf. ម៉ាថាយ ២៥:៤០] ។ ការសន្យាដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់បានមកពីនេះថា៖ អ្នកណាដែលចែកដល់ពួកទាស់ក្រ នោះឈ្មោះថាថ្វាយឲ្យព្រះយេស៊ូវៗខ្ចី» [សុភាសិត ១៩.១៧]

។ ដូចគ្នាដែរ «អ្នកណាដែលព្រោះដោយកំណាញ់ នោះនឹងច្រូតបានតិច ហើយអ្នកណាដែលព្រោះដោយសទ្ធា នោះនឹងច្រូតបានច្រើនវិញ» ។ [កូរិនថូស ទី២ ៩:៦] ដ្បិតអ្វីដែលត្រូវលះបង់ចំពោះបងប្អូនរបស់យើង ឲ្យអស់ពីកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវទុកក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដូចជាទ្រង់ជាអ្នកថែរក្សាដ៏ស្មោះត្រង់ នោះថ្ងៃណាមួយនឹងសងវិញដោយការប្រាក់ជាច្រើន ។

ដូច្នេះ តើភារកិច្ចរបស់យើងមានសារៈសំខាន់យ៉ាងនេះក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះដែលពួកគេប្រៀបដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលលាក់ទុកសម្រាប់យើងក្នុងដៃ? ហើយតើអ្នកណានឹងកាត់បន្ថយពីការនិយាយនេះ នៅពេលដែលជារបទគម្ពីរឡើយៗបញ្ជាក់យ៉ាងចំហដូច្នេះ?

ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាចង់លោតចេញពីចិត្តសប្បុរសដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះទៅជាតម្លៃនៃការប្រព្រឹត្តដោយទីបន្ទាល់ទាំងនេះ គាត់នឹងមិនត្រូវបានជួយបង្កើតកំហុសរបស់គាត់ឡើយ ។ ពីនេះអ្នកអាចសន្និដ្ឋានបានត្រឹមត្រូវគ្មានអ្វីក្រៅពីទំនោរចិត្តបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះចំពោះយើង ។ ដើម្បីជំរុញឱ្យយើងធ្វើបានល្អ ទោះបីជាការបំរើដែលយើងផ្តល់ជូនទ្រង់មិនសក្តិសមសូម្បីតែការ

ក្រឡេកមើលរបស់គាត់ក៏ដោយ ទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេណាមួយបាត់បង់ឡើយ ។

7. រង្វាន់សម្រាប់ទុក្ខលំបាកដែលបានស្ម័គ្រ

ប៉ុន្តែពាក្យរបស់សាវ័កសង្កត់ចិត្តយើងកាន់តែខ្លាំង ។ ពេលកំពុងល្ងង់ចិត្តពួកថៃស្យាឡូនីចក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់គេ ទ្រង់បង្រៀនថានោះជាភស្តុតាងពីសេចក្តីជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ ប្រយោជន៍ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាគូរនឹងនគរព្រះដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែរងទុក្ខ [ថៃស្យាឡូនីចទី២ ១:៥] ។ ពិតណាស់ គាត់មានប្រសាសន៍ថា « ដ្បិតនេះជាសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ គឺនឹងសងសេចក្តីទុក្ខលំបាក ដល់ពួកអ្នកដែលធ្វើទុក្ខដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវធ្វើទុក្ខនោះ បានសំរាកជាមួយនឹងយើងខ្ញុំវិញ ក្នុងកាលដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ទ្រង់លេចមកពីស្ថានសួគ៌» [ថៃស្យាឡូនីចទី២ ១:៦-៧] ហើយអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅពួកហេព្រើរនិយាយថា ៖ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនមែនជាអ្នករើសគុណដែលទ្រង់នឹងភ្លេចការអ្នករាល់គ្នាធ្វើ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសំដែងដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដោយបានបំរើពួកបរិសុទ្ធ» [ហេព្រើរ ៦:១០] ។

សំរាប់វគ្គទីមួយ ខ្ញុំបានឆ្លើយថា ៖ « គ្មានតំលៃនៃសេចក្តីល្អណាទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះជាព្រះវរបិតាសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសជាព្រះរាជបុត្រ ឲ្យស្របតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាបុត្រច្បងរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម. ៨:២៩] ដូចជាទ្រង់បានរងទុក្ខជាលើកដំបូង ហើយបន្ទាប់មក ចុងក្រោយក៏ចូលទៅក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ [លូកា ២៤:២៦] ដូច្នេះក៏«ឆ្លងកាត់សេចក្តីវេទនាជាច្រើន យើងត្រូវចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌» [កិច្ចការ ១៤:២២ p.] ។

ដូច្នេះ ខណៈពេលដែលយើងរងទុក្ខវេទនាដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះសញ្ញាសម្គាល់មួយចំនួនដូចដែលវាត្រូវបានសម្គាល់មកលើយើង ដែលជា ទូទៅព្រះជាម្ចាស់កំណត់ជាច្រើននៃបង្កងច្រើនរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបាន រាប់ថាសក្តិសមនឹងអាណាចក្ររបស់ព្រះ ដ្បិតយើងមានសញ្ញាសម្គាល់របស់ព្រះ អម្ចាស់ និងម្ចាស់របស់យើងក្នុងខ្លួនយើង»[កាឡាទី 6:17 P.] ដែលជាទី សម្គាល់នៃកូនរបស់ព្រះ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមក៏មាននៅទីនេះផងដែរ ៖ យើងខ្ញុំផ្អាកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច ដើម្បីឲ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ [កូរិនថូសទី២ ៤:១០] ។ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងព្រះចេស្ដានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើង វិញ ហើយនិងសេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅដូចជា ទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ផង [គីលីព ៣:១០-១១] ។

ហើយមូលហេតុដែលប៉ូលបានបន្ថែមគឺមិនមែនដើម្បីបង្ហាញថាការប្រព្រឹត្ត មានតម្លៃទេ តែពង្រឹងក្តីសង្ឃឹមក្នុងព្រះអាណាចក្ររបស់ព្រះ ។ វាដូចជាគាត់ បាននិយាយថា "ដូចដែលវាយល់ស្របនឹងការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះដើម្បី សងសឹកសត្រូវរបស់អ្នកចំពោះបញ្ហាដែលពួកគេបានធ្វើលើអ្នក វាក៏យល់ស្របនឹង ការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យអ្នកបានសម្រាកនិងសន្តិភាពពីបញ្ហារបស់អ្នក" ។ រ៉ូម៉ានទីពីរ [ហេប្រើរ 6:10] បង្រៀនថា ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនមែនជាអ្នករមីលគុណ ដែលទ្រង់នឹងភ្លេចការអ្នករាល់គ្នាធ្វើ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបាន សំដែងដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដោយបានបំរើពួកបរិសុទ្ធ ហើយក៏នៅតែបំរើទៀតនោះ ទេ នេះមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីចាក់ទម្ងន់ភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើង បាន ផ្តល់ការធានាដល់យើងថា បញ្ហាដែលយើងបានកើតចំពោះសិរីរុងរឿងនៃព្រះ

នាមទ្រង់នឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ ចូរយើងចងចាំជានិច្ចថា ការសន្យានេះ ក៏ដូចជាអ្នកដទៃទាំងអស់ដែរ នឹងមិនបង្កើតផលសម្រាប់យើងទេ ប្រសិនបើកិច្ច ព្រមព្រៀងសេរីនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់មិនធ្លាប់មានពីមុនមក ដែលការ ធានាទាំងមូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងពីងងឹតលើ ។ ឥឡូវនេះ ដោយពីង ងងឹតលើវា យើងគួរតែមានទំនុកចិត្តយ៉ាងមុតមាំថា ទោះបីជាការបំរើរបស់យើង មិនសក្តិសមក៏ដោយ រង្វាន់នឹងមិនខ្វះពីចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះឡើយ ។ ដើម្បី បញ្ជាក់យើងនៅក្នុងការរំពឹងទុកនេះ សារីកប្រកាសថាព្រះជាម្ចាស់មិនអយុត្តិធម៌ ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងរក្សាការសន្យារបស់ទ្រង់នៅពេលដែលបានប្រទានឱ្យ ។ ដូច្នេះ យុត្តិធម៌នេះ សំដៅលើសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ ជាជាងភាពស្មើគ្នា នៃបង្ហាញនូវអ្វីដែលត្រូវកំណត់ ។ ក្នុងន័យនេះ ការនិយាយរបស់ Augustine ត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ហើយដូចជាមនុស្សដ៏វិសុទ្ធនេះមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការ និយាយឡើងវិញជាញឹកញាប់ជាការគួរចងចាំ ខ្ញុំបានវិនិច្ឆ័យថាវាមិនសក្តិសម ឬ ត្រូវបានគេចាប់អារម្មណ៍ជានិច្ចចំពោះការចងចាំរបស់យើង ។ ទ្រង់មាន ប្រសាសន៍ថា ៖ «ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ស្មោះត្រង់ ដែលបានតាំងខ្លួនជាកូនបំណុល របស់យើង មិនមែនដោយការទទួលយកអ្វីពីយើងទេ គឺដោយសន្យានឹងយើង គ្រប់យ៉ាង» ។

8. ការរាប់ជាសូចរិតតាមរយៈក្តីស្រឡាញ់

ពួកគេក៏លើកយកសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមរបស់ប៉ុលការគាំទ្ររបស់ពួកគេ ផងដែរ ៖ «ហើយបើខ្ញុំមានគ្រប់ទាំងសេចក្តីជំនឿល្មមនឹងឲ្យភ្នំវើចេញបាន តែ គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះខ្ញុំមិនជាអ្វីទេ [កូរិនថូសទី១ ១៣:២] ។ ឥឡូវនេះ នៅមានសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទាំង៣មុខនេះ តែ

សេចក្តីដែលរិសេសជាងគេ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់” [កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣ P] ដូចគ្នាដែរ «ចូរបន្ថែមទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ថែមទៀត ជាចំណងនៃសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍» [កូរីនថូស ៣:១៤ p] ។ ចេញពីវគ្គទាំងពីរនេះ ពួកផារីស៊ីរបស់យើងអះអាងថា យើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ ជាជាងសេចក្តីជំនឿ ដោយមិនសង្ស័យដោយអំណាចដ៏ខ្លាំងដូចដែលពួកគេនិយាយ ។ ប៉ុន្តែល្បិចនេះត្រូវបានបដិសេធដោយមិនពិបាកទេ ។ ពីព្រោះយើងបានពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតអ្វីដែលបាននិយាយក្នុងវគ្គទីមួយមិនពាក់ព័ន្ធនឹងសេចក្តីជំនឿពិតទេ ។ ទីពីរ យើងក៏ពន្យល់អំពីសេចក្តីជំនឿពិតដែរ ។ ប៉ុលនិយាយថា សេចក្តីស្រឡាញ់គឺធំជាងសេចក្តីជំនឿ មិនមែនជាការល្អច្រើនជាងទេ ប៉ុន្តែដោយសារវាផ្តល់ផលផ្ទៃជាង ព្រោះវាសន្ធឹងកាន់តែឆ្ងាយ ព្រោះបម្រើកាន់តែច្រើន ព្រោះរីកចម្រើនជារៀងរហូត ចំណែកការប្រើប្រាស់សេចក្តីជំនឿបន្តតែមួយពេល [Cf. កូរិនថូសទី១ ១៣:២ ff] ប្រសិនបើយើងរាប់ភាពល្អឥតខ្ចោះ នោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគួរតែជាកន្លែងដំបូង ប៉ុន្តែការផ្ទៀងរបស់ប៉ុលនេះមិនខ្វល់ខ្វាយឡើយ ។ ពិតហើយ ទ្រង់បានសង្កត់ធ្ងន់លើចំណុចមួយនេះ គឺថា យើងគួរបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងស្រមៃថាសេចក្តីស្រឡាញ់លើសពីសេចក្តីជំនឿលើគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់: តើមនុស្សណាដែលវិនិច្ឆ័យដោយពិត - តើមនុស្សណាដែលមានគំនិតទាំងស្រុង - នឹងហេតុផលពីរឿងនេះដែលវាសមហេតុផលជាងនេះ? អំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតដែលមានសេចក្តីជំនឿ មិនស្ថិតនៅក្នុងកម្មវត្ថុដែលមានតម្លៃណាមួយឡើយ ។ ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងពីងផ្នែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ នឹងការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងសេចក្តីជំនឿតែ

មួយគត់ នៅពេលដែលវាក្យការរាប់ជាសុចរិត បាននិយាយថារាប់ជាសុចរិត ត ។

ឥឡូវនេះប្រសិនបើអ្នកសួរសត្រូវរបស់យើងក្នុងន័យថា តើអ្វីដែលពួកគេ សន្មតជាការរាប់ជាសុចរិតចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះពួកគេនឹងឆ្លើយថា ៖ ដោយសារកាតព្វកិច្ចដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ដោយសារការល្អនោះបាន មកពីការទទួលតាមរយៈសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានកំណត់ នៅចំពោះយើង ។ ពីចំណុចនេះ អ្នកឃើញពីរបៀបដែលការជជែករបស់ពួកគេ ប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងស្រស់ស្អាត ។ យើងនិយាយថា សេចក្តីជំនឿបានរាប់ជាសុចរិត មិនមែនដោយសារវាសក្តិសមនូវសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងដោយតម្លៃរបស់វា នោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាជាឧបករណ៍មួយដែលយើងទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ដោយសេរីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេមើលរំលងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និង ការឆ្លងកាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការសង្ខេបនៃសេចក្តីសុចរិត ដោយអះអាង ថា យើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារប្រយោជន៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះវាមាន សេចក្តីជំនឿយ៉ាងឧត្តម ។ វាដូចជា ប្រសិនបើនរណាម្នាក់បានប្រកែកថាស្តេច មានសមត្ថភាពក្នុងការបង្កើតស្បែកជើងជាជាងអ្នកផលិតស្បែកជើងគឺដោយសារ តែគាត់មានភាពល្បីល្បាញខ្ពស់ជាង ការជជែកមួយនេះផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាង យ៉ាងទូលំទូលាយថាគ្មានសាលាណាមួយនៃ Sorbonne បានភ្នាក់នូវអ្វីដែលជាការ រាប់ជាសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿឡើយ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនៅចំណុចនេះ ការជជែក មួយចំនួនក៏គួររំខាន ហើយ សួរថាហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងចន្លោះដីខ្លីបែបនេះ ពួកយើងយល់ខុសគ្នាពីពាក្យ "ជំនឿ" ដែលប៉ូលបានប្រើនោះ ខ្ញុំមានហេតុផលល្អ និងត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការបក

ស្រាយនេះ ។ ដ្បិតអំណោយទានទាំងនេះដែលប៉ុលបានរាប់បញ្ចូលគឺនៅក្នុងវិធីមួយដែលត្រូវបានបញ្ចូលក្រោមសេចក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម ពីព្រោះពួកគេត្រូវធ្វើជាមួយនឹងចំណេះដឹងរបស់ព្រះ ទ្រង់បានរួមបញ្ចូលពួកគេទាំងអស់ដោយវិធីនៃការរំលឹកឡើងវិញនៅក្រោមពាក្យ "សេចក្តីជំនឿ" និង "ក្តីសង្ឃឹម" ។ វាដូចជាទ្រង់បាននិយាយថា ៖ «ការទាយ និងភាសាដទៃ អំណោយទាននៃការបកស្រាយ និងចំណេះដឹងដូចគ្នា មានគោលបំណងនាំយើងឱ្យស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែក្នុងជីវិតនេះ យើងស្គាល់ព្រះតែតាមរយៈសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយអំពីសេចក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម នោះខ្ញុំក្នុងពេលតែមួយរួមបញ្ចូលនូវអ្វីៗទាំងអស់នេះ ។” “នៅមានសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទាំង៣មុខនេះ តែសេចក្តីដែលវិសេសជាងគេ” [កូរិនថូសទី ១ ១៣:១៣a] - នោះគឺជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យ ទាំងអស់ត្រូវបានសំដៅទៅលើ «មេក្នុងចំណោមការទាំងនេះគឺសេចក្តីស្រឡាញ់» [កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣ p.] ។ ល ។

ពីវគ្គទី 3 ពួកគេសន្និដ្ឋានថា: ប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជា "ជាចំណងនៃសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍" [កូឡូស 3:14] ដូច្នេះវាជាសេចក្តីសុចរិតដែលគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍ ។ ទីមួយ ដើម្បីឆ្លងកាត់ការពិតដែលប៉ុលហៅវាថាសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍ នៅពេលដែលសមាជិកនៃក្រុមជំនុំដែលបានបង្កើតត្រឹមត្រូវបានរួមគ្នាយ៉ាងល្អ ហើយដើម្បីទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យយើងបានគ្រប់លក្ខណ៍ចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ តើនៅតែមានគំនិតថ្មីយ៉ាងណាដែរ? ដ្បិតខ្ញុំតែងតែឆ្លើយផ្ទុយទៅវិញ: យើងនឹងមិនទទួលបានសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍នេះទេ លុះត្រាតែយើងបំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តី

ស្រឡាញ់ ។ ពីនេះខ្ញុំនឹងសន្និដ្ឋានថា ដោយសារមនុស្សទាំងអស់នៅឆ្ងាយពីការ
បំពេញសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍នោះទាំងអស់ត្រូវបាន
កាត់ចេញពីពួកគេ ។

១. ម៉ាថាយ ១៩:១៧

ខ្ញុំមិនចង់ដេញដោលទីបន្ទាល់បុគ្គលដែលថា Sorbonnists ល្ងង់ នៅសព្វថ្ងៃនេះ
បានហែកចេញដោយគ្មានមូលដ្ឋានពីបទគម្ពីរទេ—អ្វីដែលបានមកដល់ដៃដំបូង
ដើម្បីវាយយើង ។ សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួនគឺជារឿងគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់
ដែលខ្ញុំមិនអាចលើកឡើងពីពួកគេលុះត្រាតែចង់ក្លាយជាការចាត់ទុកគ្រាន់តែជា
ការល្ងង់ខ្លៅ ។ ខ្ញុំនឹងបញ្ចប់បញ្ហានេះ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានពន្យល់សេចក្តីថ្លែងការណ៍
មួយអំពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេមានសេចក្តីរីករាយយ៉ាងអស្ចារ្យ ។ ដ្បិតទ្រង់ឆ្លើយ
នឹងមេធាវីដែលសួរទ្រង់នូវអ្វីដែលត្រូវការសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះថា “បើអ្នកចង់
ចូលទៅក្នុងជីវិត ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានចុះ” [ម៉ាថាយ ១៩:១៧] តើ
យើងចង់បានអ្វីទៀត ពួកគេសួរ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានស្នើដោយអ្នកនិពន្ធ
នៃព្រះគុណ ដើម្បីទទួលបានព្រះអាណាចក្ររបស់ព្រះដោយគោរពតាមបញ្ញត្តិ
ឬ? ដូចជាមិនមានភស្តុតាងថា ព្រះគ្រីស្ទមិនព្រមទទួលការឆ្លើយតបរបស់ទ្រង់
ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់បានឃើញថាទ្រង់ត្រូវដោះស្រាយនោះទេ! នៅទីនេះ
បណ្ឌិតច្បាប់សួរអំពីវិធីនៃការទទួលបានព្រះពរ—ហើយមិនមែនគ្រាន់តែថានោះទេ
ប៉ុន្តែដោយទង្វើអ្វីដែលមនុស្សអាចទៅដល់នោះ ។ ហើយអ្នកបរិយាយនិងសំណួរ
ផ្ទាល់បានជំរុញឱ្យព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយដូច្នេះ ។ មេធាវីរបស់គាត់ទម្លាប់ក្នុងការបញ្ចុះ
បញ្ចូលនៃភាពសុចរិតនៃច្បាប់ ធ្វើឲ្យគាត់ងងឹតភ្នែកដោយការជឿជាក់លើការ
ប្រព្រឹត្ត ។ បន្ទាប់មក គាត់បានស្វែងរកតែអ្វីដែលជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសុចរិត

ដែលការសង្គ្រោះត្រូវបានទទួល ។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ក្រិច្យវិន័យវិញយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលមានកញ្ចក់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិត ។

ដោយសំឡេងច្បាស់លាស់ យើងក៏ប្រកាសដែរថា បញ្ញត្តិទាំងនេះត្រូវរក្សាទុក វាជាអ្នកស្វែងរកជីវិតក្នុងការប្រព្រឹត្ត ។ ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែដឹងពីគោលលទ្ធិនេះ ត្បិតតើពួកគេអាចរត់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទដោយរបៀបណា លុះត្រាតែពួកគេទទួលស្គាល់ថាពួកគេបានធ្លាក់ចេញពីផ្លូវនៃជីវិតហួសពីតែមន្តសេចក្តីស្លាប់នោះ? តើពួកគេអាចដឹងថាតើពួកគេបានរង្វេងឆ្ងាយពីផ្លូវនៃជីវិតដោយរបៀបណា លុះត្រាតែពួកគេយល់ជាមុនថាផ្លូវនោះមានលក្ខណៈដូចម្តេច? ហេតុដូច្នេះហើយ មានតែនៅពេលដែលពួកគេបែងចែកភាពខុសគ្នារវាងជីវិតរបស់ពួកគេនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដែលមាននៅក្នុងការទទួលយកក្រិច្យវិន័យប៉ុណ្ណោះ ទើបពួកគេដឹងថា ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ទីពឹងរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។

សរុបមក ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តនោះយើងត្រូវតែរក្សាបទបញ្ញត្តិ ដែលយើងត្រូវបានណែនាំដល់សេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវឈប់នៅទីនេះទេ លុះត្រាតែយើងចង់បរាជ័យនៅកណ្តាលលំហ ត្បិតគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចរក្សាបទបញ្ញត្តិបានឡើយ ។ ដូច្នេះដោយសារយើងត្រូវបានរារាំងពីភាពសុចរិតនៃច្បាប់ នោះយើងត្រូវយកខ្លួនយើងទៅរកជំនួយមួយទៀត នោះគឺការមានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវគ្គនេះបានរំលឹកដល់ក្រិច្យវិន័យជាគ្រូនៃក្រិច្យវិន័យដែលទ្រង់ដឹងថាមានទំនុកចិត្តទទេក្នុងប្រព្រឹត្តិ ដើម្បីឲ្យគេបានរៀនថាគេជាមនុស្សមានបាប ស្ថិតនៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច

ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ទ្រង់បានលោកទឹកចិត្តដោយការសន្យានៃព្រះគុណ ដោយមិននិយាយអំពីច្បាប់ ឯអ្នកផ្សេងទៀតដែលបន្ទាបខ្លួនដោយចំណេះដឹង ប្រភេទនេះ ៖ « អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយ ហើយផ្ទុកច្រងូងអើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំ នឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាឈប់សំរាក នឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹង » [ម៉ាថាយ ១១:២៨-២៩] ។

10. សេចក្តីសុចរិត និង សេចក្តីទុច្ចរិត មិនអាចប្រៀបធៀបគ្នាបានដោយ ក្រិត្តិវិន័យតែមួយ

នៅទីបំផុត បន្ទាប់ពីពួកគេនឿយហត់ក្នុងការអនុវត្តបទគម្ពីរខុស ពួកគេបាន ងាកទៅរក ភាពប្រសើរ និង ហេតុផលដ៏វៃឆ្លាត ។ ពួកគេនិយាយអំពីការពិត ដែលថាសេចក្តីជំនឿគឺនៅកន្លែងខ្លះដែលគេហៅថាជា «ការប្រព្រឹត្ត» [យ៉ូហាន ៦:២៩] ។ ពីនេះពួកគេថាយើងប្រឆាំងនឹងជំនឿខុសចំពោះការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច នេះប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿ នៅតែគោរពប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ទទួលបាន សេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងរាងការល្អរបស់វាផ្ទាល់ឬមិនមែន តែផ្ទុយទៅ វិញ ក្នុងការជ្រើសរើស សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ បានបោះត្រាលើចិត្តរបស់ យើង បិទភ្ជាប់ដូងចិត្តរបស់យើងចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសេ ចក្តីមេត្តាករុណាដែលបានផ្តល់ដល់យើងនៅក្នុង ការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ អ្នក អានរបស់ខ្ញុំនឹងលើកលែងទោសឱ្យខ្ញុំប្រសិនបើខ្ញុំមិនបង្អង់យូរដើម្បីបំផ្លាញភាព ល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ព្រោះដោយភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ពួកគេគ្មាន កម្លាំងពីខាងក្រៅ ទើបអាចបំបែកបាន ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែចូលចិត្តក្នុងការបោះចោលការជំទាស់
 មួយដែលមានលក្ខណៈដូចការពិត ក្រែងវាមានបញ្ហាដល់អ្នកដែលគ្មានបទ
 ពិសោធន៍ ។ ដោយសារការបង្រៀនទូទៅថាច្បាប់ដូចគ្នាអនុវត្តចំពោះភាពផ្ទុយ
 គ្នា ហើយអំពើបាបនីមួយៗត្រូវបានរាប់ថាជាអំពើទុច្ចរិត នោះពួកគេក៏និយាយ
 ថាវាសមរម្យផងដែរដែលកិច្ចការល្អនីមួយៗត្រូវបានរាប់ថាជាសុចរិត ។ អ្នក
 ដែលឆ្លើយថា ការថ្កោលទោសរបស់មនុស្សត្រឹមត្រូវ កើតចេញពីការមិនជឿ
 មិនមែនមកពីអំពើបាបជាក់លាក់ទេ មិនមែនបំពេញចិត្តខ្ញុំទេ ។ ខ្ញុំពិតជាយល់
 ស្របជាមួយពួកគេថា ការមិនជឿគឺជាប្រភព និងឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់ទាំងអ
 ស៍ ។ ដ្បិតវាជាការដែលភ្លាត់ដំបូង ចេញពីព្រះ ហើយវាត្រូវបានធ្វើតាមដោយ
 ការរំលងរបស់បុគ្គលម្នាក់ដែលប្រឆាំងនឹងច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការថ្លឹងថ្លែង
 ពីសេចក្តីសុចរិត និងអំពើទុច្ចរិត ហាក់ដូចជាអនុវត្តការគិតដូចគ្នាទៅនឹងអំពើល្អ
 និងអាក្រក់ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវបង្ខំឲ្យមិនយល់ស្របនឹងការសុចរិត គឺជាការគោរពតាម
 ច្បាប់ដ៏ឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះ អ្នកមិនអាចសុចរិតតាមការប្រព្រឹត្តបានទេ លុះ
 ត្រាតែអ្នកមិនបានដើរតាមបន្ទាត់ត្រង់នេះទេ និយាយពីជីវិតទាំងមូល ។ នាទី
 ដែលអ្នកងាកចេញពីវា អ្នកធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពទុច្ចរិត ។ ចេញពីនេះជាការ
 បង្ហាញឲ្យឃើញថា សេចក្តីសុចរិតមិនកើតចេញពីកិច្ចការមួយ ឬមួយចំនួននោះ
 ទេ ប៉ុន្តែមកពីការប្រតិបត្តិដោយឥតងាករ និងមិននឿយហត់ចំពោះព្រះ
 ហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែខុសគ្នាខ្លាំងគឺច្បាប់សម្រាប់វិនិច្ឆ័យភាពទុច្ចរិត ។
 ចំពោះអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ឬចោរ គឺមានទោសដល់
 ស្លាប់ ពីព្រោះគេប្រមាថជំទាស់ព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ។ ពួក Sophists ជំពប់
 ដូល ដោយសារពួកគេមិនបានយកចិត្តទុកដាក់លើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យ៉ា

កុបថា «ដ្បិតអ្នកណាដែលកាន់ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលតែភ្នាក់ដំពប់នឹងបទណាមួយ
នោះក៏ត្រឡប់ជាមានទោសចំពោះក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលនោះហើយ «កុំឲ្យធិតគ្នា
ឲ្យសោះ» «កុំឲ្យសំឡាប់មនុស្ស»ដែរ» [យ៉ាកុប 2:10-11 P.] ។ល។
ដូច្នេះហើយ វាមិនទំនងទាល់តែសោះ នៅពេលដែលយើងនិយាយថា ការស្លាប់
គឺជាការសងសឹកចំពោះអំពើបាបនីមួយៗ ។ ពីព្រោះម្នាក់ៗសមនឹងទទួលនូវសេច
ក្តីក្រោធ និងការសងសឹករបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ដែល
អ្នកបានសន្និដ្ឋានយ៉ាងនេះ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សនោះអាចត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយ
ព្រះដោយការធ្វើល្អតែមួយ នៅពេលដែលអំពើបាបជាច្រើនរបស់គាត់ សមនឹង
ទទួលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី XIX

សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទាន

(ភាពចាំបាច់នៃគោលលទ្ធិនៃសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ មានបីផ្នែក ដែលដំបូង គេឃើញនៅក្នុង កាឡាទី., chs. 1 ដល់ 3)

1. ត្រូវការការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីគោលលទ្ធិរបស់អំពីសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទ

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវពិភាក្សាអំពីសេរីភាពគ្រីស្ទាន ។ អ្នកដែលស្នើឱ្យសង្ខេបការ បង្រៀននៃដំណឹងល្អមិនគួរលុបចោលការពន្យល់អំពីប្រធានបទនេះឡើយ ។ ព្រោះវាជារឿងចាំបាច់បំផុត ហើយក្រៅពីការយល់ដឹងអំពីវា បញ្ញាចិត្តក៏មិន ហ៊ានធ្វើអ្វីទាំងអស់ដោយមិនសង្ស័យ ពួកគេស្នាក់ស្នើរ ហើយងាកចេញពីរឿងជា ច្រើន ពួកគេតែងតែរេរ ហើយភ័យខ្លាចជានិច្ច ។

ប៉ុន្តែសេរីភាពជាផ្នែកពិសេសបន្ថែមនៃការរាប់ជាសុចរិត នឹងមិនមានប្រយោជន៍ តិចតួចក្នុងការយល់ដឹងពីអំណាចរបស់ខ្លួននោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំងនឹងរីករាយពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលមិន អាចផ្ទឹមបាននៃគោលលទ្ធិនេះ ដែលជាការមួយដែលមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ ហើយ Lucianic សើចចំអកដោយភាពបុរសរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតនៅក្នុងការស្រ វឹងខាងវិញ្ញាណ ដែលបានធ្វើឲ្យមានអំពើទុច្ចរិតគ្រប់បែបយ៉ាង គឺជាច្បាប់ ។ ដូច្នេះហើយ ទីនេះគឺជាកន្លែងត្រឹមត្រូវដើម្បីណែនាំប្រធានបទនេះ ។ វាជាផល ចំណេញក្នុងការដកការពិភាក្សាពេញលេញអំពីវាទៅកន្លែងនេះ ទោះបីជាយើង បានប៉ះវាតិចប្រសើរដងពីមុនមកក៏ដោយ ។

សម្រាប់ពេលដែលសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានលើកឡើង ទាំង ការងប់ពុះកញ្ឆោត ឬការច្រូលច្របល់យ៉ាងខ្លាំងកើតឡើង លុះត្រាតែវិញ្ញាណ ដែលចង់បានទាំងនេះត្រូវបានប្រឆាំងពេលវេលា បើមិនដូច្នោះទេអ្នកណាដែល ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បំផុតនឹងប្រព្រឹត្តអំពើល្អបំផុត ។ ដោយផ្អែកលើលេសនៃសេរី ភាពនេះ ចូររុះរើរាល់ការស្តាប់បង្គាប់ចំពោះព្រះ ហើយបំបែកចេញទៅជាការ ហួសហេតុដែលមិនអាចប្រកែកបាន ។ អ្នកខ្លះទៀតមើលងាយវា ដោយគិតថាវា ដកយកនូវការចេះប្រមាណ សណ្តាប់ធ្នាប់ និងជម្រើសនៃរបស់ទាំងអស់ ។ តើ យើងគួរធ្វើយ៉ាងណានៅទីនេះ ដោយមានការព្រួយបារម្ភបែបនេះ? តើយើងគួរ និយាយពាក្យណាទៅសេរីភាពនៃគ្រីស្ទបរិស័ទដោយកាត់ឱកាសសម្រាប់គ្រោះថ្នាក់ បែបនេះឬ? ប៉ុន្តែ ដូចយើងបាននិយាយថា លុះត្រាតែសេរីភាពនេះត្រូវបាន យល់ច្បាស់ នោះទាំងព្រះគ្រីស្ទ ឬសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ ឬសេចក្តីសុខសាន្ត ខាងក្នុងនៃព្រលឹង ក៏មិនអាចត្រូវបានគេដឹងបានដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវ តែយកចិត្តទុកដាក់ថាផ្នែកនៃគោលលទ្ធិដែលចាំបាច់នោះមិនត្រូវបានសង្កត់ឡើយ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះការជំទាស់ដែលមិនសមហេតុផលទាំងនោះដែលនឹងមិនកើត ឡើងនឹងត្រូវជួប ។

2. សេរីភាពចេញពីច្បាប់

តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទមានបីផ្នែក ។ ជាដំបូង ៖ ថាបញ្ញាចិត្ត របស់អ្នកជឿ ក្នុងការស្វែងរកការបញ្ជាក់ការរាប់ជាសុចរិតរបស់ពួកគេនៅចំពោះ ព្រះ គួរតែកើតឡើងមកពីខាងលើ ហើយឈានទៅមុខហួសពីមុខច្បាប់ ដោយ បំភ្លេចចោលនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ច្បាប់ទាំងអស់ ។ ឬចាប់តាំងពីយើងបាន បង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេង ច្បាប់នេះមិនទុកអោយនរណាម្នាក់សុចរិតឡើយ ទាំងវា

មិនរាប់បញ្ចូលយើងពីក្តីសង្ឃឹមនៃការរាប់ជាសុចរិតទាំងអស់ ឬយើងគួរតែរួចផុតពីវា ហើយប្រាកដណាស់ថាគ្មានការរាប់ការប្រព្រឹត្ត នោះទេ ។ សម្រាប់អ្នកដែលគិតថាដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត គាត់គួរតែនាំយកប្រព្រឹត្តតិចតួចខ្លះមិនអាចកំណត់វិធានការ និងដែនកំណត់របស់ពួកគេបានឡើយ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ក្លាយជាកូនបំណុលចំពោះច្បាប់ទាំងមូល ។ ដូច្នេះ ការដកចេញពីច្បាប់ហើយបោះបង់ចោលការពិចារណាលើការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នោះ យើងគួរតែ នៅពេលដែលការរាប់ជាសុចរិតកំពុងត្រូវបានពិភាក្សា ជ្រើសរើសដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែម្នាក់មួយគត់ នោះបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់ពីខ្លួនយើងហើយមើលទៅព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ នៅទីនោះ សំណួរមិនមែនជារបៀបដែលយើងអាចក្លាយជាមនុស្សសុចរិតទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងជាមនុស្សទុច្ចរិត ហើយមិនសក្តិសម នោះយើងអាចរាប់ថាយើងជាមនុស្សសុចរិត ។ បើបញ្ញាចិត្តប្រាថ្នាចង់បាននូវសេចក្តីប្រាកដក្នុងរឿងនេះ ពួកគេមិនគួរផ្តល់កន្លែងសម្រាប់ច្បាប់ទេ ។

ក៏មិនអាចមានមនុស្សណាម្នាក់ចូលរួមពីរឿងនេះបានដែរ ដែលថាច្បាប់នេះគ្មានប្រយោជន៍ច្រើនសម្រាប់អ្នកជឿ ព្រោះច្បាប់នេះមិនឈប់បង្រៀន និងដាស់តឿនគេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើល្អឡើយ ទោះបីនៅមុខកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គ្មានកន្លែងក្នុងបញ្ញាចិត្តរបស់គេដែរ ។ ដរាបណារឿងទាំងពីរនេះខុសគ្នាខ្លាំង យើងត្រូវសំគាល់វាឱ្យត្រូវត្រូវ និងដោយបញ្ញាចិត្ត ។ ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងមូលគួរតែជាប្រភេទនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ ត្បិតយើងត្រូវបានហៅមកសំរាប់មកក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:៧; cf. អេភេសូ ១:៤; ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:៣] ។ នៅទីនេះវាគឺជាមុខងារនៃច្បាប់ ដោយព្រមាន

មនុស្ស ឬកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ដើម្បីដាស់តឿនពួកគេឱ្យមានភាពខំប្រឹង ចំពោះភាពបរិសុទ្ធ និងការគ្មានទោស ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបញ្ញាចិត្តព្រួយ បារម្ភអំពីរបៀបធ្វើឱ្យព្រះអនុគ្រោះ តើអ្វីដែលពួកគេនឹងឆ្លើយតប ហើយជាមួយ នឹងការធានាអ្វីដែលពួកគេនឹងឈរបាន ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានហៅឱ្យទៅការ ជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ នោះយើងមិនត្រូវគិតពីអ្វីដែលច្បាប់តម្រូវនោះទេ ប៉ុន្តែមាន តែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលទ្រង់លើសភាពឥតខ្ចោះទាំងអស់នៃច្បាប់ ត្រូវតែកំណត់ ថាជាសេចក្តីសុចរិត ។

3. សេចក្តីសំអាងរបស់កាឡាទី*

"ស្ទើរតែអំណះអំណាងទាំងមូលនៃសំបុត្រទៅពួកកាឡាទីបានបញ្ជាក់ពីចំណុច នេះ ។ សម្រាប់អស់អ្នកណាដែលបង្រៀនថាដែលប៉ុលក្នុងរឿងនេះជំទាស់នឹង សេរីភាពនៃពិធីតែម្នាក់ឯងគឺជាអ្នកបកស្រាយមិនសមហេតុផល ដូចដែលបាន បញ្ជាក់បានពីវគ្គដែលបន្ថែមនៅក្នុងអំណះអំណាងថា ៖ "ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បាន លោះយើងរាល់គ្នា ឲ្យរួចពីសេចក្តីបណ្តាសារបស់ក្រឹត្យវិន័យដោយទ្រង់ត្រូវបណ្តា សាជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ" [កាឡាទី ៣:១៣] ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ បានប្រោសយើងឲ្យរួចហើយ ដូច្នេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាឈរឲ្យមាំមួន ក្នុងសេរីភាព នោះចុះ កុំឲ្យត្រូវជាប់ចំណងជាបារមីឡើយ ទៀតឡើយ នៃ ប៉ុលខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់ គ្នាថា បើអ្នករាល់គ្នាទទួលកាត់ស្បែក នោះព្រះគ្រីស្ទគ្មានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់ គ្នាសោះ ហើយខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ម្តងទៀត ដល់អស់មនុស្សដែលកាត់ស្បែកហើយថា អ្នកនោះឯងជាអ្នកជំពាក់ក្រឹត្យវិន័យ នឹងត្រូវធ្វើតាមគ្រប់ជំពូក អ្នករាល់គ្នា ណាដែលពឹងដល់ក្រឹត្យវិន័យ ឲ្យបានរាប់ជាសុចរិត នោះត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រី ស្ទ អ្នកបានធ្លាក់ចេញពីព្រះគុណហើយ» (កាឡាទី ៥:១-៤ p] ។ វគ្គទាំង

នេះប្រាកដជាមានអ្វីដែលខ្ពស់ជាងសេរីភាពនៃពិធីនេះ! ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំ
ទទួលស្គាល់ថា ប៉ុលនៅទីនោះកំពុងពិភាក្សាអំពីពិធីនោះ តែការឈ្លោះប្រកែកគ្នា
របស់គាត់ជាមួយនឹងពួកសាវ័កក្លែងក្លាយ ជាអ្នកដែលព្យាយាមណែនាំក្រុមជំនុំគ្រី
ស្ទបរិស័ទនូវស្រមោលចាស់នៃក្រិក្សរីន័យដែលត្រូវបានលុបចោលដោយការយាង
មករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិភាក្សាលើសំណួរនេះ ប្រធានបទខ្ពស់
ដែលជម្លោះទាំងមូលបានសម្រាកត្រូវតែយកមកពិចារណាឡើងវិញ ។ ទីមួយ
ដោយសារភាពច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អត្រូវបានបិទបាំងដោយស្រមោលនៃ
សាសន៍យូដាទាំងនោះ ប៉ុលបានបង្ហាញថាយើងមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនូវការ
បង្ហាញដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃរឿងទាំងអស់ដែលត្រូវបានទាយទុកជាមុននៅក្នុងពិធីរបស់
ម៉ូសេ ។ លើសពីនេះ ដោយសារអ្នកក្លែងបន្លំទាំងនោះបានជ្រាបចូលទៅកាន់
មនុស្សសាមញ្ញ ជាមួយនឹងគំនិតអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងដែលថា ការស្តាប់បង្គាប់ពិត
ជាមានប្រយោជន៍ ដើម្បីសមនឹងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ ប៉ុលនៅទីនេះ
ទទួលយកមុតមាំថាអ្នកជឿមិនគួរស្មានថាពួកគេអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៅ
ចំពោះព្រះដោយកិច្ចការនៃក្រិក្សរីន័យនោះទេ នៅតែតិចជាងចំនេះខាងដើម!
ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះ គាត់បានបង្រៀនថា តាមរយៈលើឆ្កាងរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ ពួកគេរួចផុតពីការបោះបង់ទោសនៃក្រិក្សរីន័យ បើមិនដូច្នោះទេ នឹងព្យួរលើ
មនុស្សទាំងអស់ [កាឡាទី ៤:៥] ដូច្នេះ ពួកគេអាចនឹងសម្រាកដោយការធានា
ពេញលេញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ប្រធានបទនេះទាក់ទងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
ទៅនឹងអំណះអំណាងរបស់យើង ។ ជាចុងក្រោយ ទ្រង់បានទាមទារឱ្យអ្នកជឿ
មានបញ្ញាចិត្តនូវសេរីភាពរបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេមានកាតព្វកិច្ចក្នុងអ្វីដែល
មិនចាំបាច់ ។

(ទីពីរ សេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្តដែលស្ម័គ្រចិត្តគោរពតាមដោយមិនបង្ខិតបង្ខំនៃក្រឹត្យវិន័យ, ៤-៦)

4. សេរីភាពពីការងាប់នៃច្បាប់បង្កើតឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ពិតរបស់អ្នកជឿ

ផ្នែកទីពីរ ផ្នែកទៅលើទីមួយ គឺបញ្ញាចិត្តប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ មិនមែនដូចជាការរឹតត្បិតដោយភាពចាំបាច់នៃច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែការដែលរួចផុតពីនឹមនៃច្បាប់ នោះពួកគេសុខចិត្តធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ព្រោះពួកគេនៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចជានិច្ច ដរាបណាពួកគេស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យនោះ ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានរាប់ដោយការត្រៀមខ្លួនយ៉ាងក្លៀវក្លាក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះទេ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានផ្តល់សេរីភាពបែបនេះរួចហើយ ។ តាមរយៈឧទាហរណ៍មួយ យើងនឹងនិយាយដោយសង្ខេប និងច្បាស់លាស់បន្ថែមទៀតអំពីអត្ថន័យនៃរឿងនេះ ។ ច្បាប់នៃក្រឹត្យវិន័យថា « ត្រូវឲ្យឯងស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ វា ជាព្រះនៃឯងឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយអស់ពីកំឡាំងឯង » [ចោទិយកថា ៦:៥] ។ ដើម្បីនាំយករឿងនេះ ព្រលឹងរបស់យើងដំបូងត្រូវផ្តាច់ផ្តុននូវអារម្មណ៍ និងគំនិតផ្សេងទៀតទាំងអស់ ចិត្តរបស់យើងបានសម្អាតនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងអស់ ហើយកម្លាំងរបស់យើងបានប្រមូលផ្តុំ និងផ្តោតលើចំណុចមួយនេះ ។ ពួកគេដែលបានឈានទៅមុខឆ្ងាយជាងអ្នកដទៃទៀតតាមផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅឆ្ងាយពីគោលដៅនោះ ។ ទោះបីជាពួកគេស្រឡាញ់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងដោយក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះអស់ពីដួងចិត្តក៏ដោយ ក៏ពួកគេមានផ្នែកដ៏អស្ចារ្យនៃចិត្ត និងព្រលឹងរបស់ពួកគេនៅតែកាន់កាប់ដោយចំណង់ខាងសាច់ឈាម ដែលពួកគេត្រូវបានទាញត្រឡប់មកវិញ និងរារាំងពីការប្រញាប់ឆ្ពោះទៅរកព្រះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេតស៊ូដោយការខំប្រឹងប្រែងជាច្រើន

ប៉ុន្តែសាច់ឈាមមួយផ្នែកធ្វើឱ្យកម្លាំងរបស់ពួកគេចុះខ្សោយ ហើយមួយផ្នែកទាញ
ពួកគេមករកខ្លួនវាវិញ ។ តើពួកគេត្រូវធ្វើអ្វីនៅទីនេះ ខណៈពួកគេមានអារម្មណ៍
ថាគ្មានអ្វីដែលពួកគេមិនអាចធ្វើបានជាងការបំពេញច្បាប់នោះ? ពួកគេនឹង,
ពួកគេប្រាថ្នា, ពួកគេព្យាយាម, ប៉ុន្តែពួកគេគ្មានធ្វើអ្វីជាមួយនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះ
ដែលត្រូវការ ។ បើពួកគេមើលទៅលើច្បាប់ នោះការប្រព្រឹត្តិដែលពួកគេ
ព្យាយាម ឬតាំងចិត្ត ពួកគេមើលឃើញថាត្រូវបណ្តាសា ។ ហើយគ្មានហេតុផល
ណាមួយដែលមនុស្សបញ្ឆោតខ្លួនដោយសន្និដ្ឋានថាការប្រព្រឹត្តិរបស់ខ្លួនមិន
អាក្រក់ទាំងស្រុងទេ ព្រោះវាមិនល្អឥតខ្ចោះ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ព្រះជា
ម្ចាស់ទ្រង់ក៏រកឃើញនូវអ្វីដែលល្អនៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតក្រិស្ទវិន័យតម្រូវឲ្យមាន
សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះថ្កោលទោសចំពោះភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍ទាំងអស់
លុះត្រាតែការរឹងមាំរបស់វាត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យគាត់ពិចារណា
ការប្រព្រឹត្តិរបស់ខ្លួនចុះ ដែលគេចង់បានការវិនិច្ឆ័យដោយផ្នែកល្អ ហើយដោយទ
ង្វើនោះ ហើយដោយទង្វើនោះ គេនឹងរកឃើញវា ដោយសារតែវាមិនគ្រប់
លក្ខណ៍ ដែលជាការរំលងច្បាប់ ។ សេរីភាពពីការរឹតត្បិតធ្វើឱ្យយើងមានសមត្ថ
ភាពស្តាប់បង្គាប់ដោយរីករាយ មើលថាតើរាល់ការប្រព្រឹត្តិរបស់យើងស្ថិតនៅ
ក្រោមបណ្តាសានៃច្បាប់យ៉ាងណា បើគេវាស់តាមស្តង់ដារនៃច្បាប់! ប៉ុន្តែ បើ
ដូច្នេះ តើព្រលឹងដែលមិនរីករាយនឹងចង់ខ្លួនដោយចំណងនៃការប្រព្រឹត្តិដែលពួក
គេអាចរំពឹងថានឹងទទួលបានតែបណ្តាសាដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែវាបានកើត
ចេញពីតម្រូវការដ៏ម៉ឺងម៉ាត់នៃច្បាប់នេះ ឬពីភាពតឹងរ៉ឹងនៃច្បាប់ ពួកគេបានឮ
ការហៅខ្លួនឯងដោយភាពទន់ភ្លន់ពីព្រះ ពួកគេនឹងឆ្លើយដោយរីករាយ និង
ដោយចិត្តខំប្រឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។ សរុបមក ៖

អ្នកដែលជាប់នឹងនីមនៃច្បាប់ ប្រៀបបាននឹងអ្នកបម្រើដែលប្រគល់កិច្ចការមួយ ចំនួនរាល់ថ្ងៃដោយចៅហ្វាយរបស់ពួកគេ ។ អ្នកបម្រើទាំងនេះគិតថាខ្លួនមិនបាន សំរេចអ្វីសោះ ហើយមិនហ៊ានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខចៅហ្វាយឡើយ លុះ ត្រាតែពួកគេបានបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ ប៉ុន្តែកូនៗដែល ទទួលការប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរស និងដោយស្មោះត្រង់នោះឪពុករបស់ពួកគេ មិន ស្នាក់ស្នើក្នុងការផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការប្រព្រឹត្តមិនពេញលេញ និងបញ្ឈប់ និងសូ ម្បីតែការងារស៊ើបអង្កេត ដោយជឿជាក់ថា ការស្តាប់បង្គាប់ និងការត្រៀមខ្លួន នៃចិត្តរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានទទួលយកដោយឪពុករបស់ពួកគេ ទោះបីជាពួកគេ មិនទាន់សម្រេចបាននូវអ្វីដែលឪពុករបស់ពួកគេចង់បានក៏ដោយ ។ យើងគួរជា កូនបែបនេះ ដោយជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំថាការបំរើរបស់យើងនឹងត្រូវបានយល់ ព្រមដោយព្រះវរបិតាដែលមានមេត្តាករុណាបំផុត ទោះតូច ឆ្លើយ និងមិនល្អ ឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ក៏ធានាយើងតាមរយៈហោរាដែរថា ៖ «អញនឹងប្រណី ដល់គេ ដូចជាមនុស្សប្រណីដល់កូនខ្លួនដែរ គឺជាកូនដែលគោរពដល់ខ្លួនពិត» [ម៉ាឡាគី ៣:១៧] ។ ពាក្យថា "ប្រណី ត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះ ក្នុងន័យថា " ដោយមិនប្រកាន់ទោស ឬអាណិតអាសូរចំពោះកំហុសដែលមើល រំលង ខណៈពេលដែលការលើកឡើងក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងថា "ការបំរើ" ហើយ យើងត្រូវការការធានានេះដោយមិនគិតបន្តិចឡើយ ត្បិតបើគ្មានវាទេ យើង ព្យាយាមគ្រប់យ៉ាងដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ចាត់ទុកថាទ្រង់មិន ត្រូវបានចុះចូលដោយការប្រព្រឹត្តរបស់យើងទេ លុះត្រាតែយើងពិតជាធ្វើវាដោយ ចុះចូលទៅចំពោះទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែតើវាអាចធ្វើបានដោយរបៀបណាក្នុងពេលដែល

ភាពភ័យខ្លាចទាំងអស់នេះ តើកន្លែងណាដែលគេសង្ស័យថា តើព្រះត្រូវបាន ប្រមាថ ឬកិត្តិយសដោយកិច្ចការរបស់យើង?

6. ឲ្យរួចដោយព្រះគុណ អ្នកជឿមិនចាំបាច់ខ្លាចសំណល់នៃអំពើបាប*

ហើយនេះជាមូលហេតុដែលអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរសំដៅទៅ លើសេចក្តីជំនឿរាល់កិច្ចការល្អដែលយើងអានថាបានធ្វើក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធ ដើម ហើយវិនិច្ឆ័យពួកគេដោយសេចក្តីជំនឿតែឯង [ហេព្រើរ ១១:២ អ; ១១: ១៧; ។ល។] នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួករ៉ូម មានវគ្គដ៏ល្បីមួយអំពីសេរីភាព នេះ ដែលប៉ុលលីកហេតុផលថា អំពើបាបមិនអាចគ្រប់គ្រងយើងឡើយ [រ៉ូម. 6:12 និង 6:14, conflated,] ដ្បិតយើងមិននៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ គឺនៅ ក្រោមព្រះគុណវិញ [រ៉ូម. ៦:១៤] ។ ដ្បិតទ្រង់បានដាស់តឿនអ្នកជឿកុំឲ្យ«កុំ ឲ្យបាបសោយរាជ្យក្នុងរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលតែងតែស្លាប់ ដើម្បីនឹងស្តាប់តាមសេចក្តីបង្គាប់ប្រាថ្នារបស់បាបនោះឡើយ[រ៉ូម. ៦:១២] ក៏កុំឲ្យប្រគល់អវយវៈ ទាំងប៉ុន្មាន របស់អ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងអំពើបាប ទុកដូចជាប្រដាប់ទុច្ចរិតនោះឡើយ គឺត្រូវប្រគល់ខ្លួនទៅព្រះ ដូចជាបានរស់ពីស្លាប់នោះឡើងវិញ ហើយថ្វាយអវយវៈ របស់អ្នករាល់គ្នាទៅព្រះ ទុកដូចជាប្រដាប់ប្រដាសុចរិតផង [រ៉ូម. ៦:១៣] ។ ម៉្យាងវិញទៀត ពួកគេអាចនឹងជំទាស់ថាពួកគេនៅតែធុញទ្រាន់នឹងសាច់ឈាម របស់ពួកគេ ពោរពេញដោយតណ្ហា ហើយអំពើបាបក៏ស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ។ ប៉ុលបន្ថែមការល្អឯណាមេនេះ ក្នុងសេរីភាពដែលចេញពីច្បាប់ ។ វាដូចជាគាត់ បាននិយាយថា ៖ «ទោះបីជាពួកគេមិនទាន់ដឹងច្បាស់ថាអំពើបាបត្រូវបាន បំផ្លាញ ឬភាពសុចរិតនោះស្ថិតនៅក្នុងពួកគេក៏ដោយ ក៏វានៅតែគ្មានហេតុផល ដែលត្រូវភ័យខ្លាច ហើយទម្លាក់ចុះក្នុងចិត្ត ប្រសិនបើព្រះត្រូវបានប្រមាថជាបន្ត

បន្ទាប់ដោយសំណល់នៃអំពើបាប ។ ដោយឃើញថាគេបានរួចពីក្រឹត្យវិន័យ
ដោយព្រះគុណ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់គេនឹងមិនត្រូវបានវាស់តាមច្បាប់របស់
ខ្លួនឡើយ ។ ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលធ្វើអំពើបាបដោយសារយើងមិនស្ថិតនៅក្រោម
ច្បាប់យល់ថា សេរីភាពនេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងពួកគេទេ ។ គោលបំណងរបស់វាគឺ
ដើម្បីលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យល្អ ។

សេរីភាពក្នុង «ការព្រងើយកន្តើយ» ជាមួយនឹងភស្តុតាងពីរ៉ូម ៧-៩

7. ផ្នែកទីបីនៃសេរីភាពគ្រីស្ទបរិស័ទស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចនេះ ៖

ទាក់ទងនឹងរឿងខាងក្រៅដែលខ្លួនគេព្រងើយកន្តើយ យើងមិនត្រូវបានចងនៅ
ចំពោះព្រះតាមរយៈកាតព្វកិច្ចសាសនាណាមួយ ក្នុងការរារាំងយើងប្រើវាពីពេល
ខ្លះ និងពេលផ្សេងទៀតមិនប្រើវាដោយព្រងើយកន្តើយ ។ ហើយចំណេះដឹងអំពី
សេរីភាពនេះគឺចាំបាច់ណាស់សម្រាប់យើង ព្រោះបើវាខ្វះ នោះបញ្ញាចិត្តរបស់
យើងនឹងគ្មានសេចក្តីស្ងប់ ហើយនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ចំពោះអបិយជំនឿ ។ សព្វថ្ងៃ
នេះ យើងហាក់ដូចជាមនុស្សមិនសមហេតុផលទេ ដោយសារតែយើងជំរុញឲ្យ
មានការពិភាក្សាអំពីការបរិភោគសាច់ដោយគ្មានការរឹតបន្តឹង ការប្រើប្រាស់ថ្លៃ
ឈប់សម្រាក និងការស្លៀកពាក់ ហើយរឿងបែបនេះដែលមើលទៅពួកគេឥត
ប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាទាំងនេះគឺសំខាន់ជាងអ្វីដែលជឿជាទូទៅ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ដ្បិតកាលបើបញ្ញាចិត្ត ជាប់អន្ទាក់ខ្លួនឯង ចូលទៅក្នុងភាពសាំញ៉ាំ
ហើយមិនអាចដោះស្រាយចេញបាន ក៏មិនងាយស្រួលនឹងចេញដែរ ។
ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចាប់ផ្តើមសង្ស័យថា តើគាត់អាចប្រើក្រណាត់កំរាល អារ
កន្សែងដៃ និងក្រដាស ឬអត់នោះ ក្រោយមកគាត់នឹងមានភាពមិន

ច្បាស់លាស់អំពីដើមឈើដែលធ្វើវានោះ ទីបំផុត ការសង្ស័យនឹងអាចកើតឡើង លើការអូសទាញ ។ ដ្បិតគាត់នឹងគិតក្នុងចិត្តថា តើគាត់អាចញ្ចាំដោយគ្មានក្រដាស ឬទេដោយគ្មានកន្សែងដែរ បើអ្នកណាចាត់ទុកអាហារឆ្ងាញ់ខុសច្បាប់ ទីបំផុតអ្នកនោះនឹងមិនបានសេចក្តីសុខសាន្តនៅចំពោះព្រះឡើយ នៅពេលគាត់ញ្ចាំនំប៉័ងខ្មៅ ឬអាហារទូទៅ ខណៈពេលដែលវាកើតឡើងចំពោះគាត់ គាត់ក៏អាចទ្រទ្រង់ខ្លួនប្រាណដោយអាហារត្រឹម ។ ប្រសិនបើគាត់ញ្ចាំស្រាផ្អែម គាត់នឹងមិនផឹកស្រាដោយបញ្ញាចិត្តច្បាស់លាស់ទេ ហើយចុងក្រោយ គាត់នឹងមិនហ៊ានប៉ះទឹកទេ ប្រសិនបើផ្អែម និងស្អាតជាងទឹកផ្សេងទៀត ។ សរុបមក គាត់នឹងឈានទៅដល់ការពិចារណាថាខុស ក្នុងការដើរលើចំបើងឆ្លងកាត់ផ្លូវរបស់គាត់ដូចពាក្យថា ។ នៅទីនេះចាប់ផ្តើមភាពចម្រូងចម្រាស់ដ៏ធ្ងន់មួយ ថាតើអ្វីដែលកំពុងជជែកជែកព្រឹកថាព្រះ ដែលមានឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ត្រូវតែនាំមុខផែនការ និងសកម្មភាពទាំងអស់របស់យើង មានបំណងចង់ឱ្យយើងប្រើរបស់ទាំងនេះឬរបស់ទាំងនោះ ។ ជាលទ្ធផល អ្នកខ្លះ អស់សង្ឃឹម ត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅនៃភាពច្របូកច្របល់ ។ អ្នកដទៃទៀតដែលមើលងាយព្រះ ហើយបោះបង់ចោលការកោតខ្លាចទ្រង់ ត្រូវតែធ្វើផ្លូវរបស់ខ្លួនក្នុងការបំផ្លាញ ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេមិនបានត្រៀមខ្លួន ។ ចំពោះអ្នកដែលជាប់ក្នុងសេចក្តីសង្ស័យទាំងអស់នោះ ទោះបីបែរទៅណាក៏ឃើញនូវការវិនាសនៃបញ្ញាចិត្តនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលមាន ។

8. សេរីភាពក្នុងការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះសម្រាប់គោលបំណងរបស់ទ្រង់*

ប៉ុលនិយាយថា ៖ «ខ្ញុំដឹងថាគ្មានអ្វីធម្មតាទេ» (ទទួលយក«ធម្មតា»ក្នុងន័យ«បន្តោក») «ប៉ុន្តែវាជាអ្វីៗធម្មតាសម្រាប់អ្នកណាដែលគិតថាជាអ្វីៗធម្មតា [រ៉ូ

ម ១៤:១៤ p.] ជាមួយ ពាក្យទាំងនេះ ប៉ុលបានដាក់បញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់ពីខាង
 ក្រៅចំពោះសេរីភាពរបស់យើង ដោយគិតថាគំនិតរបស់យើងត្រូវបានធានាថា
 មូលដ្ឋាននៃសេរីភាពនោះស្ថិតនៅចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគំនិតអបិយជំនឿ
 ណាមួយធ្វើឱ្យយើងជំពប់ដួល នោះរបស់ធម្មជាតិរបស់វាសុទ្ធតែខូចសម្រាប់យើង
 សម្រាប់ហេតុផលនេះគាត់បន្ថែមថា ៖ «នកឯងមានសេចក្តីជំនឿយ៉ាងណា ចូរ
 ជឿយ៉ាងនោះតែម្នាក់ឯងនៅចំពោះព្រះចុះ មានពរហើយ អ្នកណាដែលមិនកាត់
 ទោសខ្លួនឯង ក្នុងការដែលខ្លួនរាប់ថាធ្វើបាន ២៣ តែបើអ្នកណាបរិភោគទាំង
 សង្ស័យ នោះមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានបរិភោគដោយសេចក្តីជំនឿ
 ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលធ្វើដោយឥតមានសេចក្តីជំនឿ នោះសុទ្ធតែជាបាបទាំង
 អស់ហើយ ។ [រ៉ូម ១៤:២២-២៣ p] ។

ចំពេលមានការស្តុកស្តាញបែបនេះ តើអស់អ្នកដែលបង្ហាញខ្លួនដោយ
 ក្លាហានដោយហ៊ានគ្រប់បែបយ៉ាងដោយទំនុកចិត្ត ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏
 បែរចេញពីព្រះដែរឬ? ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលកោតខ្លាចព្រះយ៉ាងខ្លាំង ពេល
 ដែលគេបង្ខំឲ្យប្រព្រឹត្តជាច្រើនទាស់នឹងបញ្ញាចិត្តរបស់ខ្លួន នោះមានចិត្តរន្ធត់
 ជាមួយចិត្តដែលភ័យខ្លាច ។ មនុស្សបែបនេះមិនបានទទួលអំណោយទានណា
 មួយពីព្រះដោយការអរព្រះគុណនោះទេ ប៉ុន្តែប៉ុលផ្លែឆ្អឹងទីបន្ទាល់ថាដោយរឿងនេះ
 តែមួយ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់ការប្រើប្រាស់របស់យើង [ធី
 ម៉ូថេទី១ ៤:៤-៥] ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានន័យថា ការអរព្រះគុណដែលកើតចេញពី
 គំនិតដែលទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះក្នុងអំណោយ
 របស់ទ្រង់ ។ សម្រាប់ពួកគេជាច្រើន ប្រាកដជាយល់ថាពួកគេជាបស់ល្អរបស់
 ព្រះជាម្ចាស់ដែលពួកគេប្រើ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់

ព្រះអង្គ ។ ប៉ុន្តែដរាបណាពួកគេមិនបានសំអាងថា របស់ល្អទាំងនេះបានប្រទាន ដល់គេ តើគេអាចអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ដោយរបៀបណា ?

សរុបមក យើងឃើញថា តើសេរីភាពនេះមានទំនោរទៅណា : គឺថា យើងគួរប្រើអំណោយរបស់ព្រះក្នុងគោលបំណងដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យយើង ដោយ គ្មានបញ្ញាចិត្ត គ្មានបញ្ញាក្នុងគំនិត ។ ដោយមានទំនុកចិត្តបែបនេះ គំនិតរបស់ យើងនឹងមានសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយនឹងទទួលស្គាល់សេរីភាព របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ សម្រាប់ទីនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលពិធីទាំងអស់ដែលការ គោរពគឺស្រេចលើចិត្ត ដើម្បីអោយបញ្ញាចិត្តរបស់យើងមិនអាចត្រូវបង្ខំដោយ ភាពចាំបាច់ណាមួយដើម្បីសង្កេតមើលវា ប៉ុន្តែត្រូវចាំថា ដោយសារគុណ ប្រយោជន៍របស់ព្រះ ពួកគេប្រើប្រាស់ការនោះគឺសម្រាប់ការស្តង់ឡើងក្រោមការ ដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។

9. ប្រឆាំងនឹងការបំពានលើសេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទសម្រាប់ភាពលោភលន់ និងភាពប្រណីត!

ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ថា សេរីភាពរបស់គ្រីស្ទបរិស័ ទគឺជាឃ្លាំងខាងវិញ្ញាណនៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់របស់វា ។ កម្លាំងទាំងមូលរបស់វា មាននៅក្នុងការស្ងប់ស្ងាត់បញ្ញាចិត្តដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចនៅចំពោះព្រះ - ដែល ប្រហែលជាមានការរំខាន និងព្រួយបារម្ភចំពោះការអភ័យទោសពីអំពើបាប ឬ ខ្វល់ខ្វាយថាតើការប្រព្រឹត្តដែលមិនទាន់បានបញ្ចប់ ខូចដោយសារកំហុសនៃសាច់ ឈាមរបស់យើង កំពុងតែគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ឬធ្វើទារុណកម្មចំពោះ ការប្រើប្រាស់របស់ដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់ ។ ដូច្នេះហើយ វាត្រូវបានបក

ស្រាយដោយខុសឆ្គង ទាំងអ្នកដែលចោទប្រកាន់វាជាលេសសម្រាប់បំណងប្រាថ្នា
របស់ពួកគេ ដែលពួកគេអាចបំពានអំណោយល្អរបស់ព្រះចំពោះតណ្ហារបស់ពួក
គេ និងដោយអ្នកដែលគិតថាសេរីភាពមិនមានទេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានគេប្រើ
នៅចំពោះមុខមនុស្ស ដូច្នេះហើយ ក្នុងការប្រើវា មិនត្រូវគិតពីបងប្អូនដែល
ខ្សោយជាងនោះទេ ។

សព្វថ្ងៃនេះមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាន់តែខ្លាំងឡើងតាមវិធីដើម ។ ស្ទើរ
តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលចេះលែងលកអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ជាមនុស្សហួសហេតុ ដែល
មិនរីករាយនឹងពិធីជប់លៀងដ៏ខ្លះខ្វះខាតនិងបញ្ចេញ សម្លៀកបំពាក់រាងកាយនិង
ស្ថាបត្យកម្មក្នុងស្រុក ។ ដែលមិនមានបំណងចង់លើសអ្នកជិតខាងរបស់គាត់នៅ
ក្នុងគ្រប់ប្រភេទនៃភាពឆើតឆាយនោះ; ដែលមិនសរសើរខ្លួនឯងដោយភាពអស្ចារ្យ
។ ហើយរឿងទាំងអស់នេះត្រូវបានការពារក្រោមលេសនៃសេរីភាពគ្រីស្ទាន ។
ពួកគេនិយាយថាទាំងនេះជារឿងមិនខ្វល់ខ្វាយ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ផ្តល់ឱ្យពួក
គេប្រើដោយមិនខ្វល់ខ្វាយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេលោភលន់ពេក នៅពេល
ដែលគេអួតអាងដោយក្រអឺត ពេលគេលះបង់ដោយខ្លះខ្វាយ អ្វីៗដែលជារបស់
ខ្លួនឯងបើមិនដូច្នេះទេច្បាប់ច្បាស់ជាខូចដោយអំពើអាក្រក់ទាំងនេះ ។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលបានបែងចែកយ៉ាងល្អបំផុតក្នុងចំណោម
របស់ដែលព្រងើយកន្តើយ ៖ «គ្រប់ទាំងអស់ជាស្អាតដល់អ្នកណាដែលស្អាត តែ
គ្មានអ្វីស្អាតសោះ ដល់ពួកអ្នកដែលស្មោកគ្រោក ហើយមិនជឿវិញនោះឡើយ
គេស្មោកគ្រោកទាំងគំនិត ទាំងបញ្ញាចិត្តដែរ» [ទីតុស 1:15, cf. Vg.]
វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នាដែលឆ្កែត ដ្បិតនឹងត្រូវឃ្លានវិញ វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នា
ដែលសើចក្នុងជាន់ឥឡូវនេះ [លូកា ៦:២៤-២៥] ក៏ដេកលើគ្រែភ្នក [អេម៉ុស

៦:៤] «ហើយក្បែរប្រមូលស្រែចំការ» [អេសាយ ៥ :៨] ជាពួកអ្នកដែលមានស៊ី
 ង ពិណ ក្រាប់ ខ្នុរ និងស្រាទំពាំងបាយជូរ [អេសាយ ៥:១២]? ពិតណាស់
 ភ្នក មាន និងទ្រព្យសម្បត្តិជាការបង្កើតដ៏ល្អរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានអនុញ្ញាត
 ពិតជាត្រូវបានចាត់តាំងសម្រាប់មនុស្សដោយការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ។ ហើយ
 យើងមិនដែលត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យសើច ឬឆ្លើយ ឬចូលរួមទ្រព្យសម្បត្តិថ្មី
 ចាស់ ឬដូនតា ឬរីករាយក្នុងភាពសុខដុមក្នុងតន្ត្រី ឬផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរឡើ
 យ ។ ប៉ុន្តែកន្លែងណាដែលសម្បូរទៅដោយភាពរីករាយ ស៊ីឆ្កែត និងចិត្តដែល
 ស្រវឹងដោយសេចក្តីរីករាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយតែងតែហត់នឿយបន្ទាប់ពីការថ្មី
 - ការបែបនេះគឺឆ្ងាយពីការប្រើអំណោយទានរបស់ព្រះដោយស្របច្បាប់ ។

ដូច្នេះ ចូរទៅឆ្ងាយដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន
 ឆ្ងាយដោយភាពខ្វះខាតហួសហេតុ ឆ្ងាយដោយឥតប្រយោជន៍ និងភាព
 ក្រអឺតក្រទម—ដើម្បីឲ្យមនុស្សមានបញ្ញាចិត្តស្អាតស្អំ ដោយប្រើអំណោយទាន
 របស់ព្រះ ។ នៅកន្លែងណាដែលចិត្តឆាប់ខឹងចំពោះភាពនឹងធូងនេះ ពួកគេនឹង
 មានច្បាប់សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ព្រះពរបែបនេះដោយច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ
 ការសម្របសម្រួលនេះខ្វះខាត សូម្បីតែមូលដ្ឋាន និងការសប្បាយទូទៅក៏មាន
 ច្រើនពេកដែរ ។ វាជាពាក្យពិតដែលថាក្រោមការតែងកាយដ៏គ្រោតគ្រាត និង
 ឈឿយតែងតែមានចិត្តពណ៌ស្វាយ ខណៈពេលខ្លះនៅក្រោមសូត្រ និងពណ៌ស្វាយ
 ត្រូវបានលាក់ទុកនូវភាពរាបទាបសាមញ្ញ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបរបស់នៅ
 ក្នុងឋានៈរបស់ខ្លួន មិនថារាងស្និម ឬល្មម ឬបរិបូរឡើយ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំង
 អស់នឹកចាំថា ព្រះទ្រង់ចិញ្ចឹមពួកគេឲ្យរស់ តែមិនឆើតឆាយ ។ ហើយអនុញ្ញាត
 ឱ្យពួកគេរាប់ការនេះជាច្បាប់នៃសេរីភាពគ្រីស្ទាន ។ ដើម្បីបានរៀនជាមួយប៉ុល

ទោះស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបណាក៏ដោយ មិនមែនដោយខ្លះខាតទេ ដ្បិតបានរៀន
ឲ្យមានសេចក្តីសន្តោសក្នុងសណ្ឋានគ្រប់យ៉ាង ធ្លាប់ទ្រាំឲ្យមានសេចក្តីចង្អៀត
ចង្អល់ ហើយក៏ធ្លាប់មានសេចក្តីរីករាយដែរ ធ្លាប់ទាំងឆ្កែត ទាំងឃ្លាន ទាំងមាន
ទាំងខ្វះ ក្នុងសារពើទាំងអស់ហើយ [ភីឈី ៤:១១-១២] ។

(ទំនាក់ទំនងនៃសេរីភាពគ្រីស្ទានចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ និងចំពោះសំណួរនៃការ
ប្រព្រឹត្តខុស, ១០-១៣)

10. ប្រឆាំងនឹងការបំពានសិទ្ធិសេរីភាពគ្រីស្ទានដល់របួសអ្នកទន់ខ្សោយ!

ក្នុងន័យនេះក៏មានកំហុសជាច្រើន; ពួកគេប្រើប្រាស់សេរីភាពរបស់ពួកគេដោយ
ច្របូកច្របល់ និងដោយគ្មានប្រាជ្ញា ហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផល និងមាន
សុវត្ថិភាពសោះ ប្រសិនបើមនុស្សមិនបានធ្វើជាសាក្សី ។ តាមរយៈការធ្វេស
ប្រហែសដោយមិនប្រយ័ត្នប្រយោជន៍នេះ ពួកគេច្រើនតែធ្វើបាបបងប្អូនដែលខ្សោ
យ ។ អ្នកអាចឃើញមនុស្សមួយចំនួនសព្វថ្ងៃនេះដែលគិតថាសេរីភាពរបស់ខ្លួន
មិនមានទេ លុះត្រាតែពួកគេកាន់កាប់ដោយការបរិភោគសាច់នៅថ្ងៃសុក្រ ។ ខ្ញុំ
មិនបន្ទោសគេថាស៊ីសាច់ទេ ប៉ុន្តែគំនិតមិនពិតនេះត្រូវតែបណ្តេញចេញពីគំនិត
គេ ។ ពីព្រោះពួកគេគួរគិត ពីសេរីភាពរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនបានអ្វីថ្មីនៅ
ចំពោះមុខមនុស្សឡើយ ប៉ុន្តែនៅចំពោះព្រះ ហើយថាវាមានច្រើនក្នុងការជៀស
វាងក្នុងការប្រើប្រាស់ ។ ប្រសិនបើពួកគេយល់ថា វាមិនមានអ្វីខុសគ្នាក្នុងការ
មើលឃើញរបស់ព្រះ មិនថាពួកគេបរិភោគសាច់ឬស៊ីតទេ ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់
ពណ៌ក្រហមឬខ្មៅទេ នេះគឺគ្រប់គ្រាន់ និងច្រើនទៀត ។ បញ្ញាចិត្តដែលជា
ប្រយោជន៍នៃសេរីភាពនោះ ដល់ពេលនេះរួចហើយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូ

ម្សីតែមនុស្សក្រោយៗមក តម្លៃមិនបរិភោគសាច់ពេញមួយជីវិត ហើយធ្លាប់ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌តែមួយ ក៏ពួកគេមិនមានសេរីភាពដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ដោយសារពួកគេមានសេរីភាព ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នូវមនសិការដោយសេរី ។ ប៉ុន្តែដោយមិនខ្វល់ពីភាពទន់ខ្សោយរបស់បងប្អូនពួកគេបានជំពបដូលដោយមហន្តរាយ ត្បិតយើងគួរតែទ្រាំជាមួយវា ដើម្បីកុំឲ្យមានការធ្វេសប្រហែសដែលនាំឲ្យពួកគេមានគ្រោះថ្នាក់តិចតួចនោះ ។ ប៉ុន្តែជួនកាលវាមានសារៈសំខាន់សម្រាប់សេរីភាពរបស់យើងក្នុងការប្រកាសនៅចំពោះមុខមនុស្ស ។ នេះខ្ញុំទទួលស្គាល់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នបំផុត ដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវដែនកំណត់នេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងបោះបង់ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសរសើរយើងយ៉ាងខ្លាំង ។

11. លើបទល្មើស

ត្រង់នេះ ខ្ញុំនឹងនិយាយអ្វីមួយអំពីបទល្មើស - របៀបដែលគេត្រូវបែងចែកមួយណាត្រូវជឿសាង មួយណាត្រូវមើលរំលង ។ ចាប់ពីពេលនោះមក យើងប្រហែលជាអាចកំណត់ថាតើកន្លែងណាសម្រាប់សេរីភាពរបស់យើងក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចូលចិត្តការបែងចែកជាទូទៅរវាងអំពើល្មើសដែលបានផ្តល់ឱ្យ និងមួយដែលបានទទួល ដរាបណាវាមានការគាំទ្រច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរហើយបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលមានន័យ ។

បើអ្នកធ្វើអ្វីដោយភាពមិនសមរម្យ នឹងឆឹង ឬព្រៃផ្សៃ ឬច្រឡោតចេញពីលំដាប់ ឬទីកន្លែងត្រឹមត្រូវ ។ ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សល្ងង់ និងមនុស្សសាមញ្ញជំពប់ដូល អំពើបែបនេះនឹងត្រូវបានគេហៅថាជាបទល្មើសដែលផ្តល់

ដោយអ្នក ចាប់តាំងពីកំហុសរបស់អ្នក វាបានកើតឡើងដែលការប្រព្រឹត្តិបែប
នេះបានកើតឡើង ។ ហើយដើម្បីឱ្យប្រាកដ មនុស្សម្នាក់និយាយអំពីការប្រមាថ
ដូចដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងបញ្ហាមួយចំនួន នៅពេលដែលកំហុសរបស់វាកើតឡើងពី
អ្នកប្រព្រឹត្តនៃរឿងនោះ ។

បទល្មើសត្រូវបាននិយាយនៅពេលដែលបានទទួលអ្វីមួយ បើមិនដូច្នោះទេ
មិនមែនប្រព្រឹត្តដោយទុច្ចរិត ឬដោយមិនសមហេតុសមផលឡើយ គឺដោយ
ចេតនាទុច្ចរិត ឬចេតនាព្យាបាទនៃចិត្តដែលនាំឱ្យមានអំពើល្មើស ។ នេះមិន
មែនជាការប្រមាថនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកបកស្រាយអាក្រក់ទាំងនោះគ្មានមូលដ្ឋាន
ដូច្នេះទេ ទើបយល់ពីវា ។ គ្មានឡើយ រីឯអ្នកទន់ខ្សោយត្រូវធ្វើឲ្យជំពប់ដួល
ដោយការប្រព្រឹត្តល្មើសដំបូងប៉ុន្តែ ទោសទី២ ធ្វើឱ្យមនុស្សមានចិត្តជួរចត់ និង
អំនួតដោយលាក់ពុត ។ ដូច្នេះ យើងនឹងហៅអ្នកធ្វើខុសថាជាអ្នកទន់ខ្សោយ
ហើយម្នាក់ទៀតថាជាពួកផារីស៊ី ។ ដូច្នេះ យើងនឹងប្រើសេរីភាពរបស់យើងយ៉ាង
ម៉ឺងម៉ាត់ ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យបងប្អូនខ្សោយរបស់យើងលូងខ្មៅឬ ប៉ុន្តែចំពោះភាព
រឹងមាំរបស់ពួកផារីស៊ី មិនមែនទាល់តែសោះ!

សម្រាប់ប៉ុលបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញដល់យើងនៅក្នុងវគ្គជាច្រើនអំពី
អ្វីដែលត្រូវតែបានផ្តល់ឱ្យនូវភាពទន់ខ្សោយ ។ គាត់និយាយថា ៖ ចូរទទួលអ្នក
ណា ដែលខ្សោយខាងឯសេចក្តីជំនឿ» ។ [រ៉ូម ១៤:១ p.] ឬ ៖ «កុំបីឲ្យយើង
រាល់គ្នានិន្ទាគ្នាទៅវិញទៅមកទៀតឡើយ សូមឲ្យយើងពិតសំរេចក្នុងចិត្តដូច្នេះវិញ
ថា យើងមិនធ្វើក្បួនឲ្យបងប្អូនជំពប់ដួល ឬរវាតចិត្តចេញឡើយ» [រ៉ូម. 14:13
P.], និងវគ្គជាច្រើនដែលមានអត្ថន័យដូចគ្នា ដែលសមរម្យជាងនៅកន្លែងរបស់
ពួកគេ ជាជាងការយោងនៅទីនេះ ។ សរុបមកគឺ ៖ “ត្រូវតែឲ្យយើងរាល់គ្នា

ដែលមានកំឡាំង បានទ្រាំទ្រនឹងសេចក្តីកំសោយ របស់ពួកអ្នកដែលគ្មានកំឡាំង វិញ ឥតបំពេញចិត្តខ្លួនយើងឡើយ ២ ត្រូវឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាបំពេញចិត្តអ្នក ជិតខាងខ្លួន សំរាប់ជាសេចក្តីល្អ ឲ្យបានស្អាងចិត្តឡើង» [រ៉ូម ១៥:១-២ P.; for V. 2, cf. vg.] នៅកន្លែងមួយទៀត ៖ «តែត្រូវប្រយ័ត្ន ក្រែងអំណាច យើងនេះ បានបង្កើតជាហេតុនាំឲ្យពួកកំសោយជំពប់ដួល» [កូរិនថូសទី១ ៨:៩ P] ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ចូរបរិភោគគ្រប់របស់ទាំងអស់ ដែលគេលក់នៅទីផ្សារ ឥតចាំបាច់ស៊ើបសួរអ្វីឡើយ ដោយយល់ដល់បញ្ញាចិត្ត» ។ [កូរិនថូសទី១ 10:25] «ដែលខ្ញុំថា បញ្ញាចិត្តនេះ នោះមិនមែនបញ្ញាចិត្តរបស់អ្នកទេ ... កុំឲ្យ ធ្វើជាទីបង្អាក់ចិត្ត ដល់ពួកសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រេក ឬពួកជំនុំនៃព្រះ ឡើយ» ។ [កូរិនថូសទី១ ១០:២៩, ៣២ p] ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ៖ «បងប្អូនអើយ ព្រះទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាមក ឲ្យមានសេរីភាព តែកុំឲ្យប្រើ សេរីនោះ ទុកជាឱកាសដល់សាច់ឈាមឡើយ គឺត្រូវបំរើគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់វិញ» [កាឡាទី ៥:១៣] ដូច្នេះគឺជាការពិត ។ អំណាច របស់យើងមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យប្រឆាំងនឹងអ្នកជិតខាងដ៏ទន់ខ្សោយរបស់យើងទេ ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យយើងជាអ្នកបំរើរបស់ពួកគេក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យថា ការមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះនៅក្នុងចិត្ត របស់យើង យើងក៏អាចរស់នៅដោយសន្តិភាពជាមួយមនុស្សផងដែរ ។

យើងរៀនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីកម្រិតណាដែលយើងត្រូវគិត ដល់ការប្រមាថរបស់ពួកផារីស៊ី ៖ តាមតែគេចុះ គេជាមនុស្សខ្ជាក់ដែលនាំ មនុស្សខ្ជាក់ បើមនុស្សខ្ជាក់នាំមនុស្សខ្ជាក់ដូច្នេះ នោះទាំង២នាក់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុង រណ្តៅ [ម៉ាថាយ ១៥:១៤] ។ ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បានព្រមាន ពួកផារីស៊ីថា

នោះពួកសិស្សក៏មកទូលថា តើទ្រង់ជ្រាបថា ពួកផារីស៊ី គេអន់ចិត្ត ដោយពួសេ ចក្ដីនោះឬទេ [ម៉ាថាយ ១៥:១២] គាត់បានឆ្លើយថាពួកគេត្រូវមិនត្រូវបានអើពើ ហើយការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេមិនត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ។

12. នៅលើការប្រើប្រាស់សិទ្ធិនៃសេរីភាពគ្រីស្ទាននិងការលះបង់សិទ្ធិរបស់វា

ទោះជាយ៉ាងណា បញ្ហានេះនឹងស្ថិតនៅក្នុងភាពមន្ទិលដដែល លុះត្រាតែយើង យល់ថាអ្នកណាដែលយើងត្រូវរាប់ថាជាអ្នកខ្សោយ គឺជាពួកផារីស៊ី ។ ប្រសិនបើ ការបែងចែកនេះត្រូវបានដកចេញ ខ្ញុំមិនឃើញអ្វីដែលការប្រើប្រាស់សម្រាប់សេរី ភាពពិតជានៅតែមានទាក់ទងនឹងបទល្មើសទេ ព្រោះវាតែងតែស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់ បំផុត ។ ប៉ុន្តែប៉ុលហាក់ដូចជាច្បាស់បំផុតដែលបានកំណត់ ទាំងដោយការ បង្រៀន និងដោយឧទាហរណ៍ថា តើសេរីភាពរបស់យើងត្រូវតែមានការចេះ ប្រមាណ ឬទិញក្នុងតម្លៃនៃបទល្មើស ។ ពេលប៉ុលយកធីម៉ូថេចូលរួមជាមួយគាត់ គាត់ក៏កាត់ស្បែកគាត់ ។ [កិច្ចការ ១៦:៣] ប៉ុន្តែគាត់មិនបានកាត់ស្បែកទីតុស ទេ ។ [កាឡាទី ២:៣] នេះជាការប្រព្រឹត្តខុសគ្នា ប៉ុន្តែមិនមានការផ្លាស់ប្តូរ គោលបំណងឬចិត្តគំនិតឡើយ ។ នោះគឺនៅក្នុងការកាត់ស្បែកធីម៉ូថេ ទោះបីជាគាត់ "រួចពីគ្រប់ទាំងអស់" គាត់បានតាំងខ្លួនគាត់ជា "ខ្ញុំបម្រើដល់ មនុស្សទាំងអស់" ហើយ "ចំពោះជនជាតិយូដា" គាត់ "បានក្លាយជាសាសន៍យូ ដា" ដើម្បីឈ្នះសាសន៍យូដា ដល់អស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិក្សរីន័យ ទ្រង់ « បានក្លាយទៅជាមនុស្សម្នាក់នៅក្រោមក្រិក្សរីន័យ... ដែល » ទ្រង់ « អាចនឹង ឈ្នះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិក្សរីន័យ » [កូរិនថូសទី១ 9:19-20 P] ។ ដល់ មនុស្សទាំងអស់ ប្រយោជន៍ឲ្យបានសង្គ្រោះដល់អ្នកខ្លះ » [កូរិនថូសទី១ 9:22 P] ដូចដែលគាត់បានសរសេរនៅកន្លែងផ្សេង ។ យើងមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រងលើ

សេរីភាពរបស់យើង ប្រសិនបើវាមិនមានអ្វីខុសចំពោះយើងក្នុងការដាក់កម្រិតវា នៅពេលដែលវាមានផលផ្នែកក្នុងការធ្វើដូច្នេះ ។ អ្វីដែលគាត់មាននៅពេលដែល គាត់បដិសេធយ៉ាងខ្លាំងមិនព្រមកាត់ស្បែកទីតុស គាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ពេលគាត់ សរសេរដូច្នេះ ៖ « (តែគេមិនបង្ខំឲ្យទីតុស ជាសាសន៍ក្រេក ដែលនៅជាមួយ នឹងខ្ញុំ បានកាត់ស្បែកទេ) ៤ ដែលបង្ហាញគេដូច្នេះ គឺដោយព្រោះពួកបងប្អូន ក្លែងក្លាយ ដែលបានសិកស្សាតូចលមក ដោយល្ងង់លាក់ គេបានលួចចូល ដើម្បីនឹងលបមើលសេរីភាពនៃយើងខ្ញុំ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដោយចង់ នាំឲ្យយើងខ្ញុំជាប់ចំណងវិញ ៥ តែយើងខ្ញុំមិនព្រមចុះចូលនឹងពួកនោះ សូម្បីតែ ១ភ្លែតផង ដើម្បីឲ្យសេចក្តីពិតរបស់ដំណឹងល្អ បាននៅស្ថិតស្ថេរជាប់នឹងអ្នករាល់ គ្នា » ។ [កាឡាទី ២:៣-៥ P] យើងត្រូវតែអះអាងនូវសេរីភាពរបស់យើង ផងដែរ ប្រសិនបើតាមរយៈការទាមទារដ៏អយុត្តិធម៌របស់ពួកសាវ័កក្លែងក្លាយ នោះវាមានគ្រោះថ្នាក់ដល់បញ្ញាចិត្ត ។

យើងត្រូវតែស្វែងរកសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់ពេលវេលា ហើយសម្លឹងឆ្ពោះ ទៅរកការពង្រឹងអ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ គាត់និយាយថា "មានច្បាប់ធ្វើគ្រប់ ការទាំងអស់ តែគ្រប់ទាំងការគ្មានប្រយោជន៍ទេ មានច្បាប់ធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ តែគ្រប់ទាំងការមិនស្អាងចិត្តឡើងទេ កុំឲ្យអ្នកណាស្វែងរកតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ ខ្លួនឡើយ ត្រូវរកដល់អ្នកដទៃវិញ" ។ [កូរិនថូសទី១ ១០:២៣-២៤ P] គ្មានអ្វី ច្បាស់ជាងច្បាប់នេះទេ គឺថាយើងគួរប្រើអំណាចរបស់យើង បើវានាំឲ្យអ្នកជិត ខាងចម្រើនឡើង ប៉ុន្តែបើវាមិនជួយអ្នកជិតខាងទេ នោះយើងគួរលះចោលវា ។ អ្នកដែលមានពុតមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះសំបុត្ររបស់ប៉ុល ក្នុងការមិនមាន អំណាច ខណៈដែលគ្មានអ្វីដែលពួកគេអនុវត្តតិចជាងភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

ទេ ។ ដើម្បីការពារកន្លែងសម្រាករបស់ពួកគេ ពួកគេប្រាថ្នាចង់និយាយអំពី អំណាចទាំងអស់ ក្នុងការកប់ នៅពេលដែលវាមិនសូវសំខាន់ទេ ពេលខ្លះក្នុងការ ប្រើប្រាស់អំណាចអ្នកជិតខាងរបស់យើងដើម្បីភាពល្អ និងការពង្រឹងជាជាងការ ទប់វាដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែវាគឺជាផ្នែកនៃមនុស្សដែល គោរពព្រះដើម្បីដឹងថាអំណាចសេរីនៅក្នុងរឿងខាងក្រៅត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគេនៅក្នុង បញ្ហាឱ្យគេត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ភារកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

13. យើងមិនត្រូវប្រើលេសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងប្រមាថប្រឆាំងនឹង ព្រះទេ*

អ្វីទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានបង្រៀនអំពីការជៀសវាងបទល្មើស ខ្ញុំចង់សំដៅទៅលើ រឿងកម្រិតមធ្យម និងការព្រងើយកណ្តើយ ។ ចំពោះកិច្ចការដែលចាំបាច់ត្រូវ ធ្វើមិនត្រូវលុបចោលឡើយ ព្រោះខ្លាចមានបទល្មើស ។ ព្រោះអំណាចរបស់យើង ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូច្នេះត្រូវស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដើម្បីរក្សាភាព បរិសុទ្ធនៃជំនឿ ។ ប្រាកដណាស់ វាសមដែរក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ សូម្បីតែនៅមុខអាសនៈ [cf. ម៉ាថាយ ៥:២៣-២៤]; នោះគឺថា ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង យើងនឹងមិនប្រមាថដល់ព្រះឡើយ ។ យើងមិនត្រូវយល់ស្របហួសហេតុដល់អ្នកណាដែលមិនធ្វើអ្វីដោយគ្មានភាព ច្របូកច្របល់ ហើយអ្នកដែលចូលចិត្តហែកហូរគ្រប់យ៉ាងជាជាងបើកចំហដោយ សុភាព ។ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះក៏មិនត្រូវស្តាប់នរណាដែរ ក្រោយពីបានតាំងខ្លួនជា អ្នកដឹកនាំដោយអំពើអាក្រក់មួយពាន់ប្រភេទហើយ ធ្វើពុតជាប្រព្រឹត្តដើម្បីកុំឲ្យ មានការប្រមាថដល់អ្នកជិតខាង [cf. កូរិនថូសទី១ ៨:៩]; ប្រសិនបើពួកគេមិន នៅក្នុងពេលនេះកសាងបញ្ញាចិត្តអ្នកជិតខាងរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងអំពើអាក្រក់

ជាពិសេសនៅពេលដែលពួកគេតោងជាប់ក្នុងភក់ដដែលដោយមិនសង្ឃឹមថានឹងបានចេញ ។ ហើយអ្នកទាំងនោះគឺជាអ្នកដែលសុភាពរាបសា ថា តើអ្នកជិតខាងរបស់ពួកគេត្រូវទទួលការណែនាំក្នុងគោលលទ្ធិ ឬជាឧទាហរណ៍នៃជីវិត ពោលថា គាត់ត្រូវបានបំបៅដោយទឹកដោះគោ ខណៈដែលពួកគេដាក់គាត់ក្នុងគំនិតដ៏អាក្រក់បំផុតនិងគ្រោះថ្នាក់បំផុត ។ ប៉ុលនីកចាំថា គាត់បានផ្តល់ទឹកដោះគោដល់ជនជាតិកូរិនថូស ។ [កូរិនថូសទី១ ៣:២] ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ papal Mass នៅក្នុងចំណោមពួកគេ តើគាត់នឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដើម្បីផ្តល់ទឹកដោះគោដល់ពួកគេទេ? ទេ ព្រោះទឹកដោះគោមិនពុលទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេកំពុងកុហកនៅពេលពួកគេអះអាងថាកំពុងចិញ្ចឹមអ្នកដែលពួកគេកំពុងសម្លាប់យ៉ាងយោធន៍ក្រោមការក្លែងបន្លំនៃការប្រមាថ ។ យល់ស្របថាការក្លែងប្រភេទនេះគឺត្រូវអនុម័តសម្រាប់ពេលនេះ តើពួកគេនឹងចិញ្ចឹមកូនរបស់ពួកគេដោយទឹកដោះដូចគ្នានេះរយៈពេលប៉ុន្មាន? ត្បិតវាមិនអាចធំធាត់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអាចទ្រាំបានសំរាប់តែអាហារតិចតួចនោះទេ វាប្រាកដណាស់ថាពួកគេមិនដែលត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយទឹកដោះគោទេ ។

ហេតុផលពីរដែលរារាំងខ្ញុំមិនឱ្យឈ្លោះជាមួយពួកគេកាន់តែខ្លាំង ៖ ទីមួយ ការខ្វះនូវខ្លឹមសាររបស់ពួកគេគឺជាតម្លៃក្នុងការជំទាស់ ព្រោះពួកគេត្រូវបានមើលងាយដែលគួរនឹងទទួលក្នុងចំណោមនោះ ទីពីរ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើវាជាថ្មីម្តងទៀតនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានបង្ហាញយ៉ាងច្រើនរួចទៅហើយនៅក្នុងការរៀបរាប់ពិសេស ។ សូមឲ្យអ្នកអានខ្ញុំចងចាំចំណុចនេះតែប៉ុណ្ណោះ ៖ ទោះមានឧបសគ្គអ្វីក៏ដោយដែលសាតាំង និងពិភពលោកព្យាយាមបង្វែរយើងចេញពីការបង្កាប់របស់ព្រះ ឬពន្យាពេលយើងពីការធ្វើតាមអ្វីដែលវាតែងតាំង នោះយើងត្រូវតែឆ្ពោះទៅមុខ

យ៉ាងស្មាហាប់ ។ បន្ទាប់មក ទោះគ្រោះថ្នាក់អ្វីក៏ដោយដែលគំរាមកំហែង យើងមិនឲ្យមានសេរីភាពក្នុងការបង្វែរ ចម្ងាយសូម្បីតែប៉ុនក្រចកដែរ ពីអំណាចរបស់ព្រះដូចគ្នានេះ ហើយវាមិនមានច្បាប់នៅក្រោមការដោះសារណាមួយសម្រាប់យើងក្នុងការព្យាយាមអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលទ្រង់អនុញ្ញាតនោះទេ ។

(សេរីភាព និងបញ្ញាចិត្តទាក់ទងនឹងទំនៀមទម្លាប់ និងរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល ១៤-១៦)

14. សេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្តចេញពីច្បាប់របស់មនុស្សទាំងអស់

ឥឡូវនេះ ដោយសារបញ្ញាចិត្តរបស់អ្នកជឿ បានទទួលឯកសិទ្ធិនៃសេរីភាពរបស់ពួកគេ ដែលយើងបានពិពណ៌នាពីមុនមក ដោយអំណោយទានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលដល់ការនេះ ដើម្បីកុំឲ្យគេជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងអន្ទាក់នៃការប្រតិបត្តិក្នុងរឿងទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យគេមានសេរីភាព យើងសន្និដ្ឋានថាពួកគេត្រូវបានដោះលែងពីអំណាចរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ដោយដឹងថាទ្រង់បានលោះអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចពីកិរិយាឥតប្រយោជន៍ ដែលបានតពីពួកពូជកោមក នោះមិនមែនដោយរបស់ពុករលួយ ដូចជាប្រាក់ឬមាសនោះទេ ១៩ គឺបានលោះដោយសារព្រះលោហិតដ៏រស់សររបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ ទុកដូចជាឈាមនៃកូនចៀមឥតខ្ចោះ ឥតស្លាកស្នាម [ពេត្រុសទី១ ១:១៨-១៩] ។ ប៉ុន្តែមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការនិយាយថា ខ្ញុំមិនលើកព្រះគុណនៃព្រះចោលទេ ដ្បិតបើសិនជាសេចក្តីសុឆន្ទៈតមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យ នោះព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជាឥតប្រយោជន៍សោះ ។ [cf. កាឡាទី ២:២១] ។ សម្រាប់នៅក្នុងជំពូកខ្លះនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួកកាឡាទី ប៉ុលកំពុងតែព្យាយាមដើម្បីបង្ហាញយើងពីរបៀប

ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបិទបាំង ឬត្រូវរលត់ទៅវិញ លុះត្រាតែបញ្ញាចិត្តរបស់ យើងមិនរឹងមាំនៅក្នុងអំណាចរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេប្រាកដជាបានធ្លាក់ចេញពី វាប្រសិនបើពួកគេអាចត្រូវបានជាប់ឃុំយ៉ាងដោយចំណងនៃច្បាប់ និងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ [កាឡាទី ៥:១, ៤] ។ ប៉ុន្តែដោយសារនេះជាអ្វីដែលគួរដឹងច្រើន ដូច្នេះវា ត្រូវការការពន្យល់វែងនិងច្បាស់ជាងនេះ ។ ភ្លាមៗនោះ ពាក្យមួយត្រូវបាន និយាយទាក់ទងនឹងការលុបចោលរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់មនុស្ស បញ្ហាដ៏ធំត្រូវបានកំរើ កឡើង មួយផ្នែកដោយអ្នកបំបះបំបោរ មួយផ្នែកទៀតដោយអ្នកបង្កាច់បង្ខូច - ប្រសិនបើការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានដកចេញហើយទម្លាក់ ចោលក្នុងពេលតែមួយ ។

15. នគរពីរ

ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យយើងណាម្នាក់ជំពប់ដួលលើថ្មនោះ សូមឲ្យយើងពិចារណាជា មុនថា មានការគ្រប់គ្រងពីរយ៉ាងនៅក្នុងមនុស្ស ៖ ទិដ្ឋភាពមួយគឺខាងវិញ្ញាណ ដែលបញ្ញាចិត្តត្រូវបានណែនាំដោយសេចក្តីគោរព និងការគោរពដល់ព្រះ ។ ទី ពីរគឺនយោបាយ ដែលមនុស្សត្រូវបានអប់រំសម្រាប់កាតព្វកិច្ចជាមនុស្សជាតិ និងសញ្ជាតិដែលត្រូវរក្សាក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ទាំងនេះជាធម្មតាត្រូវបានគេ ហៅថា "ខាងវិញ្ញាណ" និង "ខាងសាច់ឈាម" (មិនមែនជាពាក្យមិនសមរម្យ ទេ) តែមានន័យថាប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងពីមុនទាក់ទងនឹងជីវិតនៃព្រលឹងខណៈ ពេលដែលក្រោយមកទៀតទាក់ទងនឹងកង្វល់នៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន - មិនត្រឹមតែ ដោយអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការដាក់ច្បាប់ដែល មនុស្សអាចរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សដទៃទៀតដោយបរិសុទ្ធ កិត្តិយស និងការ ចេះប្រមាណ ។ ចំពោះអតីតរស់នៅក្នុងចិត្តខាងក្នុង ចំណែកខាងក្រោយ

គ្រប់គ្រងតែអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលមួយយើងអាចហៅថានគរ
 ខាងវិញ្ញាណ ឯមួយទៀតជានគរនយោបាយ ។ ឥឡូវនេះ ទាំងពីរនេះ,
 ដូចដែលយើងបានបែងចែកពួកគេ, ត្រូវបានពិនិត្យដោយឡែកពីគ្នា ហើយខ
 ណៈពេលដែលគេកំពុងពិចារណា យើងត្រូវតែហៅចេញ ហើយបង្វែរគំនិតចេញ
 ពីការគិតអំពីមួយទៀត ។ ទាំងនេះមាននៅក្នុងមនុស្ស ដូច្នេះដើម្បីនិយាយថា
 ពិភពលោកពីរ ដែលមានស្តេចផ្សេងគ្នា និងច្បាប់ផ្សេងគ្នាដែលមានអំណាច ។
 តាមរយៈភាពខុសគ្នានេះ វាកើតឡើងថា យើងមិនត្រូវអនុវត្តខុសទៅនឹងរបៀប
 របបនយោបាយ ដែលការបង្រៀនដំណឹងល្អអំពីសេរីភាពខាងវិញ្ញាណទេ ដូចជា
 ពួកគ្រីស្ទានមិនសូវជាប្រធានបទ ដូចជាការព្រួយបារម្ភពីរដ្ឋាភិបាលខាងក្រៅ
 ចំពោះច្បាប់របស់មនុស្ស ដោយសារបញ្ញាចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានដោះលែង
 ដោយការមើលឃើញរបស់ព្រះ ដូចជាគេបានរួចផុតពីការបម្រើខាងរូបកាយទាំង
 អស់ ដោយសារពួកគេមានសេរីភាពតាមវិញ្ញាណ ។

បន្ទាប់មក ដោយសារអាចមានការយល់ច្រឡំខ្លះនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែល
 ហាក់ដូចជាអនុវត្តចំពោះនគរខាងវិញ្ញាណ ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនេះ យើងគួរតែ
 យល់ដឹងថាអ្វីដែលត្រូវចាត់ទុកថាមានច្បាប់ ជាព្យញ្ជនៈនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
 ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលមិនគួរមានក្នុងចំណោមអ្នកគោរពព្រះ ។ ចំពោះរ
 ដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលយើងនឹងនិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ។

ទាក់ទងនឹងច្បាប់ក្រុមជំនុំ ខ្ញុំក៏មិនហ៊ាននិយាយសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះដែរ
 ព្រោះការប្រព្រឹត្តដ៏ពេញលេញនឹងមកកាន់តែសមរម្យនៅក្នុងសៀវភៅទីបួន
 ដែលអំណាចនៃក្រុមជំនុំនឹងត្រូវពិភាក្សា ។

សូមឲ្យនេះជាការបញ្ចប់នៃការពិភាក្សាបច្ចុប្បន្ន ។ "សំណួរ ដូចដែលខ្ញុំ បាននិយាយ គឺមិនច្បាស់លាស់ ឬជាប់ពាក់ព័ន្ធនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ វាមានបញ្ហាជាច្រើន ដោយសារពួកគេមិនបានបែងចែកវេទិកាខាងក្រៅ ឱ្យបានច្បាស់លាស់ ដូចដែលវាបានគេហៅ និងវេទិកានៃបញ្ញាចិត្ត ។ លើសពី នេះទៅទៀត ភាពលំបាកកាន់តែខ្លាំងឡើងដោយសារប៉ូលបង្គាប់ឲ្យស្តាប់បង្គាប់ ចៅក្រម មិនមែនដោយព្រោះតែសេចក្តីក្រោធប៉ុណ្ណោះ គឺដោយព្រោះបញ្ញាចិត្ត រៀប. ១៣:១, ៥ ។ ចេញពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាបញ្ញាចិត្តក៏ត្រូវបានចង ដោយច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើឃើញនេះកើតឡើងមែននោះ អ្វីទាំង អស់ដែលយើងបាននិយាយកាលពីមុន ហើយឥឡូវនេះនឹងនិយាយអំពីវដ្តភិបាល ខាងវិញ្ញាណនឹងធ្លាក់ចុះ ។

ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនេះ ជាដំបូងយើងត្រូវយល់ថាតើបញ្ញាចិត្ត ជាអ្វី យើងត្រូវស្វែងរកនិយមន័យចេញពីប្រភពនៃពាក្យនេះ ។ ដូចជានៅពេល ដែលមនុស្សនៅក្រោមការយល់ដឹងអំពីរឿង ហើយពីនេះគេនិយាយថា "ដឹង" នេះគឺជាប្រភពនៃពាក្យ "ចំណេះដឹង" ។ ដូច្នេះហើយ កាលណាគេយល់ឃើញ នូវការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ សាក្សីដែលបានចូលរួមជាមួយពួកគេ ដែលមិនអនុញ្ញាត ឱ្យពួកគេលាក់អំពើបាបរបស់ពួកគេពីការចោទប្រកាន់នៅចំពោះមុខតុលាការ របស់ចៅក្រម អត្ថន័យនេះត្រូវបានគេហៅថា "បញ្ញាចិត្ត ។ ដ្បិតវាជាន័យមួយ រវាងព្រះនិងមនុស្ស ពីព្រោះវាមិនអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សគាបសង្កត់នូវអ្វីដែលខ្លួន ដឹងនោះទេ ប៉ុន្តែតាមចាប់គាត់រហូតដល់កាត់ទោសគាត់ ។ នេះជាអ្វីដែលប៉ុល យល់នៅពេលគាត់បង្រៀនដោយសំដែងថា របៀបក្រីក្រវិន័យបានកត់ទុកក្នុង ចិត្តគេហើយ បញ្ញាចិត្តគេក៏ធ្វើបន្ទាល់ឲ្យ ហើយគំនិតគេជូនកាលប្រកាន់ទោស

ជូនកាលដោះសាគ្គាទៅវិញទៅមក) ១៦ គឺក្នុងថ្ងៃ ដែលព្រះទ្រង់នឹងជំនុំជំរះអស់ ទាំងការលាក់កំបាំងរបស់មនុស្ស តាមដំណឹងល្អខ្ញុំ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [រ៉ូម. ២:១៥-១៦] ។ ចំនេះដឹងសាមញ្ញអាចរស់នៅ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ បិទនៅ ក្នុងមនុស្ស ។ ដូច្នេះ ការយល់ដឹងនេះដែលរារាំងមនុស្សមុនពេលការជំនុំជំរះ របស់ព្រះ គឺជាប្រភេទនៃការថែរក្សាដែលត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់មនុស្សដើម្បី កត់សម្គាល់ ហើយស៊ើបអង្កេតអាទិកំបាំងទាំងអស់របស់គាត់ ដើម្បីកុំឲ្យមានអ្វី នៅតែកប់ក្នុងភាពងងឹត ។ សុភាសិតបុរាណនោះថា ៖ «បញ្ញាចិត្តជាសាក្សីរាប់ ពាន់ ។ ដោយមូលហេតុដូចគ្នា ពេត្រុសក៏បានដាក់«គឺជាសេចក្តីសន្មតិរបស់ បញ្ញាចិត្តដ៏ជ្រះថ្លាចំពោះព្រះវិញ» [ពេត្រុសទី១. 3:21] ស្មើនឹងសន្តិភាពនៃចិត្ត នៅពេលដែលយើងជឿជាក់លើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងបង្ហាញខ្លួនយើង នៅចំពោះព្រះដោយមិនភ័យខ្លាច ។ ហើយពេលដែលអ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់ សាសន៍ហេព្រើរចែងថា យើង«លែងមានស្មារតីនៃអំពើបាបទៀតហើយ» [ហេ ព្រើរ ១០:២] ។ គាត់មានន័យថា យើងត្រូវបានឃុំខ្លួន ឱ្យរួចខ្លួន ឬរួចទោស ដើម្បីកុំឱ្យអំពើបាប ចោទប្រកាន់យើងតទៅទៀត ។

16. ការជាប់ឃុំយ៉ាង និងសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត

ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តទាក់ទងនឹងមនុស្ស ដូច្នេះ បញ្ញាចិត្តសំដៅទៅលើព្រះ ។ ក្នុង ន័យនេះ ប៉ុលសរសេរថា ហេតុដែលហាមយ៉ាងដូច្នេះ នោះគឺប្រយោជន៍ចង់ឲ្យ បានសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលកើតពីចិត្តស្អាត ពីបញ្ញាចិត្តជ្រះថ្លា ហើយពីសេចក្តី ជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់វិញ [cf. ធីម៉ូថេទី១ ១:៥] ។ ក្រោយមកទៀត នៅក្នុង ជំពូកដដែលនោះ គាត់បង្ហាញថាតើវាខុសគ្នាពីការយល់ដឹងច្រើនប៉ុណ្ណា ដោយ បញ្ជាក់ថា «មនុស្សខ្លះបានបោះបង់ចោល ហើយគេបានលិចបាត់ខាងឯសេចក្តី

ជំនឿ» [ធម្មថេរី១ ១:១៩] ពីព្រោះពួកគេបានលះបង់បញ្ញាចិត្តល្អ ។ តាមរយៈ ពាក្យទាំងនេះ គាត់បង្ហាញពីទំនោរចិត្តរស់រវើកក្នុងការបម្រើព្រះ និងការខិតខំ ដោយស្មោះដើម្បីរស់នៅដោយស្មោះត្រង់ និងបរិសុទ្ធ ។ ជួនកាល វាត្រូវបាន ពង្រីកដល់មនុស្សផងដែរ ដូចជាពេលដែលប៉ុល ប៉េនយោងតាមល្អកា ប្រកាស ថាគាត់ «បានឈឺចាប់» ដើម្បីដើរ «ដោយមានបញ្ញាចិត្តចំពោះព្រះ និង មនុស្ស» [កិច្ចការ ២៤:១៦] ។ ប៉ុន្តែនេះគឺ និយាយទៅព្រោះផលនៃបញ្ញាចិត្តល្អ ហូរចេញ មករកមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែការនិយាយឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដូចខ្ញុំបាននិយាយ រួចហើយគឺគោរពចំពោះព្រះតែមួយគត់ ។

ហេតុដូច្នេះហើយបានជាច្បាប់មួយត្រូវបាននិយាយថានឹងចងបញ្ញាចិត្ត នៅពេលដែលវាគ្រាន់តែចងមនុស្សដោយមិនគិតពីមនុស្សផ្សេងទៀតឬដោយមិន យកវាមកពិចារណា ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ព្រះមិនត្រឹមតែបញ្ជាឱ្យយើងរក្សាចិត្តរបស់ យើងឱ្យស្អាតស្អំនិងមិនសៅហ្មងពីតណ្ហាទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ហាម ឃាត់រាល់ការនិយាយអានអាសាស និងការនិយាយកុហកពីខាងក្រៅផងដែរ ។ បញ្ញាចិត្តរបស់ខ្ញុំត្រូវគោរពតាមច្បាប់នេះ ទោះបីជាគ្មានមនុស្សណាស់នៅលើ ផែនដីក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយមិនចេះចប់ មិនត្រឹមតែ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយសារគាត់បង្ហាញគំរូអាក្រក់ដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់មានបញ្ញាចិត្តជាប់នឹងកំហុសនៅចំពោះព្រះ ។ នៅក្នុងអ្វីដែលខ្លួនគេ ព្រងើយកណ្តើយមានការពិចារណាមួយផ្សេងទៀត ។ ដ្បិតយើងគួរជៀសវាងនូវ អ្វីដែលនាំឲ្យមានការទាស់ទែង ប៉ុន្តែដោយមានបញ្ញាចិត្តវិញ ។ ដូច្នេះ ប៉ុល និយាយអំពីសាច់ដែលថ្វាយចំពោះរូបព្រះក្លែងក្លាយ ។ គាត់និយាយថា ៖ ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាប្រាប់អ្នកថា មុខនេះជាដង្វាយថ្វាយដល់រូបព្រះហើយ នោះកុំឲ្យ

បរិភោគឡើយ ដោយយល់ដឹងអ្នកដែលប្រាប់នោះ និងបញ្ញាចិត្តផង ២៩
 ដែលខ្ញុំថា បញ្ញាចិត្តនេះ មិនមែនបញ្ញាចិត្តរបស់អ្នកទេ គឺរបស់គេវិញ ដ្បិត
 ហេតុអ្វីបានជាសេរីភាពរបស់ខ្ញុំត្រូវបញ្ញាចិត្តរបស់គេជំនុំជំរះ » ។ [កូរិនថូសទី១
 ១០:២៨-២៩ P] អ្នកជឿដែលទោះបីជាបានព្រមានពីមុនក៏ដោយ យ៉ាងណាក៏
 ដោយ ការបរិភោគសាច់បែបនេះនឹងធ្វើបាប ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
 វាអាចជាការគោរពចំពោះបងប្អូនរបស់គាត់សម្រាប់គាត់ដើម្បីចៀសវាងវា
 ដូចដែលព្រះបានបង្ហាត់ ទ្រង់នៅតែមិនឈប់រក្សាសេរីភាពនៃបញ្ញាចិត្ត ។ យើង
 ឃើញពីរបៀបដែលច្បាប់នេះ ខណៈពេលដែលការចងសកម្មភាពខាងក្រៅ ទុក
 ឱ្យបញ្ញាចិត្តមានសេរីភាព ។

[The end of Book 3, Vol XI Chapters 14-19]
 Soli Deo Gloria